SADAM HUSSEIN
trădat de fiii săi

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

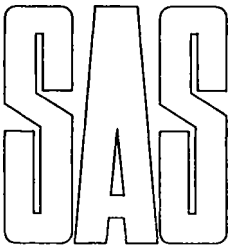

Saddam Hussein trădat de fiii săi

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9138-22-5

Malko Productions – Paris,
La Resolution 687
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1996

Gerard de Villiers

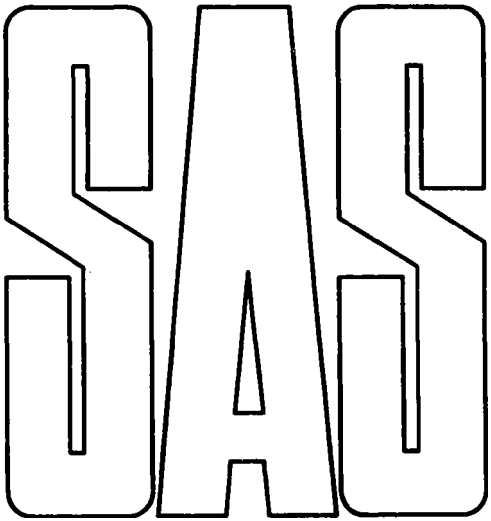

Saddam Hussein trădat de fiii săi

În româneşte de Şerban Demetriu

1996

Capitolul I

Tadeusz Zirkowski adresă un surâs călduros soldatului irakian care ridica bariera la punctul de frontieră pentru a-l lăsa să treacă pe teritoriul iordanian cu Mercedesul. În acel moment, nodul care i se pusese în stomac de la plecarea lui din Bagdad se topi pe dată. Era salvat! Avea impresia că a câştigat o lungă cursă cu obstacole extrem de periculoasă. La fiecare din nenumăratele puncte de control, de-a lungul celor patru sute de kilometri de drum între Bagdad şi frontieră, se aşteptase să fie arestat.

Ultimul era cel mai periculos. Zeci de camioane şi maşini particulare stăteau la coadă înaintea clădirii punctului de frontieră de la Turaybil. Trecerea putea să dureze între un sfert de oră şi opt ore, după cheful poliţiştilor şi importanţa bacşişului distribuit. Graţie paşaportului său diplomatic, Tadeusz Zirkowski a putut să pătrundă pe culoarul rezervat VIP-urilor, aşteptând cu sufletul la gură ca ofiţerul irakian să-l răsfoiască bănuitor, apoi să i-l înapoieze cu un surâs motivat de bancnota de zece dolari găsită între filele acestuia.

În culmea fericirii, diplomatul polonez acceleră ca să ajungă mai repede la postul iordanian, la un kilometru depărtare. Modifică puţin poziţia oglinzii retrovizoare ca să nu fie orbit de soarele ce răsărea în spatele lui. Deşertul şi munţii cafe se zăreau la orizont căpătau nuanţe superbe sub razele orizontale, trecând progresiv de la violet la portocaliu aprins. Chiar şi vastele întinderi de bazalt negricios care se desfăşurau în depărtare aveau un aspect mai vesel.

Era şase şi zece. Dacă mergea cu o viteză constantă, ajungea la Amman pe la nouă şi jumătate. Fu nevoit să stea din nou la coadă. Aceeaşi plictiseală, dar fără să fie trist, înaintea lui, vreo şase taxiuri iordaniene dispăreau sub munţii de bagaje îndesate pe capotă. Erau ticsite cu irakieni pentru care ieşirea din ţară era o adevărată ispravă, fiindcă li se cereau o grămadă de autorizaţii şi aproape opt sute de dinari irakieni – aproximativ o mie de dolari – o avere în această ţară sărăcită.

Coada avansa repede, iordanienii nefiind prea zgârciţi. Tadeusz Zirkowski se întinse; începea să simtă oboseala orelor

petrecute la volan şi cu frica în oase. Maşinal, pipăi în fundul buzunarului de la haină preţioasa casetă audio care determinase această călătorie. Era grăbit s-o asculte. Văzând numărul Corpului Diplomatic, un soldat iordanian îi făcu semn să ocolească şirul de maşini.

Frânţi de oboseală, pasagerii dormeau în vehicule. În celălalt sens, trecerea era şi mai rapidă. Cel puţin o duzină de semiremorci cu prelată defilaseră într-un nor de motorină înaintea polonezului. Luau drumul Bagdadului, încărcate cu tone de alimente – fructe, carne şi legume – indispensabile supravieţuirii precare a Irakului aflat de cinci ani sub embargo, după invadarea Kuweitului în august 1990, ca urmare a Rezoluţiei 687 a Naţiunilor Unite.

De la acea dată, toate legăturile aeriene între Irak şi lumea exterioară erau întrerupte, interzicându-i-se Bagdadului vânzarea petrolului, iar o comisie specială a Naţiunilor Unite inventaria arsenalul armelor de distrugere în masă a acestei ţări.

Şoseaua Bagdad-Amman devenise singura cale, cordonul ombilical, ce lega Irakul de restul lumii. Nici un avion nu mai era autorizat să decoleze sau să aterizeze pe un aeroport irakian, chiar şi diplomaţii erau nevoiţi să treacă prin Amman, capitala Iordaniei. Drumul dura între nouă şi optsprezece ore şi era presărat de nenumărate puncte de control. În mai 1995, ambasadorul Irakului la Amman stabilise un record greu de depăşit, adică străbătuse drumul Bagdad-Amman în opt ore şi patruzeci şi şase de minute, cu un Mercedes 560.

Soldatul iordanian ştampilă repede paşaportul lui Tadeusz Zirkowski, iar diplomatul demară de îndată. Călătorise deja timp de şapte ore! Împrăştiate pe jos, cutiile de lapte condensat se ciocneau cu două sticle de whisky *Defender.* Toate acestea erau folosite drept deschizător de uşi la diferitele puncte de control. Împărţise deja o duzină la plecarea din Bagdad. Era cel mai eficient mijloc de a-i îmbuna pe soldaţii cei mai zeloşi. În Irak lipseau toate cele necesare traiului, în schimb, era petrol din belşug.

Înaintea lui drumul se întindea până la linia orizontului, drept ca o riglă, confundându-se cu imensitatea bazaltului negru, străbătută de nenumărate trasee invizibile. În dreapta lui, la nord, se găsea Siria, iar în stânga, la sud, Arabia Saudită. Cele două frontiere erau la mai puţin de cincizeci de kilometri una faţă de cealaltă, distanţă care nu avea prea mare importanţă.

Beduinii nomazi le traversau fără să-şi dea seama măcar, cu camionetele sau cu cămilele încărcate de mărfuri foarte rare în ţările unde se duceau: alcool în Arabia, oi în Irak, petrol în Siria…

Tadeusz Zirkowski mări viteza la o sută cincizeci şi depăşi două enorme camioane-cisternă cu numere albastre irakiene. Treceau cam o sută pe zi, în direcţia rafinăriei de la Zarka, cu douăzeci de kilometri înainte de Amman. Cu puţin înainte de impunerea embargoului, Iordania şi-a amintit la timp de o datorie de 1,3 milioane de dolari pe care Irakul i-o plătea în petrol, la un preţ de nimic… Conducta fiind oprită, se forma un lanţ de camioane care urcau apoi goale spre frontiera irakiană.

Maşinal, diplomatul polonez aruncă o privire în oglinda retrovizoare: fâşia dreaptă de asfalt era absolut pustie, cu excepţia a două camioane. Se strădui să-şi calmeze nervii, căci de aseară era exasperat: ştia că e în pericol de moarte dacă rămâne în Irak.

*

* *

Tadeusz Zirkowski nu era un diplomat oarecare. Sosit la Ambasada Poloniei din Bagdad cu un an în urmă, era ataşatul secţiei ce privea interesele americane. Nemaiavând relaţii diplomatice cu Irakul, Statele Unite ceruseră Poloniei să se ocupe de afacerile curente. Membru al BBN[1], care urmase lui SB[2] al Poloniei comuniste, Tadeusz Zirkowski avea ca misiune la Bagdad să continue explorarea unui anumit număr de „surse” marcate de pe timpul lui SB, în contul KGB-ului sovietic. SB putuse să lege atunci relaţii utile cu membri ai „primului cerc”, cei care se întâlneau personal cu Saddam Hussein. Privilegiu extraordinar, căci în afara câtorva credincioşi, care se puteau număra pe degete, nimeni nu-l vedea pe Rais. Nici măcar nu se ştia unde se află. Deseori, în timpul unor manifestaţii publice, el era înlocuit de o sosie. Deţinea un „parc” de trei sau patru, care se arătau uneori în Mercedesul lui blindat sau la moschee.

Nici măcar ambasadorii ţărilor arabe nu-l zăreau când îşi prezentau scrisorile de acreditare. Atunci când Saddam Hussein primea elevi de la diferite şcoli, aceştia erau percheziţionaţi cu mare băgare de seamă. Şi, bineînţeles, un degustător testa hrana şi băutura.

---

[1] Biuro Bezpieczenstwa Narodowego.

[2] Shuzba Bezpieczenstwa.

De asemenea, cei câţiva membri din „primul cerc”, chiar dacă nu aveau un rang prea ridicat, reprezentau „surse” preţioase. Lui Tadeusz Zirkowski nu-i fusese greu să-i reactiveze, înlocuind zloţii cu frumoşii dolari verzulii.

Cu o seară înainte, cinase cu una dintre aceste „surse”, un locotenent din garda republicană, Karim Jaburi, într-un local de pe malul Tigrului: întâlnire de rutină care s-a dovedit extrem de explozivă. Ofiţerul din garda republicană cumula două funcţii: pe de o parte, conducea poligonul de tragere din incinta palatului prezidenţial, pe de alta, supraveghea sistemul de ascultare care înregistra toate şedinţele ţinute în sala de conferinţe, alături de biroul lui Saddam Hussein.

Karim Jaburi sosise la cină cu o casetă. După părerea lui, asta însemna dinamită curată. Era înregistrarea unei convorbiri secrete între Saddam Hussein şi ginerele său, generalul Hussein Kemal, directorul programului de înarmare nucleară, chimică şi biologică din Irak. Omul care, cu şase săptămâni în urmă, fugise din Irak şi ceruse azil politic Iordaniei.

După ce Karim Jaburi îi prezentă pe scurt conţinutul casetei, Tadeusz Zirkowski nu mai avea decât un singur gând: s-o ia şi s-o şteargă rapid.

Plecat primul din restaurant, se reîntorsese, dându-şi seama că uitase pe masă bricheta Zippo cu efigia lui Marilyn Monroe, idolul său. Locotenentul Karim Jaburi se îndrepta în acel moment spre maşina care era parcată la o distanţă apreciabilă de restaurant. De-abia atunci, Tadeusz Zirkowski văzu doi bărbaţi ţâşnind din întuneric şi încadrându-l pe informatorul lui.

Pulsul diplomatului polonez se acceleră şi se grăbi să-şi ia tălpăşiţa. Nici vorbă să asculte liniştit caseta. În cazul în care Karim Jaburi spusese adevărul, înregistrarea trebuia exfiltrată cât mai repede. Chiar într-o ambasadă din Bagdad, tot nu era în siguranţă. Tadeusz Zirkowski trecu pe la birou să lase vorbă unui coleg în care avea încredere şi fără măcar să treacă pe acasă, luase imediat drumul spre vest. Nu avea altă alegere. La nord, era Kurdistanul, aflat în culmea unei anarhii totale. N-ar fi ajuns niciodată în Turcia. La sud, frontierele cu Kuweitul şi Arabia Saudită erau ermetic închise. La punctul de control al armatei irakiene, se trăgea fără somaţie asupra oricărui presupus dezertor.

Nu mai rămânea decât drumul de la Bagdad la Amman, pe unde se circula de regulă, o fâşiuţă de asfalt cu două benzi ce se

întindea spre vest pe aproape opt sute de kilometri. Nimeni nu s-ar mira văzându-l că pleacă la drum la ora unsprezece noaptea. Acum circulaţia era mai redusă şi se mergea pe răcoare. Rămânea o necunoscută importantă: oare cei care-l arestaseră pe Karim Jaburi se vor mişca destul de repede ca să-l prindă la graniţă?

Trecerea fiecărui punct de control dintre Bagdad şi frontieră fusese o agonie, o descătuşare de adrenalină care-l epuizase. Acum se simţea uşor ca fulgul. Lunga fâşie asfaltată se desfăşura în faţa lui fără obstacol, până la Amman.

*

* *

— Cu cine erai ieri seară?

În timp ce i se punea întrebarea pentru a suta oară, Karim Jaburi simţi o lovitură violentă de picior în coaste. Se chirci şi repetă la rându-i pentru a suta oară:

— Cu un prieten. Un diplomat polonez, Myszar Katowszyk. Puteţi să verificaţi.

— Este un spion. I-ai dat ceva. Ce anume?

— Nu i-am dat nimic, răspunse Karim Jaburi. Era un pachet de ţigări. *Wahiet Allah*[3]*.*

— Câine turbat! Trădătorule! Ori spui adevărul, ori vei muri! Anchetatorul din *Fassela El Amm,* garda pretoriană a lui Saddam Hussein, îi dădu o nouă lovitură de picior şi mai violentă, care-i smulse un urlet de durere. Karim Jaburi ştia că, dacă spunea adevărul, murea... în acest caz, trebuia să reziste şi să nege. Pleoapele sale umflate de lovituri lăsau să filtreze o imagine tulbure şi deformată.

Cei trei bărbaţi care-l interogau din seara precedentă se agitau în jurul lui ca nişte fantome în ceaţă. Ceasul era spart, nu avea idee ce oră este, însă presupunea că noaptea, era pe sfârşite.

De abia fusese adus la închisoarea specială din palatul prezidenţial, un fost depozit de arme uşoare aflat sub imobilul Hyat, că interogatoriul şi începuse cu lovituri de cizmă, de pumni şi de ciomag. Karim Jaburi fusese bătut ca un şniţel. Călăii dispuneau de timp suficient, însă sperau să-l facă să mărturisească înaintea sosirii şefului lor, Udei, fiul lui Saddam Hussein. Acum era prea târziu. Udei tocmai venise în zori, ca de obicei şi i se explica situaţia. Karim Jaburi auzi voci răstite şi

[3] Jur pe Allah.

înţelese vag ce se petrecea. Udei era furios că nu fusese anunţat *imediat.* Funcţiile deţinute de Karim Jaburi făceau din orice trădare un lucru extrem de grav.

Udei dădea ordine. Îl luară pe Karim Jaburi şi îl legară de scaun cu mâinile la spate prinse în cătuşe. Doi nou-veniţi îşi făcuseră apariţia cu „instrumentele” lor: o bormaşină şi o fiolă mare cu acid sulfuric. Udei bătea din picioare de nerăbdare: avea nevoie de un rezultat.

Fără a pune măcar o întrebare prizonierului, soldatul introduse în priză ştecherul bormaşinii. Un zbârnâit ascuţit se auzi în încăpere. Atent ca un bun lucrător, soldatul privi burghiul învârtindu-se câteva clipe. Deodată, Karim Jaburi simţi că urinează pe el. Un lichid cald se scurse de-a lungul coapsei. O teamă viscerală îi golea creierul. Ar fi dat orice ca să fie mai bătrân cu câteva ore, chiar dacă erau ultimele ce-i rămâneau de trăit. Închise ochii atunci când soldatul puse un genunchi pe sol, în faţa lui, ţinând strâns maşina de găurit orizontal chiar în dreptul tibiei sale.

Au fost câteva secunde minunate de răgaz, apoi burghiul pătrunse prin ţesătura pantalonului, pe urmă în carne şi, în final, se răsuci în os.

*

* *

Tadeusz Zirkowski simţi că Mercedesul său începu să alunece în mod ciudat, ca şi cum ar merge pe o şosea cu polei. Instinctiv, ridică piciorul. Reacţie inspirată fiindcă se auzi un zgomot surd în spate, apoi un zăngănit de fiare şi maşina o luă spre stânga.

Explodase un cauciuc. Din fericire, era cel din spate. Reuşi să oprească fără multă greutate şi coborî să inspecteze pagubele. Din pneu nu mai rămăseseră decât câteva fâşii lipite de jantă. Iar la Bagdad se găseau numai pneuri reşapate din cauza embargoului. Trebuia să schimbe roata. Un camion fusese la un pas să-l agaţe într-un uruit ameninţător… Deschise cutia cu scule şi se puse pe treabă.

*

* *

— Opreşte-te!

Docil soldatul opri maşina. Urletele lui Karim Jaburi se auzeau în continuare. Burghiul era înfipt trei centimetri în gambă, străpungând tibia dintr-o parte în alta. Sângele se prelingea pe sol.

— Stropeşte-l!

Vocea ofiţerului era de un calm înspăimântător. Cu o mişcare bruscă, soldatul retrase burghiul făcându-l pe prizonier să tresară. Luă atunci o seringă mare, deschise fiola cu acid sulfuric şi umplu pe trei sferturi seringa cu lichidul fumegând. Pe urmă, înfipse încet extremitatea seringii în gaura făcută de burghiu şi apăsă pe piston. Karim Jaburi scoase un urlet gata să-i rupă coardele vocale din cauza durerii înfiorătoare. Acidul sulfuric se infiltra în interiorul gambei, măcinând osul şi carnea. Din cauza şocului, Karim leşină. Ca să-şi revină, aruncară pe el două găleţi cu apă. Ofiţerul se aplecă asupra lui, plin de groază: dacă nu reuşea să smulgă adevărul de la prizonier, atunci pe *el* îl va executa Udei.

— Vorbeşte, zise el când Jaburi îşi recăpătă cunoştinţa. Dacă nu, continuăm aşa.

Prizonierul era zdrobit. Avea o singură dorinţă: să nu mai sufere. Înclină afirmativ cu capul. Era aşa de slăbit, că ofiţerul trebui să-şi lipească urechea de gura lui ca să înţeleagă toate răspunsurile. Când fu sigur că aflase esenţialul, se repezi în biroul vecin şi-l puse pe Udei la curent. Era mort de spaimă.

Situaţia era mult mai gravă decât bănuise. Udei îl asculta fi să scoată o vorbă.

— Sunteţi nişte imbecili! urlă el. Trebuia să mă preveniţi ieri seară. Acum este poate prea târziu. *Rouh!*[4]

Ofiţerul nu se lăsă rugat de două ori. Rămas singur, Udei puse mâna pe telefon. Primul apel fu la postul de frontieră. Când află că omul pe care-l căuta trecuse deja de o jumătate de oră, urlă singur de furie. Nu mai avea decât o singură şansă ca să reuşească: să activeze reţeaua care nu trebuia folosită niciodată în acest scop. Consecinţele puteau fi incalculabile, dar nu avea de ales.

*

* *

Apăsând cu toată puterea pe accelerator, Tadeusz Zirkowski trecu prin faţa unui indicator ce limita viteza la nouăzeci pe oră. Voia să recupereze cele treizeci de minute pierdute cu schimbarea roţii. În deşert, această limitare era o fantezie... Chiar şi camioanele-cisternă circulau cu peste o sută douăzeci de kilometri la oră când vechitura lor de motor le îngăduia.

Trebui totuşi să încetinească. Un camion enorm era oprit

[4] Şterge-o!

aproape în mijlocul drumului. Avea două triunghiuri roşii în spatele cisternei, semn că transporta benzină. Vreo şase beduini stăteau la coadă cu diferite recipiente, cu canistre sau cu găleţi, cu scopul de a se aproviziona la preţ redus... De la frontiera irakiană până la Amman, staţiile de benzină improvizate apăreau ca ciupercile. Era suficient să ridici o canistră pe marginea drumului, pentru ca un mastodont să se oprească de îndată. Şoferii prost plătiţi îşi rotunjeau astfel salariul de câţiva dinari. Din când în când, o mică neglijenţă transforma camionul, şoferul şi clienţii acestuia în căldură şi lumină, până când rămânea o carcasă înnegrită care era rapid confundată cu bazaltul întunecat al deşertului.

Mercedesul trecu în trombă prin faţa beduinilor care nici măcar nu ridicară capul. Tadeusz Zirkowski acceleră din nou. Soarele înălţat pe cer nu-l mai orbea.

În depărtare, în prelungirea stâlpilor de înaltă tensiune ce mărgineau şoseaua, distinse construcţiile plate din Al Ruwayshid, primul „oraş" de la frontiera irakiană. Un post, o cazarmă a Poliţiei Deşertului şi câteva mii de beduini care trăiau fie în corturi, fie în căsuţe rustice din prefabricate, supravieţuind din fel de fel de traficuri, departe de autorităţile de la Amman. În acest perimetru, lucrurile nu se mai schimbaseră de câteva mii de ani.

Diplomatul polonez înfometat şi epuizat, avea poftă să mănânce *chawerma*[5], să bea o cafea preparată de un beduin, încetini înainte să ajungă în oraş. Drumul, palidă imitaţie a unei autostrăzi-fantomă, se bifurca şi ocolea un post militar instalat la mijloc. Puţin mai departe, mai multe băcănii-restaurant se aliniau pe cele două părţi ale şoselei. Acestea erau ţinute de creştini căci se vindeau băuturi alcoolice. Tadeusz Zirkowski se îndreptă spre cea mai răsărită dintre ele, în faţa micuţei clădiri cubice care adăpostea poşta.

*
* *
*
* *

Doi soldaţi în uniformă neagră îl ridicară în picioare pe Karim Jaburi, declanşându-i dureri atroce în gambele sale martirizate. Simplul contact al pantofilor cu solul era deja de nesuportat. Se

[5] Oaie friptă pe o ţepuşă verticală.

lăsă târât, ţinându-se cu braţele de umerii lor, până ajunseră într-un birou. Nu avea idee cât timp zăcuse inconştient.

Un bărbat stătea în picioare în mijlocul camerei: era Udei, fiul cel mare al lui Saddam Hussein. În ţinută militară, ca de obicei, cu braţele încrucişate, cu privirea sumbră, mai răutăcioasă ca altă dată, îl apostrofă pe Karim Jaburi cu vocea tremurând de furie:

— Eşti un trădător! Ai călcat jurământul de credinţă faţă de *Rais.*

Prizonierul era prea slăbit ca să mai răspundă. Cuvintele abia ajungeau până la creierul său, durerea din picioarele mutilate întunecându-i orice gând. Udei se apropie, însă mirosul pe care-l degaja prizonierul, un amestec de urină, de sânge uscat, de acid şi de sudoare, îl făcu să se strâmbe de dezgust.

— Mai ai o şansă să-ţi salvezi viaţa, zise el cu o voce ceva mai blândă. Ai servit mulţi ani cu credinţă şi ţi-ai mărturisit crima. Spune-mi doar atât: „Iartă-mă pentru dragostea faţă de Saddam Hussein” şi nu vei fi executat.

Îi trebuiră mai multe secunde ca să înţeleagă sensul acestor cuvinte. În Irak, totul era posibil, iar Saddam Hussein era de-a dreptul machiavelic. Un om smuls din ghearele morţii putea să devină cel mai fidel dintre sclavi. Cu un efort supraomenesc, ofiţerul înălţă capul şi bolborosi printre buzele crăpate:

— Iertare! Pentru dragostea faţă de Saddam Hussein!

Udei clătină aprobator din cap. Apoi expresia i se înăspri din nou. Smulgând pistolul automat Makarov din teacă, trase piedica, apoi întinse braţul până ce extremitatea ţevii se găsi la câţiva centimetri de fruntea lui Karim Jaburi.

— Tatălui meu nu-i plac laşii, zise el pe un ton glacial.

Prizonierul văzu indexul gros apăsând pe trăgaci, auzi detonaţia şi simţi un şoc formidabil în cap. Cei doi soldaţi se îndepărtară cât putură de repede ca să nu fie împroşcaţi cu sângele care ţâşni din craniul sfărâmat.

*

* *

Tadeusz Zirkowski traversă pe jos terenul central ce separa cele două benzi ale şoselei numărul 10 ca să ajungă la maşina parcată în faţa poştei, un micuţ cub ocru, puţin retras de la drum, a cărei antenă se legăna în adierea vântului. Soarele începea să frigă. Polonezul se aşeză la volan şi demară imediat. Mai avea de străbătut încă două sute de kilometri până la

Amman. Jumătatea de oră de repaus şi cafeaua îl reconfortaseră.

Ieşi din Al Ruwayshid şi, după ce parcurse câţiva kilometri, se angajă într-o curbă foarte amplă. Mai avea de făcut un singur viraj până la As Safawi, următorul sat, la o sută de kilometri distanţă.

La ieşirea din curbă, a fost nevoit să încetinească, fiindcă un camion mare pleca dintr-o parcare situată pe marginea drumului. Profită de acest lucru ca să scruteze deşertul. De departe, din partea stângă, se ridica un praf roşiatic în vârtej, deplasându-se cu toată viteza. Beduinii erau convinşi că veneau *djinnşii*, adică sufletele morţilor care-i urmăreau pe cei care le făcuseră rău.

Deodată, Tadeusz Zirkowski zări un automobil în oglinda retrovizoare: era un taxi portocaliu cu albastru, un Mercedes tip vechi. Totuşi, în urma lui nu fusese nici un vehicul când plecase din Al Ruwayshid... Brusc înţelese: Mercedesul se găsea în parcare, ascuns după un camion. Acum rula repede şi se apropia de el.

Pentru că se simţea în siguranţă, Tadeusz Zirkowski nu voia să rişte un accident, de aceea se retrase spre dreapta ca să lase taxiul să treacă. Observă vechiul Mercedes care devenea din ce în ce mai mare în oglinda retrovizoare. Ca majoritatea vehiculelor din regiune, avea o antenă înaltă CB plantată vertical pe capotă. În mod fulgerător, experienţa de agent secret îl făcu pe Tadeusz Zirkowski să se alarmeze. În vehicul erau înghesuiţi cinci oameni; beduini cu *kefi,* înarmaţi. Distingea ţeava a două Kalaşnikov ieşind dintre ocupanţii maşinii. Faptul în sine nu aveau nimic ieşit din comun fiindcă beduinii din deşert erau deseori înarmaţi. Totuşi, diplomatul polonez simţi că i se contractă stomacul. Taxiul avea număr iordanian... Nu era decât un singur mijloc prin care se putea calma: să accelereze. Ajunse la o sută patruzeci de kilometri pe oră, însă nici taxiul nu se lăsa mai prejos.

Un imens camion-cisternă care se târa pe mijlocul şoselei îl obligă să încetinească. Avea număr albastru irakian. Tadeusz Zirkowski claxonă cu furie, iar camionul îşi aprinse farul de semnalizare, căci se retrăgea spre dreapta. În acea clipă, Mercedesul ţâşni în stânga drumului încercând să intre în depăşire. Polonezul întoarse capul şi un val de adrenalină fu cât pe ce să-i producă explozia arterelor: ţeava unui Kalaşnikov ieşea pe geamul lăsat al portierei din faţă, îndreptată la mai puţin de doi metri de el!

Şocat, Tadeusz Zirkowski răsuci brusc volanul spre dreapta, gata să atingă spatele camionului. Îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă, de ce beduinii nu trăgeau încă. Pe cisternă erau pictate două triunghiuri roşii. Un singur proiectil ar fi fost de ajuns ca să facă cisterna să explodeze pe loc. Cele două Mercedesuri erau atât de apropiate, încât din ocupanţii lor n-ar mai fi rămas decât cenuşă.

Cea mai bună protecţie era să stea cât mai aproape de camionul-cisternă. Puţin înainte de As Sawafi, se găsea un punct de control al armatei iordaniene. Trebuia să reziste până acolo. Calculul polonezului se dovedi corect: taxiul portocaliu cu albastru continua să se ţină scai de el, dar ocupanţii lui nu îndrăzneau să deschidă focul. Aproape că intrase cu capota Mercedesului său sub camionul-cisternă.

Cele trei vehicule merseră în aceeaşi poziţie Vreo zece kilometri. Şoferul camionului trebuie să se fi întrebat de ce nu-l depăşeau cele două Mercedesuri. Tadeusz Zirkowski îşi şterse pe pantalon mâinile ude de transpiraţie. În douăzeci de minute ar ajunge la punctul de control. În acea clipă observă o trâmbă de praf ce se ridica în deşert. Nu era djinn, ci un vehicul care circula foarte repede pe un drum ce întâlnea şoseaua 10 înaintea lor. Polonezul înţelese rapid că la această viteză, celălalt vehicul ar ajunge pe şosea în faţa lor. Prezenţa acestuia nu avea nimic extraordinar: deşertul era parcurs în lung şi-n lat de camionete ce făceau legătura între diferitele tabere ale beduinilor. Timp de câteva clipe, nu-i mai dădu atenţie, fiind preocupat să-şi menţină maşina în umbra camionului-cisternă. Nu îndrăznea să se gândească la consecinţele pe care le-ar avea punerea unei frâne bruşte. Taxiul îl ajungea mereu din urmă. Cu mâinile crispate pe volan, cu vizibilitatea redusă de enorma cisternă, calcula în minte câţi kilometri mai rămăseseră. Fiecare învârtire a roţilor îi oferea siguranţă. Chiar şi un comando de beduini asasini n-ar îndrăzni să dea nas în nas cu Poliţia Deşertului. Or, camionul trebuia în mod obligatoriu să se oprească la punctul de control.

Câteva minute se scurseră în uruitul motoarelor. Într-o curbă uşoară, Tadeusz Zirkowski aruncă o privire asupra deşertului. Vehiculul care se năpustea pe pistă ajunsese aproape la şosea, însă cursa se modificase. Circula acum paralel cu şoseaua asfaltată, dar mult mai încet. Cum se apropia, polonezul văzu că era vorba de o camionetă albă. Pe platforma din spate, un obiect ce semăna cu o macara era încadrat de doi bărbaţi cu *kefi*.

Mai trecură câteva secunde şi Tadeusz Zirkowski simţi că stomacul i se umple cu plumb. Obiectul pe care îl luase drept macara era de fapt o DSHK Duşka, o mitralieră grea rusească de 12,7 mm, ce putea fi recunoscută după manşonul cilindric al piedicii.

*

* *

Camionul-cisternă, urmat îndeaproape de două Mercedesuri, era pe cale să depăşească o camionetă care circula pe o pistă paralelă cu drumul asfaltat, care cobora.

Îngrozit, Tadeusz Zirkowski îl văzu pe unul dintre cei doi bărbaţi instalaţi pe platforma-camionetei răsucind mitraliera, astfel încât ţeava să fie perpendiculară pe şosea în câteva secunde, servantul armei va putea să-l ochească liniştit. Din cauza poziţiei de tragere, nu risca să arunce în aer camionul-cisternă.

Cu o mişcare bruscă a volanului, diplomatul polonez rămase puţin în urmă ca să poată depăşi în fine cisterna. Câştigase câteva secunde: mitraliera nu putea trage fără să atingă cisterna... Apoi inima bătu cu putere; în depărtare, pe dreapta drumului, la cinci kilometri, zări colina pe care se înălţau clădirile postului militar. Cu toţi muşchii încordaţi, accelera întruna, impunându-şi să nu se uite în oglinda retrovizoare. După un timp, se uită totuşi şi observă camioneta, dar nu şi taxiul portocaliu cu albastru. Acesta încă nu depăşise cisterna.

Privirea îi alunecă spre stânga şi simţi un nod în gât. Camioneta accelerase. Într-un nor de praf, bărbatul de la mitralieră, cu mâinile încleştate pe cele două mânere de tir, lupta ca să-şi menţină echilibrul. Flăcări portocalii ţâşniră deodată din ţeavă. Păcănitul surd al mitralierei atinse timpanul lui Tadeusz Zirkowski în momentul în care bucăţi de asfalt ajunseră în faţa lui, smulse din şosea de enormele proiectile de 12,7 milimetri. Hurducat de denivelările drumului, trăgătorul ratase ţinta.

Se auzi o trosnitură scurtă. Parbrizul deveni opac, cu excepţia cerculeţului de securitate. O bucată din asfalt ricoşase în geam. După câteva secunde de spaimă, Tadeusz Zirkowski îşi reveni. Nu mai voia să vadă decât postul militar care se zărea în depărtare. Încă trei minute şi ar fi salvat. De altfel, camioneta, fiind mai lentă, pierdea teren. Desigur, Duşka avea bătaie lungă, dar cu cât distanţa se mărea, cu atât arma, scuturată de hopurile pistei, era mai imprecisă.

Poc-poc-poc-poc. Ultima răpăială se confundă cu un oribil zgomot de fierăraie. Parbrizul din spate al Mercedesului se făcu ţăndări, maşina începu să tresalte ca şi cum ar fi avut roţile pătrate. Volanul scăpă din mâinile diplomatului polonez. Un proiectil atinse roata stângă din spate, producând explozia pneului şi smulgând o bucată din jantă. Fără să-l mai poată controla, vehiculul o luă spre stânga, în direcţia pistei şi a camionetei. Maşinal, Tadeusz Zirkowski ridicase piciorul de pe frână. Un sunet puternic de claxon îi atrase atenţia: camionul-cisternă sosea în spatele său, adică treizeci şi cinci de tone cu o viteză de o sută douăzeci la oră. Cu un efort disperat, vină la dreapta. Maşina porni de-a curmezişul, iar el nu reuşi s-o redreseze.

Metru cu metru, se apropia de şanţul din dreapta şi se răsturnă în el. Mercedesul rămase cu roţile în sus. Blocat de centura de siguranţă, Tadeusz Zirkowski simţi maşina rostogolindu-se şi se agăţă cu toate puterile de volan. Peisajul se dădea peste cap o dată cu el.

Mercedesul rămase imobilizat pe capotă, înţepenit în şanţ. Polonezul îşi desfăcu centura şi lovi portiera cu umărul. Miracol, aceasta se deschise. În ciuda şocului, caroseria nu era deformată. Diplomatul urcă pe pietriş şi se opri, în picioare, uşor zăpăcit. Doar mâna stângă îi sângera; avea o uşoară zgârietură.

Camionul-cisternă se îndepărta, însă Mercedesul care-l urmărise era oprit pe şosea, la cinci sute de metri mai înainte, iar acum începuse să dea înapoi. De cealaltă parte a drumului, camioneta era invizibilă. Fără să raţioneze, Tadeusz Zirkowski începu să alerge spre postul militar, împleticindu-se pe solul bolovănos şi denivelat.

*

* *

După ce coborî din taxiul portocaliu cu albastru, unul dintre beduini gesticula în direcţia camionetei, arătând spre fugarul care se afunda tot mai mult în deşert. Ar fi putut să-l nimerească uşor cu Kalaşnikovul, însă detonaţiile ar fi fost auzite la punctul de control şi Poliţia Deşertului acţiona rapid în astfel de situaţii.

Şoferul camionetei încetini, schimbă viteza şi porni înainte pe şosea.

*

* *

Deşi îl dureau picioarele, gura i se uscase, cu obrajii roşii ca

focul şi cu inima care-i bătea cu putere în piept, Tadeusz Zirkowski alerga ca un automat. Muşchii sufereau de crampe cumplite, însă o forţă disperată îl împingea înainte. Gândurile i se învălmăşeau în cap: cerul era magnific, însă praful roşiatic al deşertului îi ardea plămânii. Se poticni, fu cât pe ce să cadă, dar porni din nou. Paşii săi deveniră din ce în ce mai mici. Avea impresia că arterele îi vor plesni... întoarse capul. Cursa se desfăşura paralel cu şoseaua, în cazul fericit în care ar apărea vreo maşină, însă asfaltul era pustiu până departe, în zare.

Botul alb al camionetei ţâşni brusc pe drum, chiar înaintea lui. Escaladase taluzul, graţie celor patru roţi motrice. Rămase pe loc câteva clipe, ca o insectă ameninţătoare, apoi capota fu dată încetişor la o parte şi începu să coboare cu prudenţă spre zona în care alerga fugarul. Îi tăie drumul.

Timp de o fracţiune de secundă, Tadeusz Zirkowski avu intenţia să se oprească asemenea unui animal hăituit, istovit, care se resemnează în faţa morţii. Apoi, instinctul de conservare îl domină şi se îndreptă spre şosea. Cu un efort supraomenesc, el urcă taluzul, căzând şi ridicându-se, apoi ajunse, în fine, pe şosea.

Când simţi din nou asfaltul sub picioarele sale epuizate, senzaţia fu delicioasă. Timp de câteva secunde avu impresia că zbura. Pe urmă, oboseala îl făcu să-şi simtă tălpile ca de plumb. Dar nu mai avea decât un kilometru şi jumătate de parcurs. Încercă să mai reziste puţin, dar în zadar.

Un huruit îl făcu să se întoarcă şi observă camioneta ridicându-şi botul deasupra taluzului. Cu mari eforturi ale motorului, ea ajunse din nou pe şosea. Într-un scârţâit de frâne, ea porni în urmărirea fugarului. Tadeusz Zirkowski alerga în zigzag ca un iepure înnebunit, apoi se năpusti spre taluzul din stânga, fără să-şi dea seama că astfel camioneta putea să-l ajungă mai uşor. Vehiculul se găsea mereu în spatele său. Diplomatul polonez se întoarse şi distinse pentru prima oară obrazul brăzdat de riduri adânci al şoferului. Vru să se îndepărteze, alunecă pe o piatră mare şi se dezechilibră.

Bara masivă de protecţie îl lovi în rinichi, aruncându-l pe burtă. Roata din faţă trecu peste pieptul lui, strivindu-l ca pe o viespe. Şi, după o ultimă durere atroce, nu mai simţi nimic.

Capitolul II

Ochii mari, migdalaţi, de un insolit verde-marin, conturaţi cu creion dermatograf negru, îl priveau pe Malko cu o expresie nedumerită. De unde stătea singura clientă a salonului de la primul etaj al cafenelei *Al Sultan,* localul la modă din cartierul Shmeisani situat pe Elea Abu Mahdi Street, nimic altceva nu se putea observa.

Clienta solitară, instalată chiar în fundul sălii pe o banchetă de muşama, sub lumina violentă pe care o reflectau nenumăratele oglinzi de pe pereţi, părea complet deplasată în faţa paharului cu Coca-Cola, după animaţia şi zgomotul de la parter. Jos, nu erau decât bărbaţi singuri sau în grup, fiecare cu narghileaua şi cu telefonul portabil, care îşi legănau capetele în ritmul muzicii sincopate revărsată asupra terasei ce ocupase practic şi trotuarul.

Toată strada forfotea de animaţie, cu cafenelele sale în terase, cu fast-food-urile, cu restaurantele şi magazinele sale deschise până târziu. Grupurile de tineri se plimbau fără încetare. Shmeisani, un fel de Saint-Germain-des-Pres al Ammanului, era populat aproape în întregime de noii îmbogăţiţi. Pe o stradă mai sus, se găsea magazinul de bijuterii cel mai scump din capitală…

Perplex, Malko o examină pe necunoscuta cu ochi verzi. *Hijabul* alb şi rochia lungă de culoarea ochilor ei, decorată cu broderii, îi ascundea complet formele. Nu i se vedeau decât ochii, iar în picioare avea nişte pantofi cu bride, foarte puţin islamici. Sosit la Amman cu două ore mai devreme, Malko găsise la hotel un mesaj de la Christopher Angleton, şeful de la *Central Intelligence Agency* din Amman. Americanul trebuise să se ducă pe neaşteptate la Damasc şi nu se întorcea decât a doua zi. Ca să câştige timp, îi ceru să-l contacteze pe colaboratorul cu care lucra în Iordania, la ora nouă, la cafeneaua *Al Sultan,* pe Elea Abu Mahdi Street. Era o femeie, o anume Zahra Sirb. Şeful Centralei CIA nu-i precizase însă că era vorba de o femeie cu voal.

Necunoscuta spuse câteva vorbe în arabă cu o voce melodioasă şi un ton întrebător. Malko rosti un singur cuvânt:

— Zahra?

Ea clătină capul de la stânga la dreapta, ceea ce însemna da.

Liniştit, el se aşează în faţa ei.

— Vorbiţi engleza?

Ea îndepărtă *hijabul,* descoperind o gură mare, cu buze groase, vopsită ca aceea a unei creaturi de harem, cu dinţi strălucitori şi un nas puţin cam lung. Coborî privirea care se opri la mâinile ei: avea unghii roşii, cu degetele pline de inele grele şi o brăţară masivă. Era un colaborator lipsit de griji.

— *Of course,* răspunse ea cu voce melodioasă. Cine v-a pomenit numele meu?

— Christopher Angleton.

— Perfect. M-aţi găsit uşor?

— Am întâmpinat ceva greutăţi, mărturisi Malko.

Amman era un oraş de coşmar urbanistic, un mozaic de cartiere repartizate pe mai multe coline despărţite de văi, fiecare dintre ele comunicând foarte puţin cu celelalte. Oraşul se dezvolta cu repeziciune, muşcând din deşert, iar în majoritatea cartierelor noi, precum Shmeisani, străzile nu aveau nume. Acestor inconveniente li se mai adăuga şi un sistem sadic de străduţe cu sens unic. În Amman nu eră nici măcar o *singură* stradă dreaptă şi orizontală. Cum principalele artere erau împărţite în două printr-un mic zid central, trebuia să parcurgi kilometri întregi ca să găseşti o porţiune pe unde să poţi întoarce.

Amman era un oraş straniu, cu cartiere juxtapuse, izolate unele de altele, separate prin spaţii unde nu s-a construit nimic, practic fără pietoni, în afară de străzile aglomerate din Oraşul de Jos, vechiul Amman. Bogătaşii preferau să se izoleze în vile masive din piatră, dominate de ciudate antene de televiziune în forma turnului Eiffel, care nu ajungeau să insufle vitalitate tuturor cartierelor noi care s-au ivit în deşert. Aglomeraţia nu era decât un fel de ţesătură urbană cu ochiuri rare, aproape lipsită de personalitate.

Sosi un chelner la fel de binevoitor ca poarta unei închisori şi o întrebă răstit pe Zahra în arabă.

— Doriţi o *turkish coffee masbout*[6]? îl întrebă ea pe Malko.

Acesta aprobă şi remarcă în legătură cu atitudinea chelnerului:

— V-a tratat ca pe un câine.

Pupilele verzi căpătară o lucire de ironie.

— Pentru că în ochii lui sunt un câine! Sau mai curând o

[6] Cafea turcească.

căţea… Există foarte puţine locuri în Amman unde o femeie poate să se ducă singură. Aici sunt tolerate doar târfele de lux care locuiesc în apartamente mobilate din cartier şi care se întâlnesc cu saudiţii sau cu iordanienii bogaţi. Pe terasă nu m-ar fi lăsat să stau la masă. Pentru iordanianul obişnuit, o femeie neînsoţită într-o cafenea nu poate fi decât o prostituată.

Mentalitatea arabă nu evoluase deloc… Chelnerul le aruncă pe masă cafeaua şi fugi cât putu de repede.

— De ce purtaţi voal? se interesă Malko. Puteţi să vă îmbrăcaţi după moda europeană…

Zahra râse din toată inima.

— Aţi mai fost în Iordania?

— Da, a trecut mult timp de-atunci.

Era în septembrie 1970, în timpul faimosului „Septembrie negru", care a declanşat măcelul din oraş, ca urmare a unui mic diferend între beduini şi palestinieni. Aflându-se în misiune pentru CIA, Malko a primit insigna de onoare pentru că l-a salvat pe tânărul rege Hussein din mâinile unei bande de furioşi care voiau să-l asasineze după ce l-au răpit.

— Ei bine, mai degrabă lucrurile s-au agravat, spuse Zahra cu tristeţe. Dacă aş fi venit în taior, nici nu m-ar fi lăsat să intru. Bărbaţii m-ar fi urmărit pe stradă şi m-ar fi insultat. Presiunea fundamentalistă este puternică. Emisiunea de la televizor se întrerupe în fiecare seară la opt şi treizeci pentru difuzarea apelului la rugăciune. Câteodată, când mă opresc la semafor şi se întâmplă să port fustă, puştanii se apropie şi mă întreabă de ce mă îmbrac indecent. Cel puţin aici, cu voalul ăsta, mă iau drept prostituată…

Malko asculta cu răsuflarea tăiată. Era pentru prima oară când vedea o femeie încântată de faptul că e luată drept târfă. Zahra continuă:

— Din cauza dominaţiei moralei islamiste, sunt din ce în ce mai multe femei „îmbrobodite", cum se spune pe aici. Asta ca să nu ne creăm probleme. Remarcaţi că voalul este practic. Nimeni nu te recunoaşte şi este un alibi extraordinar. Dar nici nu trebuie să crezi că voalul este totdeauna sinonim cu virtutea… Eu cunosc iordaniene care nu ies decât „îmbrobodite" şi nu ezită să-şi aducă amantul la ele, în timp ce soţul lucrează… în spatele *hijabului,* se ascund deseori sfintele târâturi. (Privirea rătăci peste sala goală.) Aici stau tot timpul poliţişti care lâncezesc şi e mai bine să nu ne vadă împreună.

Malko îşi înmuie buzele în cafeaua amară şi fierbinte. Schimbase nu numai continentul, ci şi veacul. O privi pe tânăra femeie şi nu se putu abţine să-i spună:

— Cu ochii dumneavoastră verzi, aţi putea trece drept occidentală sau slavă.

Ea îi aruncă o privire amuzată şi provocatoare.

— Bunica mea era caucaziană. O femeie *foarte frumoasă,* vândută ca sclavă unui şeic de prin partea locului. Venea din sudul Rusiei, din Caucaz. În Iordania sunt mulţi caucazieni. Toţi ofiţerii din garda regală au venit din Caucaz. Regele are deplină încredere în ei. Apropo, aveţi maşină?

— Da, e parcată puţin mai sus. Un Jeep Cherokee alb.

— Bine, o să avem nevoie de ea. Dacă domnul Angleton a insistat să ne întâlnim, înseamnă că există o explicaţie. Trebuie să vă prezint cuiva care pleacă mâine din Amman. Ieşiţi primul, vă ajung din urmă. Astfel, nu vom atrage atenţia.

— Cu cine ne vom întâlni?

Malko era mai curând intrigat decât curios. Practic nu ştia nimic despre misiunea lui în Iordania. Ca de obicei, Centrala de la Viena îl anunţase în ultimul moment că era aşteptat de urgenţă la Amman şi că şeful de acolo îl va pune la curent cu ce avea de făcut. Sărise în prima cursă Air France pentru Paris şi luase apoi un Airbus, aparţinând tot companiei Air France cu destinaţia Damasc şi Amman. Cu cele două mii şase sute de zboruri săptămânale deasupra Europei şi cu cele nouăzeci şi cinci de ţări deservite, plus cei treizeci şi nouă de mii de angajaţi, compania franceză oferea posibilităţi infinite unor oameni ca el. Cu toate astea, era mult mai plăcut să dai peste o splendoare de caucaziană, decât peste un funcţionar morocănos de la CIA.

— Vă explic în maşină.

El puse doi dinari pe masă şi ajunse la scară, apoi traversă terasa înnegrită de lume de la *Al Sultan.* Pe terasa vecină, mai multe femei cu văluri pe cap trăgeau de zor din narghilea, noua meteahnă „corectă politiceşte” vorbind. El urcă pe strada Elea Abu Mahdi şi întâlni grupuri de tineri. Unele fete aveau voaluri, altele îşi expuneau cu mândreţe pletele lungi, sânii ascuţiţi şi blugii strâmţi, sub privirile sticloase ale trecătorilor. În Oraşul de Jos – cartierul cel mai cunoscut din Amman – ele ar fi fost ucise cu pietre şi huiduite.

Zahra sosi de îndată în urma lui. Era însoţită de doi bărbaţi. Se urcă repede în Jeep şi-i zise lui Malko:

— Porniţi repede, sunt urmărită.

Se eliberă de *hijab,* descoperind în sfârşit obrajii cu pometi proeminenţi de tip slav şi un păr des, negru ca pana corbului, ce i se revărsa pe umeri.

— Ticăloşii ăia doi voiau să ştie ce tarif practic, îi explică ea râzând.

— Unde mergem? întrebă el când ajunse în capătul străzii.

— Să ne întâlnim cu un bărbat foarte puternic şi foarte periculos, îl preveni ea. Şeicul Beni Khaled. Luaţi-o la dreapta.

— Cine este?

— Şeful tribului Cha'alam. În deşert, între Siria şi Arabia Saudită, trăiesc aproximativ douăzeci de mii de beduini.

— Mergem în deşert?

— Nu, nu, făcu Zahra râzând. Şeicul Beni Khaled are o locuinţă foarte spaţioasă nu departe de aici. Trăieşte cu cele patru soţii şi are paisprezece servitoare filipineze care poartă voal, musulmane din Insula Mindanao.

— E fundamentalist?

Ea izbucni din nou în râs.

— El! Nu se gândeşte decât cum să-şi îmbogăţească colecţia de femei! Se pare că toate filipinezele au trecut prin patul lui. Mi-a mărturisit o dată că, dacă n-ar avea cel puţin două femei pe zi, ar suferi de migrenă. A răpit-o într-o zi pe soţia unui general beduin şi era cât pe ce să declanşeze un adevărat măcel.

— Vă face confidenţe, remarcă Malko amuzat.

— Am avut o aventură cu el, îi spuse Zahra simplu. Mă dusesem să-i iau un interviu. Am rămas trei zile în casa lui. Acasă şi la birou, au crezut că am fost răpită.

— Nu erau prea departe de adevăr, spuse Malko. Sper că şeicul s-a purtat bine cu dumneavoastră.

— Timp de trei zile, m-a regulat ca un apucat, spuse ea simplu. Am rămas prieteni. Dacă n-aş fi avut această aventură cu el, nu v-aţi fi apropiat de casa lui acum. Este cam nebun şi incredibil de orgolios. Nu acceptă să discute cu nimeni din armată sau din guvernul iordanian, în afară de prinţul moştenitor, Hassan. Ba mai mult, acesta trebuie să vină la un *mansaf*[7] în *mandaribul*[8] său din mijlocul deşertului.

Ea se întrerupse ca să-l ghideze prin labirintul de străzi fără nume din cartierul rezidenţial. Cinci minute mai târziu, opreau în

[7] Festin.

[8] Tabără.

faţa unei imense vile de dimensiuni piramidale. Vreo şase bărbaţi asigurau paza pe trotuar. Zahra îşi aşeză voalul şi coborî ca să vorbească cu ei.

— Ce facem la el? o întrebă Malko intrigat când se înapoie.

— Facem cunoştinţă cu el, răspunse Zahra. Astă-seară dă un *mansaf* în cinstea altor beduini. L-am anunţat că voi trece ca să-i prezint un prieten care vrea să-i ceară un serviciu.

— Eu? Ce serviciu?

Era curată nebunie.

— Vă va explica domnul Angleton. Ştiu doar că vrea să vă duceţi mâine în tabăra şeicului fiindcă face o anchetă. Dar fără acordul lui, este imposibil. Se duce acolo în fiecare lună să-şi primească partea din profiturile de pe urma traficurilor practicate de trib. Îl plătesc în bani lichizi sau în aur.

Unul dintre paznici dispăru în vilă, pe urmă ieşi, parlamentă cu Zahra care reveni la maşină vizibil supărată.

— S-a răzgândit! Astă-seară nu vrea să vadă pe nimeni, rămâne doar în compania prietenilor lui, îl anunţă Zahra.

Unul dintre paznici, înarmat cu un Kalaşnikov, îi făcu semn lui Malko să plece de acolo. Pe lângă că era nebun, şeicul părea şi puţin paranoic. Malko demară şi se întoarse spre Zahra.

— Ce facem?

— Nimic, pentru moment, spuse ea. Este imposibil să intrăm cu forţa. Mergem să cinăm la mine.

Coborâră spre Shmeisani, iar Zahra îl conduse până în A'Sha Quias, o străduţă întunecoasă. La poarta unui imobil modern cu trei etaje, fără număr, Zahra formă un cod şi se treziră într-un hol cu marmură, apoi într-un minuscul ascensor, în spaţiul îngust, parfumul tinerei devenea mai mult decât ameţitor. De-abia deschise uşa, că şi apăru o filipineză „înaltă cât o prăjină". Zahra îi dădu ordine în engleză să pregătească cina şi îl introduse pe Malko într-un adevărat iatac oriental ticsit cu covoare şi cu pernuţe. Cea mai remarcabilă piesă era însă o canapea îmbrăcată în mătase şi catifea aurie cu broderii şi pasmanterii. O mobilă de sultană.

— Vă place? îl întrebă Zahra, am găsit-o la Paris, la Claude Dalle. Amuzant, nu?

Parcă era în *O mie şi una de nopţi.* Impresie subliniată şi de tapiseriile grele, de mesele joase din aramă şi de un superb portret al lui Zahra în rochie beduină. Lumina discretă era cernută prin felinarele din aramă ajurată.

Nu puteai privi această canapea fără să simţi dorinţa să te rostogoleşti pe ea împreună cu stăpână casei…

Ea porni staţia stereo şi o muzică sincopată se răspândi în odaie. Cu un gest plin de graţie, Zahra se debarasă de rochia ei lungă şi verde. Malko simţi o furnicătură în stomac. Un taior alb foarte mulat pe corp o strângea într-un mod puţin indecent. Haina foarte scurtă lăsa să se vadă o fustă la fel de strâmtă care-i punea în valoare fesele cambrate şi rotunde. Picioarele lungi erau strânse de nişte ciorapi negri din nailon ce contrastau cu albul taiorului. Malko o privi cu admiraţie, iar Zahra îi trimise o ocheadă rapidă să dea gata şi un ayatolah.

— Credeaţi că nu ştiu să mă îmbrac? Am trăit mult timp la Beirut înainte de a veni aici… V-am spus eu că femeile „îmbrobodite” vă pot face surprize. Luaţi loc.

Se învârti împrejurul unui superb bar din lac negru, tot o creaţie a lui Claude Dalle. Îşi legăna uşor şoldurile în ritmul tamburinelor, ca să-l provoace pe Malko, în timp ce zdrobea o lămâie verde cu un pisălog din argint ca să prepare două Cointreau Caipirinha. Se întoarse cu paharele în mână. Jacheta desfăcută la nasturi lăsa să se vadă un sutien foarte bine umplut.

— Să trăiţi!

Bău dintr-o suflare jumătate din cocteilul său, pe urmă aprinse o *Gauloise blonde* cu o brichetă Zippo decorată cu un Z din diamante.

— Şi dumneavoastră aveţi nişte ochi fermecători, remarcă ea, parcă ar fi aur topit.

*

* *

Carafa din cristal nu mai conţinea nici o picătură de Cointreau Caipirinha. Zahra îl băuse ca pe apă. Se instalaseră amândoi direct pe mocheta groasă maronie în jurul mesei scunde acoperită cu meze pe care guvernanta filipineză o aşezase pe ea. *Hommuz,* foi de viţă, *keftas, tabule*[9], salate picante, frigărui, salată de vinete… Zahra devora stând cu picioarele strânse sub ea. De câte ori privirile lor se încrucişau, Malko simţea aceeaşi delicioasă furnicătură. Datorită muzicii şi băuturii, atitudinea provocatoare a tinerei femei făcea ca atmosfera să devină electrizantă.

Pupilele verzi se tulburaseră şi căpătară acum culoarea opalului.

[9] Specialitate libaneză pe bază de grâu zdrobit, roşii şi mentă.

— De ce trebuie să ne ducem la şeicul Beni Khaled? o întrebă Malko dornic să afle mai multe.

Zahra se aplecă şi puse arătătorul pe buzele lui.

— *Bukhra!*[10] Astă-seară am chef să dansez.

În difuzoare se auzea o nouă piesă deosebit de ritmată. Dintr-un salt, Zahra se ridică în picioare, desfăcu toţi nasturii jachetei şi se debarasă de ea, descoperind pieptul generos strâns în dantela neagră. Privirea ei întunecată şi lascivă se opri asupra lui Malko, aşezat tot pe mochetă.

— Nu pot să dansez cu jacheta pe mine, îi zise ea.

În schimb, fără jachetă, era de-a dreptul o provocare la viol. Îşi scoase pantofii şi începu un balans al şoldurilor, cu braţele ondulând uşor deasupra capului. Apoi, învârtindu-se rapid, înaintă spre el cu mici zvâcniri ale bazinului; şoldurile se învârteau ca şi cum ar fi fost montate pe rulmenţi. Ajunsă foarte aproape de Malko, începu să mimeze amorul. Bazinul se ondula, se retrăgea, revenea, îşi strângea picioarele, îşi mişca sânii. Cu privirea ţintuită în ochii lui Malko, cu un surâs înflorit pe frumoasa-i gură de un roşu strălucitor, părea scuturată de descărcări electrice. Se învârtea prin încăpere, oferind vederii când crupa, când pântecele. Era frumoasă de pica. Îşi luă *hijabul* şi îşi acoperi capul, lăsând descoperiţi doar extraordinarii săi ochi verzi. Malko plutea vrăjit.

Zahra reveni lângă el cu braţele întinse. Îl luă de mână şi, de îndată ce se ridică în picioare, numărul deveni şi mai senzual. Ea se legăna la câţiva centimetri de el, atingându-l uşor, lipindu-se în treacăt de el cu sânii voluminoşi, aproape eliberaţi din sutienul de dantelă neagră.

Malko nu mai rezistă şi o prinse de mijloc. Şoldurile continuau să se onduleze sub degetele lui de parcă aveau propria viaţa. În curând se lipi toată de el. Parcă era un vulcan activ.

Sunetul tamburinelor zvâcnea în timpanele lui Malko. Strâns lipit de pântecele dansatoarei, Malko simţi cum îi creşte dorinţa. Senzaţia era atât de violentă, încât avea impresia că hainele lor se topiseră. Cu capul semeţ, Zahra continua să se onduleze în ritmul muzicii. Deodată, mâinile îi coborâră pe talie, se îndepărtă imperceptibil, iar fusta îi alunecă de-a lungul coapselor, ca trasă în jos de un fir de aţă invizibil, până rămase doar o grămăjoară albă la picioarele lor…

Pe Zahra mai rămăsese numai triunghiul de dantelă neagră şi

[10] Mâine!

ciorapii, traşi foarte sus pe coapse. Cu privirea mereu cufundată în ochii lui Malko, ea avansă şi mai mult pubisul şi zise cu o voce spartă, vibrantă, ca sunetul tamburinelor:

— *Yallah!* Violează-mă!

Sprijinită de canapeaua verde cu auriu, îl provoca cu ochii ei verzi, deja înecaţi de plăcere. El îşi strecură un genunchi între coapsele cărnoase care se depărtară uşurel. Simţi muşchii încordaţi ai lui Zahra, fiind prins ca într-o menghină dulce şi fierbinte. Trebui să facă un efort să le depărteze în sfârşit. Femeia scoase un suspin răguşit.

— Continuă! Fii mai tare.

În culmea excitaţiei, el încetase să se mai joace. Depărtă cu toată puterea coapsele care-l încleştau. Cu şalele strivite de unghiul canapelei, Zahra se dădu îndărăt. Părul său lung atârna în gol şi rămase lipită doar cu partea de jos a pântecelui său. Făcu doar un gest ca să se elibereze şi, unduindu-se puţin, o pătrunse dintr-un singur elan. Zahra se redresă ca un resort şi scoase un strigăt răguşit, cu privirile înnebunite. Timp de câteva secunde fascinante, Malko simţi mucoasele cele mai secrete învăluindu-l. Crezu că va exploda pe loc, dar Zahra îi scăpă, făcând să iasă afară membrul ţeapăn. Continuând să se onduleze, ea alunecă încetişor pe sol, încât ajunse cu gura în dreptul membrului. Îngenuncheată pe mochetă, îl cuprinse până la rădăcină şi începu un lent du-te-vino. Cu ochii ridicaţi spre Malko, se întrerupse doar să-i spună:

— Aminteşte-ţi că bunica mea era o sclavă…

După aceea, buzele cărnoase reluară mişcarea de du-te-vino. Malko se cabră slobozind un suspin, dar de îndată Zahra îl abandonă la o secundă după explozie, se ridică şi reîncepu dansul său infernal… învârtindu-se, balansându-şi şoldurile în formă de amforă, provocându-l cu privirea, ea îi întoarse în fine spatele, crupa cambrată şi-i aruncă priviri incendiare peste umăr, însoţite de un surâs de târfă înnăscută.

Malko se năpusti asupra ei şi o răsturnă lipind-o de mătasea canapelei. Ea încă se mai unduia înghesuindu-se în el când pătrunse deschizătura şalelor şi scoase un strigăt din toate puterile. Zahra, în loc să protesteze, se întoarse cu un mârâit de plăcere.

— Ştiam că o să-ţi placă. Ţine-mă bine.

Malko începu s-o sodomizeze lent. Aplecată în faţă, Zahra îl primea aşa cum bunica ei îi primise pe vizirii de la înalta Poartă.

El descoperi deodată că se pregătise dinainte: se unsese cu ulei de migdale ca el să alunece mai uşor…

*

* *

Tolănită pe perne, cu o carafă de Cointreau Caipirinha preparat proaspăt la îndemână, Zahra fuma jucându-se cu degetele pe pieptul lui Malko.

— De cum te-am văzut, am ştiut că voi face dragoste cu tine, mărturisi ea.

Muzica în surdină se auzea în continuare şi aceeaşi licărire senzuală plutea în pupilele verzi ca apa mării. Din păcate, Malko trebuia să coboare pe pământ.

— Cum rămâne cu şeicul Beni Khaled? o întrebă el.

— Dacă ţii cu tot *dinadinsul* să te întâlneşti cu el, trebuie să mergem la Al Ruwayshid; începând de mâine, va fi acolo. Dar este periculos.

— Pentru tine?

— Nu, pentru *tine!* În ce mă priveşte, va profita de corpul meu, atâta tot. Un beduin nu atacă o femeie. Şeicul este imprevizibil şi detestă să vină cineva neinvitat, în afară de cazul că e un membru din tribul său. În plus, nu-i agreează pe creştini. Va fi gelos că ai venit cu mine.

— Şi dacă m-aş duce singur?

Zahra scuturã energic din cap.

— Nu te sfătuiesc. Oamenii lui sunt capabili să te omoare, crezând că-i fac lui pe plac. Şeicul poate fi foarte crud. Într-o zi, a surprins câţiva soldaţi sirieni rătăciţi în deşert, pe teritoriul său. Ei s-au purtat cu aroganţă… Atunci, i-a luat pe şapte dintre ei, i-a legat în plin soare, după ce le-a scos ochii şi le-a umplut orbitele goale cu cărăbuşi vii. Cu pleoapele cusute, au zăcut în agonie zile întregi. Apoi, le-a dat drumul celor doi supravieţuitori ca să povestească ce au păţit…

Era exact persoana indicată căreia să-i ceri un serviciu…

— Cu toate astea, eşti gata să vii cu mine?

Zahra se întinse.

— Bineînţeles, dacă domnul Angleton mi-o va cere. Dar voiam să ştii ce te aşteaptă. Nu poţi fi sigur că te mai întorci. Acolo este o altă lume. Dar dacă ţii neapărat, atunci Allah să ne ajute.

Capitolul III

Acoperind cu siluetele masive cel mai înalt vârf al colinei Abdun, noile clădiri ale Ambasadei americane semănau cu o cetate a cruciaţilor împrejmuită cu ziduri înalte. De departe, culoarea lor roşiatică se confunda cu deşertul. Însă de aproape, ambasada era de-a dreptul hidoasă: nişte cuburi cu două etaje, presărate din loc în loc cu găuri pătrate şi acoperită cu o pădure de antene. Era înconjurată de un povârniş larg de vreo douăzeci de metri, înţesat de camionete ale armatei iordaniene şi echipate cu mitraliere grele învelite cu grijă.

Malko trebui săi aştepte, în timp ce o turmă de oi defila prin faţa ambasadei, îndreptându-se spre nord. Cu trei ani în urmă, djebelul Abdun, situat la sud de djebelul Amman, nu era decât o colină pustie. Amman era singurul oraş unde pietonii traversau pe zebră, oile păşteau nestingherite pe spaţiile verzi ce separau vilele noi unele de altele şi se plimbau pe străzile proaspăt asfaltate. Reuşi, în fine, să ajungă lângă poarta blindată ce dădea spre Al Unawiyyin Street ca să fie anunţat de puşcaşul marin de pază, instalat într-o gheretă cu geamuri verzui. După câteva minute, un panou din oţel care proteja intrarea escamotă în sol. Malko îşi parcă maşina în prima curte, lângă un palmier rahitic. Vegetaţia nu-i supravieţuia betonului. Un bărbat în civil îl salută şi anunţă:

— Domnul consilier vă aşteaptă.

El îl conduse pe Malko spre clădirea centrală. În dreapta se înălţa un al doilea bloc, înconjurat de o peluză mică: era reşedinţa ambasadorului. Un motiv ca să suferi de claustrofobie. Malko privi cerul albastru. Aerul era aproape răcoros şi un vânt plăcut adia peste colinele Ammanului.

Ascensorul silenţios îl conduse până la etajul al doilea. Un bărbat surâzător îl aştepta pe culoar cu mâna întinsă.

— Bun venit la Amman, zise acesta. Sunt Christopher Angleton.

Ai fi zis că este un personaj zugrăvit de Rudyard Kipling, mai britanic decât regele Angliei. Cu părul scurt, de un roşu inimitabil, cu obrazul fin, marcat de o mustaţă subţire, cu ochi albaştri veseli, cu o haină de un verde ţipător şi o cămaşă cu

dungi enorme, la care se adăuga o cravată îndrăzneaţă. Numai un gentleman autentic putea arbora o asemenea ţinută fără să aibă aspectul unei sperietori. El îl conduse pe Malko într-un birou spaţios şi auster, cu vedere spre deşert, în care zări câteva hărţi mari, puţine hârtii şi nelipsitele fotografii de familie. Una dintre ele îl reprezenta pe american călare într-un costum de polo în compania altui jucător, un arab chel, cu gura şi nasul protejate de o mască albă ca a japonezilor.

— Majestatea sa, prinţul Hassan, spuse americanul, jucăm destul de des polo împreună. Din păcate, nu-i place să piardă…

— Înseamnă că dumneavoastră sunteţi cel care pierde întotdeauna, adăugă Malko cu ironie.

Christopher Angleton aplecă uşor capul într-o parte şi râse sec, cu privirea albastră fixată în ochii lui Malko.

— În numele prieteniei dintre ţările noastre, suspină el.

Manierele sale erau cam preţioase, însă dădea dovadă de o inteligenţă ascuţită şi un umor mai mult britanic decât american.

— Ceai sau cafea?

— Cafea, răspunse Malko.

Şeful Centralei CIA îl servi, adăugând în ceaiul său un strop de lapte. Pe urmă, scoase un pachet de ţigări uşoare şi aprinse una cu o superbă brichetă Zippo cu un cal gravat.

— Prinţul Hassan a comandat o serie de brichete cu efigia tuturor cailor săi, explică americanul. Le oferă ca amintire prietenilor, ştiind că sunt eterne ca diamantele şi foarte scumpe. Delicat gest, nu-i aşa?

— Absolut, aprobă Malko.

Reprezentanţii CIA la Amman, Christopher Angleton şi Zahra Sirb, nu semănau deloc cu agenţii secreţi obişnuiţi.

— „Legătura” dumneavoastră s-a descurcat bine? îl întrebă Christopher Angleton cu dezinvoltură. Sunt dezolat că n-am putut să vă primesc eu însumi.

— Nici nu se putea mai bine, afirmă Malko, încercând să adopte şi el un ton preţios.

— Zahra Sirb este o persoană de mare valoare, zise americanul. Ziaristă strălucită, specialistă în arheologie şi dansuri beduine. A scris mai multe articole despre aceste lucruri care se bucură de succes. În plus, adăugă zâmbind cu încântare, are un temperament extrem de arzător, dacă-mi permiteţi să mă exprim aşa…

— Ah, da? făcu Malko cu ipocrizie.

— La ultimul dineu la care am invitat-o, continuă şeful Centralei CIA, erau şi patru dintre amanţii ei, printre care şi doi miniştri în exerciţiu. N-am aflat decât după aceea. Cunoaşte enorm de multă lume... Am întâlnit-o când eram la Beirut. Acolo era bine cunoscută. În general, îşi alege cu grijă amanţii, fapt ce prezintă un anumit interes pentru oamenii ca noi. Mai cu seamă că nu este interesată de câştig. Familia ei e foarte bogată şi nu este obligată să muncească pentru a se întreţine, în felul ei, este o feministă. Consideră că statutul femeii în societatea arabă este o ruşine şi se afirmă în toate felurile posibile.

— De ce lucrează pentru dumneavoastră, dacă nu are nevoie de bani? întrebă Malko.

— Bună întrebare. Mai întâi, din punct de vedere „cultural" este de partea noastră, apoi, la Beirut, i-am salvat viaţa. Aflasem că un comando al grupării Hezbollah voia s-o asasineze. I se reproşau anumite vorbe spuse la recepţii şi într-o emisiune de televiziune unde critica vehement integrismul. Am reuşit să dejucăm la timp atentatul, ucigaşii se aflau deja în vila ei. Îi mai despărţeau doar două uşi de camera ei. Oamenii noştri, nişte libanezi, au ajuns la timp. Pe urmă, i-am informat pe cei interesaţi că pe viitor a o ataca pe Zahra Sirb înseamnă să *ne* atace pe *noi.* Mesajul şi-a atins scopul...

Christopher Angleton trase delicat din ţigară, apoi adăugă:

— Zahra a avut un asemenea şoc, că a dat în bulimie! S-a îngrăşat cu douăzeci de kilograme pe care s-a chinuit doi ani ca să le dea jos.

— Am înţeles de la ea că trebuia să mă întâlnesc cu un anume şeic Beni Khaled, zise Malko.

— Ştiam că şeicul se pregăteşte să plece din Amman, de aceea i-am cerut lui Zahra să obţină un prim contact.

— Şeicul Beni Khaled a părăsit deja Ammanul fără ca eu să-l văd.

Americanul ascultă povestea serii, clătină din cap şi conchise:

— E *foarte, foarte* plictisitoare.

— Nu mă îndoiesc, admise Malko, dar de ce?

Christopher Angleton îşi frecă mâinile lungi şi fine:

— Este o poveste lungă. Aţi auzit cu siguranţă vorbindu-se de dubla defecţiune a ginerilor lui Saddam Hussein, Hussein Kemal şi Saddam Kemal, sosiţi aici pe opt august, cu soţiile lor şi cu gărzile de corp, venind direct de la Bagdad.

— Evident, zise Malko. M-am gândit chiar că asta este o

superbă „lovitură” demnă de *Company.*

Această dublă defecţiune a apărut pe pagina întâi a tuturor publicaţiilor din lume. Generalul Hussein Kemal, treizeci şi şapte de ani, căsătorit cu fiica cea mare a lui Saddam Hussein, Raghad şi responsabil la Military Industrialisation Program[11], făcea parte din „primul cerc” al anturajului dictatorului irakian. Funcţia lui l-a ajutat să ajungă în posesia *tuturor* secretelor privind armamentul atomic, bacteriologic şi chimic deţinut de Irak. Fratele său, Saddam, căsătorit cu una dintre fiicele lui Saddam Hussein, Rana, era comandantul gărzii prezidenţiale, corpul de elită însărcinat să-l protejeze pe dictator. Născuţi amândoi la câteva sute de metri de casa părintească a preşedintelui irakian de la El-Ouja, în apropierea oraşului Takrit, îşi desfăşuraseră întreaga carieră în umbra lui Saddam Hussein.

— În aparenţă este o lovitură teribilă pentru preşedinte, zise Malko.

— Nu chiar, îl corectă americanul cu tonul său ponderat. Mă aflam în vacanţă când Hussein Kemal a debarcat la Amman. Mai exact, eram în Wyoming, unde am o proprietate. Fireşte că am sărit în primul avion.

— Nu ştiaţi nimic? se miră Malko.

— În tot cazul, nu şi data defecţiunii... Hussein Kemal făcea parte dintre oamenii pe care îi urmăream îndeaproape, însă nu era prima oară când ieşea din Irak. În 1994, a venit aici, la centrul medical Hussein pentru o operaţie de tumoare pe creier. Chirurgii noştri i-au asistat pe medicii iordanieni la cererea sa. După operaţie, a rămas vreo cincisprezece zile la Amman. La vremea aceea, regele îi transmisese ambasadorului nostru anumite confidenţe în legătură cu Hussein Kemal. Îi pomenise în special de unele diferende cu fiul lui Saddam, Udei, asupra felului în care se purta în relaţiile cu comisia trimisă de Naţiunile Unite însărcinată să supravegheze programul de dezarmare a Irakului. Hussein Kemal părea gata să dezvăluie totul despre programul de armament secret al Irakului, dar Udei nu a fost de acord. Eu am transmis informaţia la Langley, dar nu am primit nici un răspuns. Ulterior, Hussein Kemal a venit în trei rânduri la Amman, pentru îngrijiri medicale sau pur şi simplu ca să se urce într-un avion. De fiecare dată, Moukhabarat Al-Amat iordanian[12] ne-a prevenit, însă nu am putut să luăm legătura cu el.

[11] Organ de dezvoltare a programelor militare.

[12] Informaţiile generale, echivalente cu DGSE, DST şi RG.

— Prea fierbinte?

— La ce bun? El era sufletul afurisit al lui Saddam Hussein... Cineva la care nu puteai pătrunde. Se ştie că fusese la Moscova în iulie, pentru o importantă tranzacţie cu arme.

— Cu ce bani?

Americanul zâmbi pe sub mustaţă.

— Saddam Hussein are încă mulţi bani, puşi bine în numeroase conturi din diverse ţări, sub nume false. Când a simţit că se apropie embargoul, s-a grăbit să-şi lichideze conturile şi să-şi deschidă altele la noi şi în Marea Britanie, apoi le-a transferat în ţări mai sigure. Cât despre ruşi, ei nu se uită la cumpărători, din moment ce capătă dolari...

— Aşa este, aprobă Malko. Ce s-a întâmplat în perioada opt august şi călătoria în Rusia?

Râsul sec al americanului îi provocă o uşoară strâmbătură.

— Nimic. Am plecat din Amman la Wyoming să cumpăr câţiva cai. Avea loc o vânzare interesantă. M-a alertat adjunctul meu care a rămas aici. Tocmai primise un mesaj de la palat. Hussein şi Saddam Kemal, însoţiţi de soţiile lor şi de vreo douăzeci de gărzi de corp, s-au prezentat la frontiera irakiano-iordaniană cu un convoi de treizeci şi cinci de vehicule, între care cinci camioane. Oficial, Kemal pleca într-o călătorie la Sofia. Generalul Al Kaisi, care conduce Serviciile Secrete iordaniene, n-a vrut să-l anunţe pe rege, fiindcă era ora şase dimineaţa... Hussein Kemal a sosit pe la nouă cu toată suita la hotelul *Amra* şi a ocupat un etaj întreg. A telefonat la palat şi a cerut să fie primit cât mai repede posibil de rege. Acesta i-a fixat o întâlnire pentru după-amiază. Noi nu am fost anunţaţi decât seara. Regele a cerut să-l vadă pe adjunctul meu şi pe ambasador ca să-i anunţe că Hussein Kemal şi fratele lui, precum şi soţiile lor, tocmai ceruseră azil politic şi protecţie, căci fugiseră din Irak.

Malko bău câteva înghiţituri din cafeaua amară şi remarcă:

— Acest lucru trebuie să fi făcut multă vâlvă.

Râsul dezinvolt al americanului fu însoţit de o strâmbătură. Ochii săi albaştri scânteiau.

— Dacă faxurile n-au explodat, a fost o minune. M-au smuls de la o vânzare de cai de rasă în vârstă de un an, ca să mă întrebe dacă nu am vreun amestec în această ispravă... Directorul responsabil cu Orientul Mijlociu spumega de turbare, l-am atras însă atenţia că, dacă aş fi fost la originea defecţiunii lui Hussein Kemal, cel mai elementar lucru era să-l primesc la frontieră... Pe

opt august, mă aflam departe, în Wyoming. Am reuşit să prind cursa pentru New York exact la timp ca să iau mai departe un Boeing 747 al companiei franceze care pleca la ora şapte seara. După ce am mâncat o varză acră a la Strasburg, am traversat Atlanticul şi am ajuns la Roissy la ora opt fără cinci. Pe urmă, m-am îmbarcat într-un avion al companiei Air France pentru Amman la ora unsprezece şi am ajuns în plină formă pe nouă august, la şapte seara. Adjunctul meu m-a pus la curent şi m-am întâlnit cu Al Kaisi. Aparent, toată lumea a fost luată prin surprindere.

Christopher Angleton îşi duse ceaşca de ceai la buze, apoi reluă ţinându-şi degetul mic în aer:

— În Irak n-a fost nici o reacţie. Ziarele din Bagdad n-au suflat o vorbă despre această defecţiune. De pe opt seara, fugarii, cu soţii şi copii, au fost instalaţi în palatul Achemeih, pe o colină din vestul oraşului, sub protecţia a două batalioane ale trupelor de elită iordaniene. Pe zece dimineaţa, abia am avut timp să mă bărbieresc, că am şi primit un telefon de la *Moukhabarat.* Udei, fiul cel mare al lui Saddam Hussein, tocmai trecuse frontiera. A cerut să fie primit de regele Hussein. Conducătorii Emiratelor şi ai Arabiei Saudite mă copleşeau cu telefoane, convinşi, fiind că eu am aranjat toată maşinaţia. Toată lumea se întreba dacă Irakul va exploda, dacă era începutul revoluţiei... Atunci, m-am hotărât să sun la palat, într-adevăr, regele a decis să-l primească pe Udei. Ne-a rugat să rămânem în afara loviturii. Toate staţiile noastre de ascultare au fost alertate, dar n-au captat totuşi nimic anormal. Desigur, am trimis câţiva observatori pe şoseaua numărul zece. Langley mi-a recomandat să fiu foarte prudent. Din moment ce nu noi conduceam jocul, trebuia să fim cu ochii în patru. Generalul Al Kaisi mi-a promis că-mi aranjează o întrevedere cu Hussein Kemal, dacă va accepta... Nici el nu ştia încotro să ne îndreptăm: îşi făcea griji pentru rege a cărui imagine ar putea fi întunecată de un atac frontal la adresa lui Saddam Hussein. Acesta se bucură de popularitate în Iordania unde trăiesc şase sute de mii de irakieni. De altfel, statul iordanian l-a susţinut oficial pe Saddam Hussein în lupta împotriva Kuweitului şi Arabiei Saudite, în timpul crizei din Golf. Pe scurt, încheie americanul, după ce îşi aşează ceaşca pe masă, pe zece, am hotărât că lucrul cel mai presant era să mă duc la partida mea de polo cu prinţul Hassan, care se ţinea într-o cazarmă din Zarka.

— A fost un pariu riscant, remarcă Malko.

Christopher Angleton radia.

— Nicidecum! Când a sosit, prinţul Hassan era nervos ca un leu în cuşcă. Regele tocmai îi relatase cum a decurs întrevederea cu Udei.

— Aţi avut noroc.

— Doar nu pierd la polo tot anul degeaba! Prinţul Hassan mi-a povestit că întrevederea a decurs prost. Regele nu-l simpatizează pe fiul lui Saddam Hussein. A cerut să i se lase pistolul în timpul întrevederii, fapt care este împotriva uzanţelor... Dar regele a fost de acord.

— Este kamikaze?

Şeful Centralei CIA îi zâmbi discret.

— Nu. De altfel, avea propriul pistol. Apoi, întrevederea a avut loc într-o cameră cu oglindă neargintată. În spatele ei se găseau cei mai buni trăgători din regat. Dacă Udei schiţa numai gestul de a se scărpina, ar fi fost ciuruit pe dată...

— El ce a spus?

— I-a cerut regelui să facă presiuni asupra lui Hussein Kemal ca să se întoarcă în Irak. Cum regele a refuzat, a vrut să stea de vorbă cu soţiile, surorile sale vitrege. Regele n-a acceptat nici acest lucru. Dar, ca să-i dovedească buna sa credinţă, a telefonat, de faţă cu Udei, celor două femei şi le-a întrebat dacă voiau să se întoarcă în Irak împreună cu Udei. Ele nu au fost de acord. Regele a spus în încheiere că nu vrea să fie părtaş la o ceartă în familie, dar că îi acordă ospitalitate lui Hussein Kemal şi familiei sale, în numele tradiţiilor beduine... Udei a pornit de îndată spre Bagdad. În aceeaşi seară, generalul Al Kaisi mi-a trimis o maşină ca să mă conducă la Hussein Kemal.

— Cu cine seamănă? întrebă Malko curios.

— Cu Saddam Hussein mai rotofei, dar care a intrat la apă după baie... Are aceeaşi mustaţă neagră şi deasă, acelaşi obraz inexpresiv, aceiaşi ochi reci şi plini de cruzime. M-a primit cu răceală, spunându-mi – în arabă, căci nu vorbeşte nici o altă limbă – că are o mare admiraţie pentru Statele Unite.

— L-aţi întrebat de ce a fugit din Bagdad?

— Evident. A fost prima întrebare. Dar am avut parte de un extraordinar număr de ipocrizie! Fără să clipească, Hussein Kemal a afirmat că a fugit din motive ideologice. Nu se simţea bine într-un regim care reprima în mod sângeros cea mai mică disensiune. După aceea, mi-a făcut numărul cu irakienii morţi de

foame şi copiii rahitici din cauza embargoului.

— Neaşteptat, într-adevăr, aprobă Malko.

— Neaşteptat! Este ca şi cum Heinrich Himmler, şeful SS, ar fi venit în 1945 să se plângă de Hitler! Neaşteptat! Hussein Kemal este o secătură în adevăratul sens al cuvântului şi are mâinile mânjite până la cot de sânge! Şi-a început cariera ca o simplă gardă de corp şi a câştigat galoanele prin ferocitatea sa. A condus zeci de execuţii în masă în închisorile regimului. În 1986 a creat „Gestapo”-ul regimului: El Amm El Khas[13], care s-a făcut răspunzător de mii de omoruri şi întemniţări. Pe urmă, Saddam Hussein l-a numit în fruntea lui Military Industrialisation Program, complexul militaro-industrial destinat să doteze Irakul cu arme de distrugere în masă. Până să fugă, el l-a condus, el, care nici măcar nu ştie să scrie şi să citească!

— Cum a reuşit să se descurce? se miră Malko.

Christopher Angleton înclină capul într-o parte.

— Oh, e foarte şiret! S-a înconjurat cu cei mai buni ingineri specialişti în armament şi a avut grijă să aranjeze în aşa fel lucrurile încât el să fie singurul care să ţină legătura directă cu Saddam Hussein. Şi-a atribuit fără scrupule ideile celorlalţi.

— Ce s-a ales de întrevederea dumneavoastră?

— Zero! A spus că, după războiul din Kuweit, a încercat să-l convingă pe Saddam Hussein să accepte programul de dezarmare impus de Naţiunile Unite, dar Udei, fiul lui, s-a opus întotdeauna. La întrebarea mea cu privire la armele ascunse, mi-a promis că va face dezvăluiri într-un memoriu pe care-l pregăteşte. La despărţire, mi-a mai promis că va reveni asupra acestui capitol.

— Şi s-a ţinut de cuvânt?

Şeful Centralei CIA îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Se vede că n-aţi urmărit afacerea îndeaproape... A doua zi, Saddam Hussein a făcut o declaraţie extrem de violentă la adresa lui Hussein Kemal, acuzat că este hoţ şi trădător, dar mai ales că a sabotat poziţia Irakului la Naţiunile Unite, ascunzând elemente foarte importante despre programul secret de fabricaţie a armelor de distrugere în masă. Este inutil să vă spun că eram deja cu mâna pe telefon! A fost imposibil să obţin legătura cu Hussein Kemal. „Filtrele” palatului mi-au transmis că refuză pentru moment să primească pe cineva, că se află în plină criză de conştiinţă... Telefonul meu suna din zece în zece

[13] Securitatea generală.

secunde: Casa Albă, Langley, Departamentul de Stat; toată lumea voia să afle ce dezvăluiri îmi făcuse Hussein Kemal. Îmi rămăsese o singură soluţie: să plec la meciul de polo cu prinţul Hassan. Dumneavoastră n-aţi fi procedat la fel? întrebă el cu prefăcută naivitate.

— Poate, făcu prudent Malko.

— În weekend, am avut parte de linişte! Dar, luni de dimineaţă, generalul Hashimi, ministrul irakian al apărării, conducea o delegaţie a Naţiunilor Unite în statul Abda, la o sută treizeci de kilometri de Bagdad, unde, în mod obligatoriu, descoperă o sută patruzeci şi şapte de conteinere cu documente ce se refereau la programele secrete de înarmare a Irakului. După opinia ministrului, aceste documente fuseseră ascunse acolo din ordinul expres al lui Hussein Kemal, fără consimţământul lui Udei şi nici al lui Saddam Hussein. Toate acestea au fost relatate în Babel un cotidian al cărui proprietar este fiul lui Saddam Hussein...

— Este exact opusul spuselor lui Hussein Kemal, remarcă Malko.

— Aşa este. Două ore mai târziu, mă aflam la palatul Achemeih, unde Hussein Kemal consimţise, în sfârşit, să mă primească. Dar mi-a spus că memoriul pe care trebuia să mi-l înmâneze nu mai avea justificare: dădea la iveală *chiar* existenţa acestor documente ascunse de Saddam Hussein, aşa zicea el.

— Miroase a escrocherie curată, conchise Malko.

Christopher Angleton îşi întinse braţele spre cer.

— Mie-mi spuneţi?! Bomba este că Hussein Kemal mi-a zis atunci că, deoarece în prezent *toate* armele secrete au fost descoperite, nu mai există nici un motiv pentru menţinerea embargoului şi că poporul irakian a suferit destul.

— Asta s-a petrecut cu mai bine de o lună în urmă, remarcă Malko. Ce s-a întâmplat de atunci?

— Am trimis oameni sub protecţia ONU ca să cerceteze cele o sută patruzeci şi şapte de conteinere. Ce au descoperit însă, e copleşitor: într-adevăr, este vorba de documente referitoare la programele de distrugere în masă, dar abandonate de multă vreme.

— Altfel spus, vă întrebaţi ce ascunde această fugă neaşteptată ce-i permite Irakului să-şi refacă imaginea de nevinovăţie.

— Exact, aprobă Christopher Angleton, a cărui privire albastră

strălucea. Explicaţia pe care mi-a dat-o – o criză acută de conştiinţă – nu ţine. Ocupa unul dintre cele mai înalte posturi ale regimului şi a profitat de acest lucru ca să adune o avere imobiliară, jefuindu-i pe inamicii lui Saddam Hussein. Căsătorit cu fiica acestuia, devenise şi mai invulnerabil. Modul de viaţă occidental nu îl atrage; până acum patru ani, n-a pus piciorul niciodată în afara Irakului. Serviciile iordaniene au avansat o ipoteză: Hussein Kemal era asociat cu Udei în numeroase traficuri legate de embargo. Udei ar fi vrut să-l elimine, ca să nu mai împartă profitul. Udei este un nebun furios, un om extrem de violent. Acum câţiva ani, a omorât garda de corp preferată a lui Saddam Hussein pentru un motiv neînsemnat; apoi, de curând, pe unul dintre prietenii săi care a refuzat să-i împrumute maşina. Dar şi el ştie până unde poate merge... Hussein Kemal nu are de ce să se teamă de el.

— Mai sunt şi alte ipoteze? întrebă Malko după o clipă de tăcere.

— Cea a Departamentului de Stat: a fugit, ca să-i poată lua locul lui Saddam Hussein cu sprijinul nostru şi al opoziţiei irakiene. Este ridicol: nu beneficiază de nici un sprijin politic. Opoziţia, dacă a mai rămas ceva din ea în Bagdad, îl respinge, iar noi ne ferim de el ca de ciumă.

— Şi care este ipoteza dumneavoastră? Trebuie să aveţi una, îl descusu Malko.

— Am, confirmă Christopher Angleton. Până săptămâna trecută, eram practic singurul care credea în ea. Atunci s-a produs un incident care a întărit convingerea mea în privinţa „defecţiunii” lui Hussein Kemal.

— Care este?

— Cred că e vorba de o maşinaţie. O maşinaţie deosebit de periculoasă, pusă la cale de prietenul nostru Saddam Hussein.

Capitolul IV

— O maşinaţie? întrebă Malko surprins.

Christopher Angleton avu timp să amestece laptele în ceai şi să bea cu lăcomie o înghiţitură, apoi aşeză ceaşca la loc fixându-l pe Malko şi răspunse:

— Care este dilema lui Saddam Hussein? peroră el cu un ton de profesor universitar.

— Să rămână la putere?

Americanul înlătură sugestia lui Malko cu un surâs indulgent.

— Nu. Saddam Hussein se află la putere de ceva timp, lucru convenabil pentru *toată lumea,* cel puţin cât nu este într-o situaţie prea stabilă. Saudiţii – mereu cu frica-n sân – se bucură de protecţia americanilor. Nu-şi doresc cu nici un preţ o revoluţie care să ducă la împărţirea Irakului în trei părţi: Kurdistanul, un stat sunit şi un altul şiit, la sud, care ar fi repede recuperat de iranieni. Şi sirienii sunt încântaţi să-l aibă pe Saddam Hussein în Frontul de Respingere Antiisraelian, ceea ce le permite să tărăgăneze negocierile... Ţările din Golf se mulţumesc cu un Saddam Hussein ţinut în lesă, dar destul de puternic ca să înfrunte Iranul. Israelul se mulţumeşte şi el cu o sperietoare pe măsură. Cât despre iordanieni, ei ţin foarte mult la Saddam, în ciuda defectelor sale mari. Azi, nimeni nu se gândeşte să-l răstoarne pe Saddam Hussein. În orice caz, ar fi aproape imposibil. Sistemul de securitate e în aşa fel pus la punct, încât doar câţiva apropiaţi de-ai lui ar fi în măsură să-l asasineze. Însă aceştia nu au nici un interes; sunt prea legaţi de regim. Cât despre popor, lui nu i se cere părerea decât pentru plebiscite mincinoase. Toate revoltele au fost reprimate cu ferocitate.

— Atunci, care este obsesia lui?

— Are două obsesii, spuse şeful Centralei CIA, care părea să cunoască Orientul Mijlociu ca pe propriul buzunar. Pe de o parte, să nu-şi piardă onoarea faţă de lumea arabă, iar pe de alta, să obţină ridicarea embargoului. Ştie că, în timp, acest embargo va împiedica Irakul să redevină o adevărată putere regională. Or, acesta este de fapt ţelul obsedant al lui Saddam Hussein. Să producă teamă. Şi să înşele Iranul care, fără embargo, se înarmează cu cea mai mare viteză.

— Ce rol joacă Hussein Kemal în această afacere?

— Să presupunem că generalul Hussein Kemal nu ar fi trădat, ci ar fi plecat din Irak cu *binecuvântarea* lui Saddam Hussein.

— Ce interes are? replică Malko. În această afacere, regimul e slăbit, el îşi pierde onoarea din cauza celor două fiice care-şi trădează propriul tată şi e constrâns să scoată la iveală elemente pe care le-a ascuns până acum.

Pe Christopher Angleton aceste vorbe îl unseră pe inimă.

— Urmăriţi-mi cu atenţie raţionamentul, zise el bucuros. În prima fază, graţie defecţiunii lui Hussein Kemal, ONU găseşte documentele referitoare la programele secrete de înarmare ale Irakului. Saddam Hussein nu-şi pierde onoarea faţă de poporul său şi faţă de lumea arabă: el a fost cel trădat... Acesta este sfârşitul primului episod. Al doilea episod: o abilă campanie de presă, ştafetă preluată de organizaţiile umanitare de *bună-credinţă*, plus alte câteva plătite, peste tot în lume. Accentul se pune pe suferinţele poporului irakian datorate embargoului. Milioane de oameni lipsiţi de mijloacele necesare traiului, spitalele fără medicamente, copiii care mor în leagăn, bolile. Acest lucru a început deja. În conferinţa de presă, Hussein Kemal a declarat că patru milioane de irakieni mor de foame. CNN a preluat informaţia. Asta determină mărirea vânzărilor. În săptămânile care urmează, mulţi oameni de bună-credinţă ne vor înduioşa cu soarta bebeluşilor irakieni... Mă urmăriţi?

— Cu toată atenţia. Şi pe urmă?

Americanul îşi linse buzele de satisfacţie ca o pisică sătulă.

— Ei bine, în câteva săptămâni, sau în câteva luni, reprezentantul Irakului! a Naţiunile Unite, domnul Tarik Aziz, va dezvălui lumii nedreptatea flagrantă a cărei victimă e ţara sa. Atunci când *toate programele secrete de înarmare* au fost, în fine, făcute cunoscute la Naţiunile Unite, după ce au fost mult timp ascunse de acest câine de Hussein Kemal, copiii irakieni încă mai mor de foame. Şi, repejor, el cere ridicarea embargoului! Domnul Rolf Ekeus, raportor al UNSCOM[14], cel pe care Saddam Hussein l-a supranumit *Blestematul,* trebuie să-şi depună raportul la începutul lui ianuarie, astfel încât Consiliul de Securitate să decidă dacă embargoul petrolier asupra Irakului poate să fie ridicat sau nu. Aceasta depinde de câteva condiţii secundare, precum „restituirea” celor şase sute de kuweitieni dispăruţi, morţi de mult timp şi respectarea Drepturilor Omului în

[14] United Nations Special Commission.

Irak. Însă piesa de rezistenţă este eliminarea armelor de distrugere în masă deţinute de Saddam Hussein. Înaintea votului la Consiliul de Securitate, reprezentantul Irakului, domnul Tarik Aziz, va dezvălui din nou lumii întregi nedreptăţile *flagrante* ce continuă să existe, adică înfometarea copiilor irakieni, în timp ce ţara lor a fost de acord cu toate cererile ONU.

— Este cumplit, afirmă Malko.

— Să vă spun în continuare, zise Christopher Angleton. Presiunea pentru ridicarea embargoului va fi zdrobitoare. Fără armele chimice sau bacteriologice, Irakul nu mai poate înspăimânta. Printre membrii permanenţi ai Consiliului de Securitate, Franţa, Rusia, China sunt pentru ridicarea sancţiunilor. Marea Britanie se va lăsa convinsă. Cei cinci membri nepermanenţi actuali – Botswana, Honduras, Indonezia şi Germania – sunt şi ei de acord cu ridicarea sancţiunilor. Cei cinci care îi vor înlocui în ianuarie, cu ocazia viitoarei reînnoiri, fac parte cu toţii din Lumea a Treia şi vor pleda şi ei pentru ridicarea sancţiunilor. Lumea arabă ne abandonează deja. Şeicul Zaied din Abu Dhabi, altminteri duşman aprig al lui Saddam Hussein, a consimţit săptămâna trecută să fie mai îngăduitor. Nu vom avea nici un argument concret de adus în faţa Consiliului de Securitate, în măsura în care Rolf Ekeus va afirma că nu mai este nimic de descoperit. Desigur, ne va rămâne doar arma unui veto, eficace, pentru că deciziile trebuie să fie luate în unanimitate de membrii permanenţi. Dar vor fi devastatoare! Lumea a Treia şi o mare parte a statelor arabe ne vor acuza că dorim să menţinem embargoul asupra petrolului numai ca să le facem pe plac aliaţilor noştri saudiţi…

— De ce?

— O dată cu ridicarea embargoului, Saddam Hussein va aduce pe piaţă două milioane de barili de petrol pe zi, fapt care, pe o piaţă instabilă, va face să scadă barilul cu doi sau trei dolari. Cu cei opt milioane de barili pe zi, Arabia Saudită ar avea o pierdere de aproximativ *zece miliarde de dolari* pe an. Cât despre Saddam Hussein, el va ieşi în câştig din această confruntare cu Naţiunile Unite. Singurul preţ pe care-l va avea de plătit va fi umilinţa trecătoare, suferită din pricina fugii celor două fiice ale sale.

Christopher Angleton tăcu, lăsându-l pe Malko să digere aceste perspective sumbre. Acesta din urmă îi căută privirea.

— Mai am o singură întrebare. Dacă nu vreţi să-i faceţi pe plac Arabiei Saudite, pentru ce ţineţi atât de mult să menţineţi

embargoul?

— Bună întrebare! zise cu mare bucurie americanul. Fiindcă suntem convinşi că Saddam Hussein încă ne mai ascunde *esenţialul* în privinţa armelor chimice şi biologice deţinute de el.

— Cum de sunteţi atât de sigur?

— Avem dovada că Irakul a cumpărat de aproximativ două miliarde şi jumătate de dolari gaz de luptă de la firme germane, precum Preusag. De asemenea, ştim că ruşii i-au vândut şaptesprezece tone de bacterii, de zece ori mai periculoase decât antraxul, sub formă de aerosol. Suficient ca să ucidă milioane de persoane. Presat de Rolf Ekeus, Irakul a recunoscut, pe data de întâi iulie anul curent, că a efectuat încercări de arme biologice *ofensive* la Al Hakam, lângă Bagdad. Dar Hussein Kemal, pe atunci responsabil al acestor programe, a jurat cu mâna pe inimă că totul fusese întrerupt în septembrie 1990 şi că distruseseră prin autoclavă sau incinerare patru sute de tone de „nervegaz" şi şaptesprezece tone de bacterii. Se pare că ordinele au fost transmise *verbal.*

— A reuşit să afirme acest lucru fără să-l pufnească râsul?

Christopher Angleton făcu un gest de lehamite. Dacă ar exista olimpiada minciunii, Irakul ar câştiga toate medaliile de aur.

— Deci suntem convinşi, continuă el, că Saddam Hussein a ascuns mica lui comoară undeva şi că nu va ezita să se folosească de ea. E incorigibil. După ce a pierdut un milion de oameni în lupta împotriva Iranului, a dat vina pe Kuweit. Acum ar fi în stare să terorizeze întregul Golf. Un singur obstacol stă în calea ambiţiilor sale: embargoul. Dacă nu reuşeşte să obţină ridicarea embargoului, *ştie* că va trebui să predea aceste arme secrete într-un an sau cel mult doi, altfel, ţara sa va fi înecată într-o baie de sânge. În concluzie, trebuie să menţinem embargoul cu orice preţ, dar cu o justificare de nezdruncinat: pentru că Saddam Hussein, trimiţându-ne un fals trădător, a încercat încă o dată să ne păcălească.

— Ce părere are Langley despre teoria dumneavoastră? întrebă Malko, impresionat de demonstraţia lui Christopher Angleton.

Trăsăturile americanului se întunecară.

— Aduceţi-ne o dovadă tangibilă, concretă, a celor spuse aici, altminteri, este doar o ipoteză în plus. Nu o putem numi manipulare, dacă nu reuşim să dovedim că este într-adevăr.

— Mi se pare logic, replică Malko. Aveţi dovada?

— Aşa am crezut săptămâna trecută. Până atunci, nu aveam decât indicii. Mai întâi, de la plecarea lui Hussein Kemal, practic nici unul dintre prietenii lui rămaşi în Irak nu a fost hărţuit. Unii au fost interogaţi, apoi eliberaţi. Cunoscută fiind ferocitatea regimului, acest lucru e deosebit de impresionant... în mod normal, orice ins de pe stradă care i-ar fi dat bună ziua lui Hussein Kemal ar fi fost executat. Cu acest preţ s-a menţinut întotdeauna Saddam Hussein. Cu atât mai mult cu cât *Fassela El Amm*, Gestapoul personal al lui Saddam Hussein, se află în mâna fiului său, Udei. Or, diverşii „captatori" pe care îi avem la Bagdad – umani sau electronici – nu ne semnalează nici un val de arestări... Pe urmă, am fost şocat de atitudinea moderată a lui Hussein Kemal faţă de socrul său. Mai mult, într-o conferinţă de presă continuă să-l numească „preşedintele". Nu s-a dedat la nici un atac *ad hominem.*

— Poate că este inhibat, sugeră Malko.

Americanul surâse cu ironie.

— Nu prea are mutră de inhibat... E un ucigaş primitiv, feroce, fără remuşcări. *Continuă* să fie în serviciul lui Saddam Hussein. Mar mult, există aici o impresie vagă pe care am simţit-o când l-am întâlnit. Nu pare un om hăituit: Cu costumul lui Smalto şi pantofii din piele de crocodil, era sigur de el, chiar perora. Or, dacă versiunea lui era adevărată, trebuia să fie mort de frică. Ştie că Saddam Hussein nu-l va ierta niciodată şi că nu poate rămâne toată viaţa închis într-un palat din Amman. *Toţi* opozanţii lui Saddam Hussein au fost asasinaţi. Lui Hussein Kemal nu-i este frică pentru că nu are motive să-i fie frică.

Malko nu ştia ce să răspundă. Desigur, teoria şefului Centralei stătea în picioare. Dar se aflau în Orient, unde nimic nu este simplu. Se decise să revină la fapte.

— De ce am venit în Iordania? întrebă el. Ce legătură are şeicul Beni Khaled cu povestea asta?

— Ajung şi acolo, zise Christopher Angleton, dar trebuie să cunoaşteţi şi dedesubturile. După defecţiunea lui Hussein Kemal, am pus în alertă tot ce se cheamă „captatori", adică staţiile de ascultare, sateliţii şi, bineînţeles, sursele noastre din Bagdad.

— *Company* mai are acolo o centrală? se miră Malko.

— Nu, bineînţeles. Totuşi nu suntem complet absenţi. Ambasada noastră e închisă, dar ne-am încredinţat afacerile diplomatice şi consulare Poloniei. Ne-am apropiat mult de această ţară. De la destrămarea Uniunii Sovietice, polonezii au

creat un departament al intereselor americane cu funcţionarii polonezi ai ambasadei. Or, de la sfârşitul Pactului de la Varşovia, *Company* a întreţinut relaţii cu BNN, serviciile poloneze… Schimburi de informaţii, acces la băncile de date, pregătirea personalului. Am obţinut chiar de la ei un ajutor pentru Irak.

— Adică?

— Serviciile poloneze au acceptat ca noi să le împrumutăm câţiva *field officers*[15] – oameni de origine poloneză, desigur, care vorbesc limba – pe care i-au numit în ambasada lor din Bagdad…

— Vreţi să spuneţi că anumiţi funcţionari polonezi din departamentul pentru interesele americane sunt de fapt agenţi ai CIA?

— Doar unii dintre ei, zise cu modestie Christopher Angleton. Dar polonezii au făcut mai mult. Încă de pe vremea Pactului de la Varşovia, lucrează în simbioză totală cu KGB.

Agenţii KGB, cu toate că sunt toleraţi de irakieni şi foarte apropiaţi de Moscova, tratează în ascuns cu polonezii, mai puţin însă în prima linie. Polonezii ne-au vândut aceste contacte foarte preţioase, pentru că au fost susţinute de ani de zile. Ne-am pomenit deci cu câteva „surse” bine plasate, oameni foarte apropiaţi de Saddam Hussein.

— În ciuda acestui fapt, n-aţi reuşit niciodată să-l ucideţi? zise Malko mirat.

Americanul surâse cu ironie în faţa candorii lui Malko.

— *Niciodată* nu am încercat să-l eliminăm. Saudiţii ar fi foarte furioşi. În plus, n-am putut folosi anumite informaţii de teamă să nu deconspirăm sursele noastre. Dar eram la curent cu preparativele invadării Kuweitului, spre exemplu.

— Şi i-aţi lăsat s-o facă?

— Chiar i-am încurajat, mărturisi şeful Centralei CIA. Saddam Hussein trebuia, o dată pentru totdeauna, să primească o lecţie, înainte de a deveni un pericol cu armele lui nucleare sau chimice. Kuweitul era cel mai nimerit pretext.

Hotărât lucru, Statele Unite sunt nişte monştri reci.

— Să revenim la polonezii dumneavoastră, propuse Malko.

CIA găsea întotdeauna „sertare” care trebuiau trase.

— Printre agenţii noştri ascunşi în departamentul intereselor americane, explică Christopher Angleton, era un anume Tadeusz Zirkowski. Angajat la Bagdad de un an, a reînnodat relaţiile cu un agent recrutat de predecesorul său, un polonez *adevărat.* Un

[15] Agenţi operaţionali.

ofiţer din garda prezidenţială, care, fără să deţină un rang înalt, avea acces la numeroase informaţii „fierbinţi”. Karim Jaburi, un locotenent care comanda poligonul de tir al palatului prezidenţial şi răspundea de „sonorizarea” sălii de şedinţe a lui Saddam Hussein. Imediat după defecţiunea lui Hussein Kemal, l-am alertat pe Tadeusz, explică americanul, când a venit la Amman pentru a fi „descusut”. Cei mai mulţi diplomaţi angajaţi la Bagdad vin aici să se aerisească puţin, iar venirile şi plecările lor nu-i alarmau pe irakieni. De atunci, n-am mai avut veşti. Ceea ce este normal: noi nu comunicăm cu agenţii infiltraţi într-un mediu ostil, nici măcar prin mijloace cifrate. Dacă irakienii ar fi bănuit colaborarea noastră cu polonezii, acest lucru ar fi avut consecinţe tragice.

— Deci, Tadeusz Zirkowski a apărut săptămâna trecută?

Figura lui Christopher Angleton se întunecă.

— Din păcate, nu. Mai întâi am aflat, prin intermediul Ambasadei poloneze la Amman, că a fost victima unui accident mortal de circulaţie pe şoseaua numărul zece, între frontieră şi capitală. În aparenţă, maşina lui a fost lovită de un camion. Astfel de lucruri se mai întâmplă. Dar, la două zile după accident, am aflat mai multe. Celălalt agent operaţional a sosit la Amman şi mi-a spus ce ştia. În ajunul morţii, Tadeusz Zirkowski avea o întâlnire cu locotenentul Karim Jaburi. După această întâlnire, nu l-a mai revăzut, dar a găsit un mesaj lăsat de Tadeusz care-l avertiza că recuperase un document ce dovedea înţelegerea secretă a lui Saddam Hussein şi a fugarului Hussein Kemal. Nedorind să păstreze acest document la Bagdad, a plecat direct către Amman. A fost ultimul semn de viaţă pe care l-a dat. A plecat seara din Bagdad şi a suferit accidentul în dimineaţa următoare, după ce trecuse frontiera, pe la şase. Corpul a fost găsit în deşert, pe marginea şoselei zece, puţin înainte de postul Poliţiei Deşertului de la As Safawi. Avea toracele zdrobit şi mai multe răni la cap. Se pare că un vehicul a trecut peste el. Automobilul lui era ceva mai departe, prăvălit într-un şanţ.

— Un accident?

Christopher Angleton înălţă din sprâncene.

— Nu. După versiunea celor de la Poliţia Deşertului, maşina ar fi fost lovită de un camion-cisternă, el a pierdut controlul şi a fost proiectat afară. Bineînţeles că n-au mai găsit camionul cisternă. Şoseaua este foarte periculoasă pentru că se circulă cu viteză extrem de mare şi sunt multe camioane. Dar Tadeusz Zirkowski

n-a murit în urma unui accident de circulaţie.

— Ce vă face să fiţi atât de categoric?

— Am fost personal să examinez maşina, îi explică americanul. În prezenţa unui membru „adevărat” al Ambasadei Poloniei la Amman. Pe caroserie am găsit mai multe urme de proiectile de mare calibru. Erau de 12,7 mm, calibrul specific mitralierelor sovietice Duşka. S-a tras asupra acestui automobil. Pe urmă, i-am rugat pe soldaţi să-mi arate locul unde a fost găsit cadavrul. Dacă ar fi fost proiectat afară, ar fi trebuit să fie cangur ca să aterizeze aşa departe de maşină. Mai mult chiar, un cangur de competiţie. Am reconstituit astfel „accidentul”: s-a tras dintr-un alt vehicul asupra Mercedesului. Tadeusz Zirkowski a pierdut controlul maşinii şi a părăsit şoseaua. A ieşit viu din maşina făcută zob şi a fost nevoit să se îndrepte pe jos spre postul de poliţie care se afla la un kilometru şi jumătate. Atunci a fost prins şi strivit sub roţi *intenţionat.*

O linişte apăsătoare urmă acestei concluzii. Malko începea să se găsească pe un teren cunoscut. Întotdeauna se făcea apel la el, când undeva era vorba de un mare rahat.

— De ce să-l fi ucis în Iordania, când era mai simplu la Bagdad?

Christopher Angleton îşi netezi mustaţa.

— Întrebarea e logică. Singura explicaţie este că irakienii au fost prinşi pe picior greşit prin plecarea precipitată a polonezului şi nu au putut să-l intercepteze înainte de a trece graniţa. Sau au tratat cu oameni de-ai lor din Iordania pentru a şterge urmele.

— Singurii care dispun de arme Duşka în zonă sunt beduinii. Se plimbă prin deşert cu camionete echipate cu arme şi nu ezită să tragă, chiar şi în Poliţia Deşertului când încearcă să pună capăt traficurilor acestora.

— De ce l-au asasinat pe diplomatul polonez? Colaborează cu serviciile irakiene?

— Beduinii din tribul Cha’alam sunt contrabandişti şi traficanţi de droguri, îi explică americanul. Ei au în mod obligatoriu contacte cu serviciile irakiene, datorită traficurilor lor. E posibil ca aceştia să le fi cerut un serviciu. În mintea lor, să ucizi un străin este un păcat minor.

— Sunt membrii tribului condus de şeicul Beni Khaled? întrebă Malko.

— Exact, recunoscu Christopher Angleton, fără să se tulbure.

— Ce aşteptaţi de la mine?

— Mărturisesc că ideea mea nu e conturată încă, dar mă gândesc că putem încerca un „long shot”. Beduinii şeicului Beni Khaled nu l-au asasinat pe Tadeusz Zirkowski din proprie iniţiativă. Mergând acolo, poate există vreo şansă să culegem informaţii despre *adevăraţii comanditari* ai acestui omor care poate se mai găsesc încă în Iordania. Ajungând până la ei, am putea eventual să aflăm în ce consta dovada care-l implica pe Saddam Hussein în povestea lui Hussein Kemal.

— Vă înţeleg raţionamentul, admise Malko. Dar mă îndoiesc de colaborarea acestor beduini…

Christopher Angleton îi adresă un surâs liniştitor.

— Evident. M-am gândit şi la un pretext. Ideea mea este să vă prezentaţi drept un prieten polonez de-a lui Tadeusz Zirkowski, în căutarea lucrurilor personale ale acestuia. Când a fost găsit cadavrul lui, fusese deja prădat. Datorită prietenilor săi din Bagdad, am aflat că purta un ceas transparent prin care se vedea mecanismul, un portofel auriu, o brichetă Zippo cu efigia lui Marilyn Monroe, plus câteva fotografii de familie. Aţi putea pretinde că sunteţi în căutarea acestor obiecte.

Malko nu făcu nici un comentariu. Nu se vedea în postura de a cere politicos asasinilor agentului operaţional de la CIA să-i restituie obiectele personale.

— Vă gândiţi într-adevăr că beduinii, dacă ei l-au asasinat pe Tadeusz Zirkowski, îmi vor înapoia cu amabilitate ceea ce i-au furat?

Americanul înclină capul.

— Poate că nu, recunoscu el. Dar este un pretext bun pentru a le face o vizită. Mai ales dacă le oferim şi o recompensă. Este limbajul pe care îl înţeleg. Zahra Sirb, care întreţine raporturi excelente cu şeicul Beni Khaled, va şti cum să-i atragă. E de ajuns să dea ordin oamenilor săi pentru ca aceştia să vă mănânce din palmă.

— Dar poate să ordone să fiu măcelărit, după ce înainte mi-ar scoate ochii, remarcă Malko. După descrierea făcută de Zahra, nu pare un personaj amabil.

Christopher Angleton râse cu dezinvoltură.

— Nu faceţi din ţânţar armăsar. Este un autocrat, evident. Trebuie să mergeţi cu mare grijă acolo, poate veţi afla ceva interesant. Zahra vorbeşte araba şi e în stare să dibuiască unele indicii.

În spatele surâsului curtenitor, Malko ghicea hotărârea

implacabilă a adevăratului profesionist. În ciuda zâmbetelor sale, nu-l considera pe Malko decât un pion în ampla manevră de încercuire a lui Saddam Hussein. Un lucru îl intriga pe Malko.

— Aveţi raporturi excelente cu omologii dumneavoastră iordanieni, remarcă el. Par mult mai apţi decât mine să culeagă informaţii în acest mediu.

Americanul scutură din cap.

— Sunt foarte sensibili în ceea ce priveşte Irakul. Îmi vor povesti verzi şi uscate. Cred că împreună cu Zahra nu riscaţi nimic.

Având în vedere importanţa femeii în universul musulman era greu de împărtăşit acest optimism al americanului. Însă Malko simţi că nu va reuşi să schimbe părerea şefului Centralei CIA. I se cerea încă o dată şi încă politicos, să-şi joace viaţa la ruleta rusească.

— Este foarte posibil ca această misiune să fie curmată brusc, remarcă el. După părerea lui Zahra, şeicul are oroare de vizitele neanunţate.

Christopher Angleton se ridică, surâzându-i încurajator.

— *Inch Allah...* Cel puţin vom încerca. În cel mai rău caz, va fi o plimbare frumoasă. Deşertul este superb, iar Zahra, o companie agreabilă, sper.

Malko avu chef să-i spună că nu avea nevoie să-şi rişte viaţa în mijlocul beduinilor ca să guste din farmecele iordanienei, însă se mulţumi să-i zâmbească. Nu se înşela. O dată în plus, CIA îi prezenta drept o plimbare sănătoasă o mică escapadă în infern.

Capitolul V

Malko crezu că era victima unui miraj: după cotitură, de-a lungul pistei ce ducea spre Arabia Saudită, descoperi un cort mare, maro, flancat de alte trei mai mici. În faţa cortului se afla un automobil alb, un Rolls Royce Silver Spirit ultimul model şi un şofer negru care lustruia maşina sub privirile neîncrezătoare ale unui beduin cu Kalaşnikovul pe umăr.

Un surâs de uşurare lumină faţa lui Zahra.

— E maşina lui. E aici!

Părăsiseră Ammanul cu trei ore în urmă şi abandonaseră şoseaua la Al Ruwayshid, intrând pe un drumeag desfundat ş îndreptându-se în plin deşert spre frontiera saudită. Pe o distanţă de douăzeci de kilometri nu văzuseră decât vârtejuri de praf şi turme de oi. Malko se întreba dacă cei din Al Ruwayshid care le dăduseră informaţii nu-şi bătuseră joc de ei.

Bucuria fu de scurtă, durată. O serie de detonaţii seci răsunară în spatele lor. În oglinda retrovizoare, observă un beduin care trăsese o rafală în aer şi îşi îndrepta acum arma în direcţia camionetei.

— Opriţi! ţipă Zahra.

El pusese deja frână. Într-o clipă, maşina fu înconjurată de vreo doisprezece beduini nu tocmai surâzători, care strigau cuvinte neînţelese de Malko.

— Ce spun?

— *Msakar!*[16] Am ajuns la *mandaribul* şeicului Beni Khaled. Bărbaţii fac parte din garda lui personală.

Malko descoperi alte corturi pe care nu le remarcase la început din cauza culorii lor roşiatice şi vehicule – Range Rover sau camionete – staţionate cam peste tot. Trei cămile erau îngenuncheate în faţa Rolls-ului alb şi mestecau cu melancolie, contemplându-l fără urmă de invidie.

Unul dintre beduini introduse ţeava Kalaşnikovului prin fereastra deschisă şi o propti în pieptul lui Malko, lansând un ordin. Ştirb, bărbos, cu fruntea încreţită de oboseală sub *kefi,* înfăşurat într-un lung *djellaba* albicios, garnisit cu încărcătoare pentru arma sa, nu avea aerul unui partizan al dialogului.

[16] Opriţi-vă!

— Nu mişcaţi, mă duc să vorbesc cu el, îi spuse Zahra.

Acoperită cu vălul până în dreptul ochilor, înfăşurată în lunga sa *dichdacha*[17] verde, coborî din Cherokee şi se adresă beduinului celui mai ameninţător. Mai întâi, bărbatul păru s-o ignore. Probabil că rostise cuvintele potrivite, căci el consimţi să se întoarcă spre ea, iar cel care îl ameninţa pe Malko se dădu înapoi. Tratativele durară vreo zece minute. În sfârşit, Zahra îi făcu semn lui Malko să vină lângă ea.

— L-ai convins?

— Da. Le-am spus că sunt o prietenă de-a şeicului şi că s-ar înfuria dacă nu mă lasă să-l văd. Mă vor conduce la el. Dumneata rămâi aici.

Ea se îndreptă spre cortul cel mare, escortată de doi beduini. Ceilalţi se aşezară pe vine, fără a-l slăbi pe Malko din ochi. Toţi aveau tenul foarte închis, majoritatea fiind de o murdărie respingătoare, iar culoarea picioarelor încălţate cu sandale era aceea a corturilor...

Malko se întoarse la maşina lor ca să ia o sticlă cu apă minerală şi toţi beduinii săriră în picioare. Erau cel puţin patruzeci de grade şi simţea gâtul uscat. În timp ce bea, unul dintre beduini inspecta cu neîncredere interiorul maşinii. Ca să nu pară inamici potenţiali, nu-şi luaseră armele cu ei. Şase canistre cu benzină erau aliniate în spate, transformând vehiculul într-o bombă ambulantă. Malko se uita în jurul lui: cât vedeai cu ochii, erau numai deşert şi plăci din bazalt negru întrerupte de fâşii roşiatice.

Zahra îşi făcu apariţia. Ajunsă lângă Cherokee, îi adresă lui Malko un zâmbet radios.

— L-am văzut. A fost surprins, însă a acceptat să ne primească. Suntem invitaţi la *mansaful* pe care îl dă peste puţin timp în cinstea unor şefi de trib. Mergem să aşteptăm în cortul rezervat vizitatorilor.

Încuie maşina şi o urmă până la un cort micuţ, puţin mai departe. Pe jos erau aşternute covoare vechi, perne decolorate care serveau drept scaune, teancuri de pături bălţate şi un platou din aramă ce ocupa centrul cortului. Un miros puternic, amestec de baligă de capră, de cămilă şi de alte murdării încinse de soare, făcea aerul arzător să fie şi mai greu de respirat. Se instalară pe perne, iar un bătrân beduin apăru cu o cafetieră cu cioc lung şi turtit şi nişte ceşti în care turnă câteva picături dintr-

[17] Rochie.

o cafea tuciurie.

Politicos, Malko îşi bău cafeaua: era amară şi fierbinte, adevărata licoare cu aromă de cardamomă.

— Dacă mai doriţi, îi sugeră Zahra, scuturaţi ceaşca de două, trei ori.

Impasibil, beduinul plecă, luând şi cafetiera cu el. Câteva muşte atrase de carnea proaspătă începură să-i agaseze. Afară, oile behăiau.

— La ce oră ne primeşte? întrebă Malko.

Zahra făcu un gest evaziv:

— Pe la două, *Inch Allah.*

Acum era abia ora douăsprezece. Beduinul apăru din nou cu o farfurie plină de curmale. Atmosfera începea să se destindă.

— N-a aflat încă pentru ce vreau să-l văd? o întrebă Malko.

— Nu, n-am avut timp să discutăm despre asta. Poate că trebuie să aşteptăm o ocazie mai favorabilă.

*

* *

Zahra moţăia, cu superbii ei ochi verzi pe jumătate închişi. Un uruit de motor îl făcu pe Malko să tresară. Se ridică şi ieşi din cort. Praful stârnit se aşeza la loc pe micul convoi care tocmai pătrundea în tabără. Şoferii coborâră şi se răspândiră în toate direcţiile. Curios, el se apropie.

Cele două vehicule din frunte erau camionete Toyota 4x4, pe platformele cărora era instalată câte o mitralieră sovietică, Duşka. Văzând numeroasele cutii cu muniţie, se gândi că rostul lor nu era pur decorativ.

Mai erau şi cinci camionete Mercedes mai mici, model vechi, echipate cu nişte rezervoare enorme, toate încărcate gata, să rupă osiile. În primul erau cartuşe întregi de ţigări, iar în celelalte două, cutii cu whisky *Defender,* în al patrulea, cutii cu şampanie Taittinger Comtes din 1988, în ultimul erau diferite sortimente de tărie: Cointreau, coniac Gaston de Lagrange XO, votcă, gin.

Ultimul vehicul era un mic camion-cisternă. Culcat pe sol, unul dintre beduini bea direct de la robinetul acestuia: o cisternă plină cu apă nu era un lucru de prisos în deşert. Nici o maşină nu avea număr de înmatriculare. Zahra veni lângă Malko.

— Se duc în Arabia Saudită, îi explică ea şi vin din Siria. La Damasc, o sticlă de *Defender* costă zece dolari. La Riad, o sută. Merită osteneala să străbaţi deşertul pentru aşa ceva.

— Pentru musulmani… făcu Malko râzând.

— Beduinii nu se ating de băutură. Şoferii sunt creştini, în aşa fel aparenţele sunt salvate. În Arabia Saudită, oamenii beau pe ascuns, dar mult. Tribul Cha'alam se ocupă de trafic. Vino să-ţi arăt.

Ea îl duse pe Malko la vreo sută de metri mai încolo. Aşezat pe jos, un beduin îndopa o oaie ca pe gâşte, care behăia de-ţi rupea sufletul. Un băiat o ţinea să nu scape.

— Ce-i face? o întrebă Malko.

— O forţează să înghită săculeţi cu droguri, spuse Zahra. După aceea, trec graniţa cu Israelul şi le spintecă. Drogul este recuperat pentru Mafia israeliană.

Deci, Piaţa Comună israeliano-arabă exista deja…

Malko se uită la ceas: era ora trei. Soarele începea să coboare la orizont.

— Nu cumva şeicul ne-a uitat? o întrebă el neliniştit.

— Nu, nu, răspunse Zahra surâzând. Beduinii nu ţin cont deloc de oră. Şi-apoi, în lumea arabă, cu cât eşti mai puternic, cu atât laşi mai mult oamenii să aştepte. Regele Fahd al Arabiei Saudite îi lasă pe ambasadorii unor ţări importante să aştepte până la două dimineaţa, când de fapt întâlnirea era fixată pentru şapte seara.

Se instalară din nou în cortul pentru oaspeţi. Se scurseseră curmalele cu sâmburi cu tot. În sfârşit, la cinci fără un sfert, apăru bătrânul beduin şi rosti câteva vorbe.

— Gata! ţâşni Zahra plină de bucurie. Începe *mansaful* şeicului.

— Adică?

— O masă „oficială" la care sunt invitaţi diferiţi şefi mai mici de trib care-şi exprimă doleanţele. I-aş spune un fel de curte de justiţie. De asta vine atât de des în deşert. Pune capăt certurilor, binecuvântează căsătoriile, dă sfaturi. Pe scurt, el este regele. Înseamnă că pot să-i expun motivul vizitei noastre. Că tot veni vorba, ştii să mănânci cu mâna?

— Am mai făcut-o deja.

— Cu-atât mai bine. Aici furculiţa şi cuţitul sunt total necunoscute.

*

* *

— *Ahlan wa Salam!* zise Zahra cu voce sigură.

— *Ahlan Bikoun.*

Vocea şeicului Beni Khaled era gravă şi timbrată. Parcă era un

Belzebut lubric, cu cioc negru, ascuţit şi privirea lucind de senzualitate, care n-o părăsea pe Zahra Sirb de cum a intrat în cortul mare în compania lui Malko.

Rezemat de perne, şedea turceşte dinaintea unor imense platouri din aramă încărcate cu merinde. Roba sa de un alb imaculat contrasta cu veşmintele mai mult sau mai puţin curate ale celor cincisprezece beduini aşezaţi în jurul lui. Nici unul nu avea armă: acesta era un gest de supunere.

Nici ei nu-şi luau privirile de la tânăra femeie. Cu toate că avea faţa acoperită, iar trupul de neghicit sub rochia verde, părea să dezaprobe prezenţa ei în adunarea de bărbaţi. Faptul că şeicul lor i se adresa îi şoca în mod evident.

În picioare, la intrarea în cort, cu ochii plecaţi, cu corpul uşor înclinat în faţă, Zahra îşi începu lunga tiradă în arabă, apoi aşteptă răspunsul şeicului. Acesta îşi aţinti privirile asupra lui Malko. Nu păreau prea amabile. Cu tenul foarte întunecat, un nas mare, coroiat, ochii adânciţi în orbite, părea inteligent şi şiret. Cu voce joasă, le adresă câteva cuvinte şi le făcu semn să se aşeze în jurul „mesei", alcătuită din cele şase platouri din aramă pline cu de-ale gurii.

În mijloc, trona o oaie întreagă, fiartă la foc moale cu condimente, cardamomă şi lapte bătut de oaie. Sosul cu iaurt care o însoţea era pus în două castronaşe. Pe alte platouri zăceau mormane de orez, pâine de pin şi *khubz*[18]*.* Pe margini erau grămezi de curmale şi de mere. Peste tot se găseau sticle cu apă minerală şi Coca-Cola, dar nici o picătură de alcool. Mirosul condimentelor îl acoperea pe cel acru degajat de comeseni.

Şeicul Beni Khaled dădu semnalul de începere a agapei şi luă cu mâna un pumn de orez în care înfipse o bucată de carne, apoi înghiţi totul cât ai clipi. Pe dată, beduinii se puseră pe înfulecat fără să scoată o vorbă, scormonind voioşi în bucate, împrăştiind orezul peste tot, lihniţi de foame, uitându-se cu lăcomie în toate părţile. Uitaseră până şi de prezenţa femeii.

Malko începu să se obişnuiască cu acest stil şi reuşi să încropească nişte găluşte asemănătoare... Edificaţi asupra măiestriei lui, vecinii de masă începură să-l privească mai încrezători. Dacă ştia să mănânce cu mâna, se cheamă că nu era complet sălbatic.

Bătrânul beduin-servitor făcea turul adunării cu un vas cu apă

[18] Pâine arabă.

şi un platou, stropind mâinile pline de grăsime. Vorbeau puţin: câteva interjecţii şi râsete când şeicul binevoia să spună ceva.

Malko se întreba cum ar putea să scoată informaţii de la indivizi aşa de grosolani şi îndepărtaţi de universul lui... în treacăt, îşi imagină că şeful Centralei CIA l-a trimis în locul lui numai ca să evite să mănânce cu mâinile...

Zahra se aplecă la urechea lui şi-i şopti cu gura plină:

— I-am spus adineauri că ai venit de la Bagdad ca să-i ceri o favoare. Vom vorbi la urmă...

*

* *

Malko abia îşi ţinea ochii deschişi... Era ora şapte seara, iar noaptea se lăsase deja. De căldură şi legănat de murmurul gutural al conversaţiilor, moţăia în picioare, ca o cămilă. Din fericire, *mansaful* era pe terminate. Pe rând, beduinii îşi spuneau păsul şi apoi părăseau cortul. Nu mai rămăsese decât unul. Bătrânul trecea neostenit cu cafeaua lui amară, iar Malko era deja la a şasea ceaşcă. Bine sprijinit între pernele lui, şeicul părea să moţăie şi el, cu ochii pe jumătate închişi, numărând maşinal între degete boabele din *mashaba*[19]. Un fel de a măsura timpul...

Din când în când, rostea câte un cuvânt, în timp ce ciugulea o migdală. Zahra şopti la urechea lui Malko:

— S-a săturat şi este ora când se duce la femeile lui. După cât ardei iute a înghiţit, nu mai poate să reziste.

În sfârşit, ultimul beduin se ridică şi ieşi după ce făcu o plecăciune până la pământ, cu mâna la inimă. Zahra aşteptă câteva clipe înainte de a trece la atac. De data asta, şeicul Beni Khaled deschise ochii. Malko dorea să intre în posesia obiectelor personale ale prietenului său care a murit în deşert. Poate că fuseseră recuperate de beduini, pe care Malko era gata să-i recompenseze cu generozitate, îi explică tânăra.

— Când a murit?

Vocea şeicului, aspră şi seacă, se auzi ca un tunet. De îndată, Zahra traduse, în timp ce beduinul culese o migdală şi o curăţă fără să-i dea prea mare atenţie. Femeia veni cu amănunte despre locul şi împrejurarea în care s-a petrecut accidentul. Şeicul o întrerupse cu o voce autoritară. Malko văzu că iordaniana se făcu albă ca varul.

— Ce spune?

[19] Şirag de mătănii din boabe de chihlimbar.

— Că beduinii lui nu sunt şacali şi nu jefuiesc morţii…

Malko îi zâmbi şeicului ca să-i arate că o asemenea idee nu i-a trecut nicicând prin cap.

— Spune-i că puteau foarte bine să *găsească* obiectele ce aparţinuseră prietenului meu, îi ceru el lui Zahra.

Aceste vorbe părură să-l destindă pe şeic. Se lansă într-un lung discurs pe care tânăra îl rezumă.

— Deşertul este întins şi sunt puţine şanse ca oamenii săi să fi descoperit ceva… Totuşi, pentru că eşti oaspetele lui, iar eu sunt o prietenă, se va interesa. Mâine vom primi un răspuns. Suntem oaspeţii lui pentru o noapte. Dacă află ceva, ne va spune mâine, *Inch Allah!*

Ea se ridică şi Malko o imită. Părăsiră cortul. Mii de stele străluceau pe cerul senin. Nu se zărea nici o lumină: tabăra dormea deja. Ajunseră la cortul lor. O femeie tocmai le aducea nişte pături scorţoase de murdărie, o cană cu apă şi curmale. O lampă cu petrol răspândea puţină lumină.

— Nu e nimic de făcut până mâine, încheie Zahra. Să ne culcăm.

Coborî foile cortului şi le înnodă ca să le dea vaga impresie că sunt apăraţi. Se lungiră fără să se dezbrace sub păturile care miroseau a ţap.

*

* *

Frigul îl trezi pe Malko. Temperatura coborâse cu cincisprezece grade. Dârdâia în pantalonii lui din pânză şi în cămaşă. Zahra dormea chircită alături de el. El se uită la ceas: era ora unsprezece. Când era pe punctul să adoarmă din nou, auzi un foşnet la intrarea în cort: cineva desfăcea legăturile care-l închideau. Malko se ridică înspăimântat. Cine se furişa astfel în toiul nopţii?

O scutură pe Zahra care se trezi tresărind în momentul când o siluetă se strecura în cort. O femeie cu *hijab* şi o rochie închisă la culoare veni şi se lăsă pe vine lângă Zahra. După câteva şoapte, ea se întoarse spre Malko.

— Şeicul vrea să mă duc la el.

— La ora asta?

— Nu e târziu. Nu adoarme niciodată înainte de trei sau patru dimineaţa. Mă duc la el.

Se ridică şi se strecură afară din cort împreună cu femeia arabă. Malko nu-şi găsea somnul. La rândul lui ieşi, fiind

întâmpinat de un vânt rece. Noaptea, corturile se confundau cu deşertul. Era greu să-ţi dai seama câte sute de beduini s-au adunat acolo. Tremurând ca varga, se întoarse în cort. Măcar această vizită nocturnă să se soldeze cu un rezultat pozitiv. Cu toate acestea, avea serioase dubii. Chiar şi un pui de mongol şi-ar fi pus întrebări în legătură cu o convocare atât de târzie.

*

* *

— *Schway, schway*[20]!

Vocea răguşită de excitaţie a şeicului era singurul zgomot din cort, în afara celor două respiraţii zgomotoase. Înfiptă în sexul viguros al beduinului, Zahra se mişca în sus şi-n jos, ţinută strâns de şolduri. Cu ochii închişi, îşi savura plăcerea, abandonând uneori şoldurile, prinzându-i sânii cu ambele; mâini, fără blândeţe, dar acesta era felul lui de a fi: în ochii beduinului, o femeie nu putea fi decât un instrument al plăcerii.

De îndată ce pătrunse în latura cortului ce-i servea drept cameră, Zahra ştiuse la ce să se aştepte. Cu privirile pline de poftă şi sexul încordat sub roba albă, îi făcu semn să vină lângă el pe pernele unde era tolănit, în timp ce servitoarea se făcu nevăzută.

O lampă cu petrol răspândea o lumină ciudată şi un fum înecăcios. Zahra se apropie. Beduinul şi-a ridicat imediat roba, dând la iveală bărbăţia. Fără să se mişte din loc, introduse mâna sub rochia tinerei, iar degetele căutară cu febrilitate partea cea mai intimă. Pe urmă, când a socotit că este pregătită, a aşezat-o deasupra lui.

Pentru Zahra, această brutală posesiune nu era neplăcută şi, oricum, nu avea de ales. Încetul cu încetul, începu să simtă o plăcere violentă. Închise ochii să simtă mai bine plăcerea, iar acest lucru o excita şi mai tare. Cu privirea pierdută, şeicul Beni Khaled începu să-i spună fel de fel de cuvinte măgulitoare.

El slobozi un răget de cămilă în călduri, iar degetele se încleştară pe şoldurile elastice ale tinerei.

— Zahra, eşti o diavoliţă! mormăi beduinul, îmi sorbi şi ultima picătură de viaţă!

Cu un urlet, o posedă cu furie pentru ultima oară, apoi se prăvăli între perne zguduit de spasme delicioase, cu privirile sticloase. Fâstâcită de această violenţă, Zahra simţi la rându-i cum urcă plăcerea în pântece. Trase un ţipăt, cu capul dat pe

[20] Încetişor.

spate, apoi se aşează. Ca să-şi revină din starea de beatitudine, şeicul avu nevoie de câteva minute. Fără să-şi schimbe poziţia, îi zise lui Zahra:

— A trecut multă vreme de când nu te-am văzut…

— Nu voiam să te deranjez, replică femeia cu falsă pocăinţă, lăsând pleoapele în jos; tu eşti un bărbat atât de puternic…

Era un omagiu. Excitându-se din nou, şeicul îi frământă sânii prin ţesătura fină a rochiei.

— Zahra, eşti întotdeauna bine venită.

Profitând de buna lui dispoziţie, tânăra îl întrebă:

— Te-ai gândit la cererea însoţitorului meu?

Trăsăturile aspre ale beduinului se întunecară. Murmură câteva vorbe de neînţeles, apoi o îndepărtă pe Zahra. Ea crezu că e timpul să plece şi se îndreptă spre ieşire.

Dar se înşelase. Şeicul o prinse cu brutalitate şi o aplecă peste un cufăr mare din piele, înalt de aproximativ un metru. Simţi cum se freacă de ea pe la spate, apoi îi ridică rochia şi o sodomiză din nou.

*

* *

Malko nu mai reuşea să adoarmă. Zahra lipsea de mai bine de o oră. Cafeaua cu aromă de cardamomă îi provoca palpitaţii. Cu ochii larg deschişi în întuneric, încerca să-şi imagineze ce se petrecea în cortul vecin când un foşnet de pânză sfârtecată îi acceleră bătăile inimii.

Reuşi să aprindă lampa cu petrol pe pipăite. Flacăra jucăuşă îi oferi destulă lumină ca să poată distinge ceva deosebit: lama unui cuţit ce pătrunse mai mult de douăzeci de centimetri în pânza cortului, exact deasupra locului unde stătuse culcat cu câteva clipe mai devreme.

Cu un foşnet mătăsos, lama coborî, realizând o fantă destul de lungă în pânză, atât cât să-i permită unui om să se strecoare înăuntru.

Capitolul VI

În timp ce Malko încerca să priceapă ce se întâmplă, bărbatul care ţinea cuţitul mărise breşa. Nu putea să-l zărească din cauza luminii foarte slabe a lămpii, iar acesta din urmă nu distingea decât o siluetă. Odată pânza despicată până la sol, omul ţâşni în cort şi, cu acelaşi gest, se năpusti cu pumnalul asupra maldărului de pături unde ar fi trebuit să se afle Malko!

Lama trecu prin pături şi prin covor, înfigându-se în sol. Abia în acest moment, bărbatul îşi dădu seama de greşeala lui. Smulgând pumnalul din sol, se redresă, căutându-şi victima. Îl observă în fine pe Malko. Acesta ridică lampa şi distinse un obraz foarte întunecat, nişte sprâncene stufoase şi ochi negri pătrunzători. Beduinul se şi năpusti cu pumnalul întins spre Malko.

Cu toată puterea, Malko aruncă lampa cu petrol în capul adversarului. Din cauza şocului, *kefiul* îi căzu pe jos, iar petrolul aprins se răspândi pe faţa şi pe umerii bărbatului. Acesta scoase un urlet de durere şi se opri brusc, căutând să stingă focul care începea să-i mistuie hainele şi faţa. Scotea oribile grohăituri de durere, însă nu-şi lăsa pumnalul din mână. Malko se aplecă şi apucă platoul din aramă. Ca pe un disc, îl proiectă pe orizontală şi auzi impactul marginii din metal cu craniul adversarului.

Malko bănui mai mult decât văzu că beduinul a fugit prin breşa pe care o făcuse în pânză, mistuit în întregime de flăcări.

Se făcu din nou întuneric. Malko aşteptă un moment, dar nu se întâmplă nimic. Culese lampa de pe jos şi, cu petrolul ce mai rămăsese în ea, reuşi s-o aprindă. Mirosul fad al combustibilului se adăuga miasmei neplăcute ce domnea în cort, iar el preferă să iasă afară.

Aerul răcoros îi făcu bine. Încercă să-şi ordoneze gândurile.

Au încercat să-l omoare. Dacă n-ar fi băut atâta cafea, ar fi dormit dus, iar acum putea să nu mai fie. Hotărât lucru, „convocarea” lui Zahra de către şeic părea mai puţin nevinovată decât crezuse el… Îngheţat, reveni în adăpost. Dar Zahra se va mai întoarce oare? Dacă n-ar fi fost acolo şi-ar fi luat maşina şi ar fi întins-o. Atentatul a cărui ţintă fusese nu prevestea nimic bun în relaţiile lui cu şeicul Beni Khaled.

*

* *

Zahra îşi legăna şoldurile ca o dansatoare de harem împrejurul mădularului care o asalta fără blândeţe. La început, asaltul brutal al beduinului îi tăiase răsuflarea de durere. Însă şeicul dădu dovadă de îndemânare, luând-o mai întâi cu binişorul. Şi, minune, Zahra prinse încet, încet, gustul supliciului. Iar acum încerca o plăcere animalică fiind posedată în acest mod. Şeicul juisă timp îndelungat, apoi se retrase, privind-o cu mândrie de mascul.

— Vreau să rămâi la mine! îi ordonă el.

— Este imposibil, făcu ea, trebuie să mă întorc la Amman cu însoţitorul meu.

Nu avu timp să spună mai mult. Furios, beduinul tună:

— Întoarce-te în cortul tău! Te voi chema mâine!

Atitudinea lui ilustra perfect proverbul arab potrivit căruia femeia este ca o pereche de pantofi. Te foloseşti de ei, iar după ce s-au rupt, îi arunci.

Zahra se întristă, dar spera că a doua zi şeicul va fi într-o dispoziţie mai bună. Cu toate acestea, profitase binişor de ea…

Ajunsă în cort, observă despicătura care se deschidea în prelata cortului.

— Ce s-a întâmplat?

Malko îi explică. Aşezată pe covoarele vechi, Zahra clătină din cap.

— Nu înţeleg. Poate că a fost iniţiativa unui beduin căruia nu-i plac străinii, doar suntem sub protecţia şeicului.

— Deci, el a dat ordin să fiu omorât…

Zahra plecă privirile.

— Nu este imposibil, mărturisi ea. Să fie oare din cauza poveştii noastre? A fost foarte jignit că am venit aici cu un bărbat. Poate că a vrut să se descotorosească de rival. Adineauri mi-a propus să mai rămân câteva zile.

— De ce voia să te vadă?

O licărire ştrengărească lumină ochii verzi ai fetei.

— Nu bănuieşti? Şi-a exercitat dreptul seniorului de a petrece prima noapte după nuntă cu soţia vasalului…

Malko preferă să nu-i mai ceară detalii. Rupse din nou tăcerea după câteva clipe.

— Cred că ar fi mai bine s-o ştergem acum. Suntem doar la o jumătate de oră de şosea.

Zahra scutură din cap.

— Să aşteptăm până mâine. Dacă este ceea ce cred, şeicul îşi va cere scuze şi ne va ajuta.

Se întinseră cu dificultate în mijlocul cortului, lăsând lampa aprinsă. După câteva minute, Zahra dormea, însă Malko nu putu să închidă ochii. Rezistă să stea treaz până la şase dimineaţa, apoi se sculă şi ieşi când auzi zgomote de motoare. Fel de fel de vehicule se deplasau prin deşert. Îşi îndreptă privirile spre cortul şeicului Beni Khaled şi inima începu să-i bată cu putere. Rolls-ul alb dispăruse.

*

* *

O animaţie febrilă domnea în jurul corturilor: vehicule care îşi făceau plinul lângă o staţie-service improvizată, o cisternă de camion instalată pe o platformă de beton.

Malko se duse s-o trezească pe Zahra care, la rându-i, constată absenţa maşinii şeicului.

— Poate că a trebuit s-o mute în altă parte, sugeră tânăra. Mă duc să mă interesez.

Cu capul acoperit de *hijab,* ea se depărtă în timp ce Malko se întreba cum să se bărbierească fără apă şi săpun... în mod miraculos, apăru bătrânul beduin cu un lighean emailat, cu o cană cu apă şi cu cafea şi plăcinte. Când nu încercau să-l omoare, beduinii erau chiar ospitalieri. Cu pieptul gol, începu să se bărbierească, terminându-şi toaleta când Zahra se întoarse îngrijorată şi întovărăşită de un beduin înalt cu profil de pasăre de pradă, cu *kefiul* tras până la sprâncene.

— Ciudat, îi spuse ea în engleză. Bărbatul ăsta, Abdul Al Ahmar, pretinde că şeicul a plecat astă-noapte, căci în dimineaţa asta devreme, se întâlneşte cu un alt şeic în Arabia Saudită, la Turayf. Se pare că doreşte să te duci acolo, împreună cu convoiul care a sosit ieri seară şi care se îndreaptă în direcţia aceea.

— Şi dumneata?

— Şeicul vrea să rămân aici.

Schimbară o privire semnificativă, în timp ce beduinul se uita numai în pământ.

— Nu-mi place deloc treaba asta, făcu Malko.

— Nici mie, mărturisi Zahra. Am încercat să mă apropii de cortul lui, dar gărzile m-au împiedicat să intru. Pe de altă parte, beduinii sunt foarte misterioşi, iar această poveste nu e chiar incredibilă.

Fără pistol, înconjurat de oameni înarmaţi până în dinţi şi după tentativa de omor din timpul nopţii, Malko nu avea chef să joace la ruleta beduină. Îşi acordă un mic răgaz.

— Spune-le că trebuie să ne mai gândim, propuse el.

Zahra şi beduinul schimbară câteva cuvinte, apoi îi traduse lui Malko:

— Zice că acest convoi porneşte la drum într-o jumătate de oră. Dumneata trebuie să pleci cu el.

Malko aşteptă să se îndepărteze şi se duse la Cherokee să verifice în ce stare se găseşte. Pe urmă, se îndepărtă pe jos printre corturi. Înainte de a lua o hotărâre, trebuia să verifice ceva. Mergea printre corturile maronii, printre cămile, oi şi camionete şi ajunse în tabăra cea mai îndepărtată de cea a şeicului. Un enorm vârtej de praf roşiatic purtat de vânt ajunse deasupra lui. Beduinii care se ocupau cu pregătirile se refugiară în corturile lor. Malko se adăposti cum putu mai bine. Vântul violent sufla prin tabără, smulgând din picheţi un cort din apropiere. O prelată începu să zboare, descoperind o placă metalică de un alb orbitor: era Rolls-ul şeicului Beni Khaled.

Un beduin se repezi să lege din nou pânza, însă Malko se lumină pe dată. Se grăbi să ajungă la cortul lui. Zahra purta o discuţie violentă cu Abdul. Se întoarse furioasă spre Malko.

— Spune că nu pot veni cu tine pentru că saudiţii nu acceptă femei străine pe teritoriul lor.

— Toate astea sunt maşinaţii, făcu Malko surâzând ca să nu-l alarmeze pe Abdul. Maşina prietenului tău este ascunsă în tabără, iar el se află acolo şi ne întinde o nouă cursă.

— În acest caz, vin cu dumneata.

— Nu, hai s-o lăsăm baltă.

Zahra traduse, fiind întreruptă cu brutalitate de Abdul.

— Spune că nu e îngăduit să nu ascultaţi ordinele şeicului. Îi spun că, în acest caz, merg cu dumneata ca interpret.

Malko simţi cum i se strânge stomacul.

— Crezi că ne vor împiedica să părăsim tabăra?

— Mi-e teamă că da.

— Deci, vor să mă atragă în deşert ca să mă lichideze nestingheriţi acolo. Gelozia şeicului poate merge aşa departe?

— Nu ştiu, nu cred.

Abdul rosti o frază pe un ton plin de furie, iar Zahra îi răspunse la fel.

— Zice că te fac să întârzii.

Malko surâse cu inima strânsă.

— O să mă duc. Mă voi descurca. Sunt sigur că şeicul este în cortul lui. Eşti mai de folos dacă rămâi.

Zahra protestă cu furie. Cu pas grăbit, ajunse la Cherokee şi, înainte de a se urca, îl apostrofă pe Abdul. Când Malko o ajunse din urmă, ea îi zise:

— Nici să nu te gândeşti că te las să pleci singur!

— Mi-ai spus că este periculos...

— Nu chiar. Nu pot să cred că Abdul mă va ţine cu de-a sila aici. Vom vedea.

— Vom încerca să-i păcălim în vreun fel. Pune-ţi centura.

Ea îi ascultă. Băgă motorul în viteza întâi şi întoarse. Dar, în loc să se ataşeze convoiului, o porni drept prin tabără ca să ajungă la drumul ce duce la şoseaua numărul zece.

Nu ajunseră departe. Mai mulţi beduini se repeziseră cu un Range Rover echipat cu o mitralieră grea. Mergând în zigzag printre corturi, reuşiră să le taie drumul.

La câţiva metri de Cherokee, vehiculul lor se opri. Ţeava mitralierei pivotă şi, fără ezitare, servantul apăsă pe trăgaci. Malko, văzu flăcări portocalii ţâşnind din gura ţevii şi se lăsă în jos din instinct. Proiectilele trecură pe deasupra capotei, dar imediat, ţeava coborî, ţintind parbrizul.

Mesajul era clar. Următoarea rafală era pentru ei... Zahra spuse cu voce pierită:

— Nu insista.

Furios, Malko întoarse şi ajunse convoiul. Toate astea nu prevesteau nimic bun. Se trezi înghesuit între două camionete ticsite cu beduini înarmaţi până în dinţi. Vehiculele care transportau mărfurile veneau în urma lor.

Aproape toţi locuitorii din *madarib* ieşiră din corturi ca să asiste la plecarea celor zece maşini. Câteva femei „îmbrobodite" apărură printre corturi. Bărbaţii alergau de-a lungul convoiului, ca să verifice dacă totul este pregătit, încărcând merinde şi unelte. Alţii verificau pneurile, radiatoarele, dacă încărcătura era bine fixată. Un beduin curăţa cu foarte mare grijă ţeava filetată a unei Duşka.

Fiecare îi îmbrăţişa pe cei dragi. După moda beduină, cei care plecau îi îmbrăţişau de trei ori pe cei rămaşi în tabără. Apoi, Abdul, conducătorul convoiului, dădu ordinul de plecare: o scurtă rafală de armă trasă în aer.

Vehiculele se urniră încet, escortate câteva sute de metri de

copiii gălăgioşi care dispărură în norul de praf. Puţin câte puţin, convoiul prinse viteză, rulând pe un drum destul de bun, îndreptându-se spre sud. Ultimele corturi dispărură, dinaintea lor desfăşurându-se deşertul. Range Roverul din frunte înainta cu o viteză infernală: avea aproape optzeci la oră, ceea ce era enorm pentru un drum care nu este neted. Malko abia vedea în praful roşiatic ce se ridica în urma maşinilor.

Alături de el, Zahra se acoperi cu *hijabul* ca să se ferească de praf. Convoiul era lung de cinci sute de metri, sub un soare din ce în ce mai torid, lăsând în urmă un nor gros de praf. În depărtare, exact în faţa lor, linia violet a unui masiv muntos se apropia încet; ori, mai curând, erau coline stâncoase, roşiatice, care aminteau de Vestul Sălbatic. Rulară astfel mai bine de două ore, într-un peisaj şi monoton şi magnific. Vehiculul din frunte încetini: drumul deveni mai dificil şi trebuiau să ocolească neîncetat hârtoape şi bolovani. Un camion avu pană de cauciuc şi pierdură aproape o oră ca s-o repare. Soarele se ridicase deasupra lor.

— Am ajuns în Arabia Saudită, îl anunţă Zahra.

Deşertul rămânea acelaşi... Ajunseră într-un defileu ce şerpuia printre doi pereţi stâncoşi, înalţi de vreo treizeci de metri. Malko şiroia de transpiraţie, în ciuda aerului condiţionat din maşină.

În sfârşit, ajunseră într-o câmpie şi măriră puţin viteza. Peisajul era grandios, arid, însă de un colorit ţipător.

Vehiculul din frunte o luă spre est. Convoiul se întindea acum pe aproximativ un kilometru şi se vedea din depărtare, datorită norului de praf pe care-l stârnea, însă beduinii contrabandişti nu se nelinişteau. Această zonă a Arabiei Saudite era nelocuită, în afară de câţiva nomazi. Riad, capitala, se găsea la o mie cinci sute de kilometri mai la sud. Din acest loc şi până acolo, nu era absolut nimic decât deşert. Malko prefera să nu se gândească. În mijlocul pustietăţii, era în mâinile răpitorilor lui. Zahra nu scotea un cuvânt.

Mai merseră încă o oră, apoi se opriră de-a lungul unui ued secat. Era patru după-amiază. Soarele va apune peste două ore. În jurul lor, nu era absolut nimic. Malko parcă maşina puţin mai departe, iar Zahra sări imediat jos.

— Vreau să mă documentez, zise ea.

Malko văzu că discută cu Abdul, apoi se întoarse.

— Vom înnopta aici. Ne întâlnim cu şeicul mâine dimineaţă.

— Sau niciodată, conchise Malko pesimist.

Deodată, îl zări pe Abdul pe cale să facă o manevră ciudată. După ce scoase o valiză-diplomat din Range Rover, o aşeză pe capotă. Apoi o deschise şi scoase un fir lung pe care i îl legă la bateria maşinii. Reveni la valiza-diplomat şi începu să i orienteze capacul, aşa cum se face cu o oglindă pentru captarea razelor de soare. Zahra se întoarse spre Malko.

— Ce vrea să facă? îl întrebă ea neliniştită.

— Instalează un *Inmarsat,* model „M", cel mai nou satelit, îi explică el. Un telefon prin satelit care permite comunicarea cu oricine şi din orice loc. Poate funcţiona şi cu baterii proprii. Capacul serveşte drept antenă pentru unul dintre cei patru sateliţi geostaţionari care servesc la transmiterea comunicaţiilor.

— Probabil că îi contactează pe cumpărătorii saudiţi, sugeră tânăra.

Malko o privi.

— Zahra, trebuie să punem mâna pe *Inmarsat*. Este singura noastră şansă de salvare.

Capitolul VII

Abdul se înarmase cu o busolă ca să poată orienta capacul-antenă. Odată activat, *Inmarsat*-ul model „M” putea să emită. Malko văzu cum a luat receptorul şi a format numărul căutat. Era un lucru neobişnuit să găseşti un material atât de sofisticat la nişte beduini primitivi. În plus, un *Inmarsat* costa şaptezeci de mii de dolari. Ca să amortizeze convorbirile de o sută de dolari minutul, aveau nevoie de multe sticle cu *Defender.*

— Admiţând că reuşim să punem mâna pe el, pe cine anunţăm? întrebă Zahra.

— Pe Christopher Angleton.

— Nu va servi la nimic. El nu-şi va asuma niciodată responsabilitatea de a interveni *direct*. Iar serviciile generalului Al Kaisi nu vor mişca un deget înainte de a afla exact de ce se interesează de el. Până atunci, suntem oale şi ulcele.

Era pentru prima oară când tânăra făcea aluzie la soarta ce-i aştepta.

— Am vrut să mă încred în cuvântul şeicului şi în criza lui de gelozie. M-am înşelat. Dacă ne-au adus până aici, au făcut-o numai ca să ne lichideze cu discreţie în mijlocul deşertului saudit, unde nimeni nu va descoperi vreodată trupurile noastre. Poliţia Deşertului din Iordania nu vine niciodată în aceste locuri. Cât despre saudiţi, lor puţin le pasă de străinii care au murit pe teritoriul lor. Asta în cazul în care ne vor găsi.

— Dacă ştiai lucrurile astea, de ce ai insistat atât să vii?

— Tocmai pentru că ştiam. Eu te-am făcut să-ţi asumi acest risc. Şi pe urmă, eu cred întotdeauna în steaua mea norocoasă.

— Dumneata crezi că beduinii din acest trib l-au asasinat pe Tadeusz Zirkowski?

Ea dădu din cap.

— Aşa cred. Nu ştiu de la cine au primit acest ordin. Prezenţa noastră a fost de-ajuns ca să-i alarmeze şi s-au hotărât să ne lichideze ca să curme orice anchetă. În orice caz, nu poate fi decât şeicul Beni Khaled cel care a dat ordinele. Are multe relaţii de afaceri în toate ţările arabe…

— Astea sunt doar supoziţii, zise Malko. Pentru moment, trebuie să ne salvăm pielea. Dacă spui că e inutil să-l anunţam

pe Christopher Angleton, atunci cui să-i cerem ajutorul?

— Unui bun prieten de-al meu, făcu Zahra, Adnan Zabib, ministrul de interne. Poliţia Deşertului este în subordinea lui. Dispune de elicoptere şi este un om de acţiune.

— De ce ar interveni el şi nu Christopher Angleton?

— Pentru că este amantul meu şi ţine foarte mult la mine, preciză cu simplitate Zahra. Dacă ai fi fost singur…

— Ar veni după noi aici?

— S-ar duce şi-n iad după mine, zise Zahra zâmbind. Şi el este beduin şi nu se sinchiseşte de piedicile administrative.

— Perfect, zise Malko, nu ne mai rămâne decât ce-i mai important.

Abdul îşi terminase treaba şi puse în maşină *Inmarsat*-ul „M”. Apoi se duse lângă ceilalţi beduini ocupaţi să aprindă focul. Într-o oră, se va lăsa noaptea. Abdul sporovăi puţin cu ei, pe urmă se întoarse spre Zahra şi Malko şi-i chemă lângă el.

— Să mergem, o sfătui Malko, dar să trecem pe lângă Range.

Se apropiară. Portiera rămăsese deschisă. Dintr-o singură privire, Malko văzu ceea ce căuta: cheia de contact era pe tabloul de bord. Mai avea şi un avantaj: în spate, trona mitraliera Duşka…

Toţi beduinii stăteau pe vine în jurul focului, deasupra căruia era suspendată o cafetieră veche. Abdul i se adresă lui Zahra pe un ton amabil.

— Suntem invitaţi la masă, traduse ea.

Se aşezară şi mâncară curmale, pâine arabă cu homous şi salată de vinete. Coca-Cola era călduţă, iar cafeaua îngrozitoare. Beduinii mâncau repede, fără o vorbă. Îndată ce terminară, se îndepărtară şi se înveliră cu păturile, ţinând armele cât mai aproape de ei. În curând nu mai rămase decât Abdul, singur cu Malko şi Zahra. Flăcările jucau pe obrazul osos al beduinului, împrumutându-i trăsături satanice. N-o slăbea deloc pe Zahra din ochi, învăluind-o cu o privire plină de dorinţă. Îi şopti câteva cuvinte, iar ea plecă ochii cu modestie.

— Ce zice? o întrebă Malko.

— Că sunt foarte frumoasă. Şi că n-ar trebui să fiu în compania unui necredincios…

Uneori, ochii de jar ai beduinului se opreau asupra lui Malko, dar cu o expresie net diferită. În mintea lui era ca şi mort. La un moment dat, Zahra întinse ceaşca, iar el se grăbi să o servească. Executând această manevră, mâneca se ridică şi Malko

descoperi un obiect strălucitor la încheietura mâinii.

Era un ceas de aur, cu un model foarte rar. Un ceas transparent, prin care se vedea mecanismul. Lui Malko i-au fost de-ajuns câteva fracţiuni de secundă pentru a-şi da seama că bijuteria care dispăruse deja sub pânza murdară îi aparţinuse lui Tadeusz Zirkowski şi o avea la mână în momentul morţii sale. Îl avea în faţă pe asasinul polonezului.

*

* *

În timp ce Zahra îşi bea cafeaua, Abdul începu să vorbească din nou, dar cu o voce mai blândă. Ea se întoarse spre Malko:

— Ar dori să-mi petrec noaptea cu el, traduse ea.

— Eşti sigură că nu vorbeşte engleza?

— Bineînţeles.

— Poţi să verifici?

Ea surâse.

— Imediat.

Se întoarse spre curtezanul ei şi îi spuse cu vocea cea mai suavă în engleză:

— Nu eşti decât un câine născut din împreunarea maică-tii cu un porc. Blestemată să fie naţia ta de ţap…

Abdul îi zâmbi ca un prostănac. Într-adevăr, nu vorbea englezeşte.

Încetul cu încetul, jarul se stinse. Abdul şi Zahra îşi reluară conversaţia în şoaptă. Profitând de faptul că beduinul se îndepărtă de foc să-şi satisfacă o nevoie fiziologică, tânăra îi zise lui Malko.

— Insistă să merg cu el.

— Vrea să-ţi salveze viaţa îmbinând plăcutul cu utilul.

Zahra îi adresă un surâs mai curând melancolic.

— Nu. Sunt sigură că a primit de la şeic ordinul să ne ucidă pe amândoi. De altfel n-ar putea niciodată să-i mărturisească faptul că s-a atins de mine. Eu îi aparţin şeicului Beni Khaled. Deci, ar trebui să mă omoare ca să tac… în toate cazurile…

Abdul se întorcea. Malko se grăbi să-i spună:

— Prefă-te că nu eşti hotărâtă. Spune-i că s-ar putea să te duci, că trebuie să stea mai departe ca să nu fii văzută.

Se aplecă peste foc încercând să-l aţâţe, în timp ce conversaţia dintre Zahra şi beduin se înfiripa din nou. Până la urmă, acesta se ridică, se înclină înaintea lui Malko şi se îndepărtă. Noaptea fiind senină, ei îi urmăriră cu uşurinţă silueta.

După ce se întreţinuse câteva clipe cu oamenii săi, reveni la vehiculul în care era instalat *Inmarsat*-ul şi se duse să se adăpostească într-un şănţuleţ, la cincizeci de metri mai departe. Devenise invizibil, dar incapabil la rândul lui să vadă ce se petrecea de această parte a camionetei.

Zahra şi Malko ajunseră la maşina lor şi aşezară pături pe solul bolovănos. Zahra părea nervoasă.

— Ce-o să facem? Aşteaptă miezul nopţii, pe urmă ne vor omorî. Ştiu că nu suntem înarmaţi.

— Peste puţin timp, te vei duce la Abdul, zise calm Malko. Chiar dacă nu se culcă, tovarăşii lui nu se vor nelinişti.

— Ştii să conduci?

— Sigur că da.

— În timp ce te îndrepţi spre Abdul, treci şi pe lângă Range. Cheia se află pe tabloul de bord. În câteva secunde, poţi să porneşti la drum. Până să înţeleagă ei ce se petrece, noi vom fi destul de departe. Pe mine mă iei în drum. Cum Abdul i-a prevenit pe tovarăşii lui că te vei duce la el, nu se vor mira văzându-te trecând pe acolo.

Chipul femeii se lumină.

— Sper să meargă!

— Reţeta a fost încercată şi de o anume Dalila, răspunse Malko. Citind Biblia, avem numai de câştigat, este plină de sfaturi foarte bune.

— Când vor vedea Range-ul pornit, de-abia atunci vor reacţiona.

Malko făcu un gest de lehamite.

— *Mektoub!* Ori scăpăm, ori îi lăsăm să ne omoare. Dar nu putem scăpa cu viaţă dacă nu ne asumăm anumite riscuri.

Rămaseră tăcuţi. Focul se stinsese, însă noaptea era senină şi pe boltă străluceau miliarde de stele. Masa întunecată a Range Roverului se distingea perfect. O pasăre de noapte ţipă. Vântul rece sufla foarte tare dinspre est. După o jumătate de oră, Malko murmură la urechea tinerei:

— E timpul să pleci.

— *Aiwa ayete*[21], răspunse ea în şoaptă.

*

* *

Malko nu mai auzea decât bătăile inimii. Urmărea fără greutate cum Zahra se îndepărtează. Tocmai ajunsese în dreptul

[21] Da, dragul meu.

camionetei, după ce parcursese fără piedici prima parte a drumului. Maşinal, îşi reţinu respiraţia. Zahra se confunda cu masa întunecată a vehiculului.

Scrâşnetul ascuţit al motorului avu efectul unui trăsnet. Ca prin vis, îl văzu făcând un salt înainte şi, pe urmă, venind cu viteză în direcţia sa. Începu să alerge din toate puterile.

Primul foc de armă se auzi când mai avea zece metri până la maşină. Zahra nu aprinse farurile. În clipa în care se agăţă de portieră, Malko auzi apeluri, apoi o rafală de mitralieră. Plonjă pe banchetă.

— Mergi înainte! strigă el.

Se strecură printre scaune până ajunse în spatele maşinii; Duşka se profila pe cerul senin. Prinse amândouă mânerele, coborî ţeava la orizontală şi acţionă inutil pe levierul de armare, făcând să iasă cartuşul. Pe urmă, apăsă pe trăgaci. Mai multe siluete se agitau în întuneric. Trase pe deasupra capetelor lor şi avu satisfacţia să vadă cum se aruncă la pământ.

Zgomotul mitralierei grele era asurzitor. El mai trase o rafală, apoi tabăra dispăru după o movilă, iar el reveni pe scaunul din faţă. Un şoc teribil îl proiectă în parbriz. Zahra scoase un ţipăt de groază. Roţile din faţă loviseră o stâncă. Ea scăpă volanul.

— Condu dumneata! Mie îmi este prea frică.

Malko se strecură la volan şi aprinse farurile. Era imposibil să înainteze pe întuneric fără să dea de bucluc. Fasciculul luminos îi dezvălui un teren aproape neted, însă presărat cu stânci enorme şi făgaşuri adânci pe care trebuia să le ocolească, altfel s-ar fi împotmolit. În dreapta se ghicea masa întunecată a masivului muntos pe care îl traversaseră la venirea în Iordania. Timp de cinci minute nu se petrecu nimic. Apoi Zahra scoase un ţipăt.

— Sunt în urma noastră!

Malko zări farurile în oglinda retrovizoare. Range-ul se găsea la aproximativ un kilometru în urma lor. După ce încercă să ţină minte peisajul, Malko stinse farurile şi viră la dreapta, luând-o în direcţia munţilor. Pe teren neted, erau o ţintă uşoară.

Fu nevoit totuşi să aprindă iarăşi farurile. Terenul începea să urce şi avea impresia că în faţa lui se ridica un zid stâncos de netrecut. Apoi, fasciculul lumină o fantă, un micuţ canion ce se înfunda între stânci. Se grăbi să ajungă acolo.

Farurile măturau cu lumina lor creste, văgăuni, o potecă ale cărei numeroase ramificaţii se pierdeau în masiv. La sfârşit intră într-un canion atât de îngust, încât se întreba dacă va putea

trece. Reuşi să se strecoare în ralanti hârâindu-şi portierele de pereţii înalţi; solul era presărat cu bolovani care se abăteau ca o ploaie asupra lor. Fără tracţiunea dublă a roţilor maşinii, n-ar fi reuşit să treacă niciodată.

Brusc, peisajul fu luminat de faruri. Malko nu avu timp decât să apese pe frână. Poteca se termina tocmai în vârful înalt de zece metri. Stinse farurile şi opri motorul, apoi sări afară ciulind urechile. I se părea că aude un zgomot de motor care se îndepărtează. Din cauza ecoului, era imposibil să-şi dea seama de unde venea.

— Să încercăm să-l căutăm pe prietenul tău, ministrul, zise el. Vom aştepta până în zori.

Chiar dacă scăpaseră de urmăritori, îi era imposibil să se orienteze noaptea în acest labirint de stânci. Dacă Abdul şi oamenii lui ar apărea pe neaşteptate, i-ar auzi venind; poteca era atât de îngustă încât cu o armă Duşka ar putea să reziste unui asediu.

Găsi *Inmarsat*-ul pe scaunul din faţă şi-l instală pe capotă. Scotocind prin torpedou, simţi o formă lunguiaţă: era o brichetă Zippo. Perfect, căci nu voia să aprindă farurile.

După ce deschise capacul valizei *Inmarsat,* inspectă aparatul la flacăra brichetei, găsind astfel cablul de alimentare pe care-l branşă la baterie. În valiza-diplomat se găsea o listă cu poziţia sateliţilor de care se puteau folosi, după cea a emiţătorului. Din locul în care se găsea, îl va folosi pe cel din Oceanul Indian.

Meşteri vreo cinci minute până reuşi să orienteze cât mai bine capacul-antenă la aproximativ cincizeci de grade. Activă cutia de control care conţinea patru pătrate de cristale verzui. Pe măsură ce deplasa antena, pătratele se aprindeau. La două grade şi jumătate blocă antena: era suficient pentru a putea emite.

Formă 09, pe urmă apăsă tasta diez, obţinând un „bip-bip” regulat. Câteva clipe mai târziu, acesta lăsă locul unui sunet continuu: linia era deschisă, trebuia doar să formeze numărul. Formă apoi 763, prefixul Iordaniei, în fine, 6 pentru Amman şi îi întinse aparatul lui Zahra.

— Nu ţi-a rămas decât să formezi numărul.

Cu ajutorul tehnicii avansate, putea comunica cu lumea întreagă din acest colţ îndepărtat din deşertul saudit. Cu îndemânare, Zahra formă numărul şi aşteptară amândoi cu sufletul la gură. După vreo zece secunde, auziră soneria unui post telefonic britanic. Imediat se auzi o voce.

— *Aiwa?*

Zahra vorbi repede şi sacadat. Malko nu auzi decât onomatopee din gura interlocutorului invizibil pe care ea îl trezise din somn. Conversaţia dură câteva minute. După ce puse receptorul la loc, Zahra era radioasă.

— O să anunţe Poliţia Deşertului de la As Safawi. Vor trimite vehicule şi un elicopter de îndată ce se va face ziuă.

— Dar nu ştiu unde suntem!

— I-am explicat, cunoaşte foarte bine deşertul. Crede că ne aflăm în masivul Ash Mafur, chiar la frontiera saudită. Ca să putem trece, trebuie să ne îndreptăm spre vest, apoi spre nord. Vom ajunge între Al Ruwayshid şi As Safawi. Cum există o mulţime de drumuri, oamenii lui vor trage la fiecare sfert de oră câte o rachetă de semnalizare. În fine, elicopterul ar trebui să ne repereze uşor.

— Cât timp le trebuie vehiculelor Poliţiei Deşertului ca să ajungă la locul în care ne găsim?

— Cam două, trei ore.

Malko puse *Inmarsat*-ul în maşină. Hotărât lucru, cerul era de partea lor. Se concentra câteva clipe în linişte. Adversarii lor aşteptau şi ei să se facă ziuă. El se întoarse spre Zahra.

— Nu s-a mirat?

— Ba da, surâse ea, bineînţeles, însă are mare încredere în mine. Îi voi explica mai târziu. Nu-i prea iubeşte pe cei din Cha’alam, îi consideră nişte bandiţi. Au omorât foarte mulţi poliţişti.

Malko aranjă *Inmarsat*-ul în camionetă, apoi porniră la drum imediat. Se instalară cum au putut mai bine în vehicul şi aşteptară zorile, îngheţaţi, căci nu erau decât cincisprezece grade.

*

* *

Soarele dezvălui în faţa lor un spectacol feeric: stânci de toate culorile presărate într-un peisaj selenar şi un teren accidentat. Malko se întreba cum de-au putut să ajungă până aici. Era obligat să se întoarcă pe acelaşi traseu: în vale, era un ued secat, drum impracticabil chiar şi pentru o camionetă.

Pentru că nu închisese ochii toată noaptea, era epuizat, dar se aşeză la volan. Privirea se opri pe bricheta Zippo, pusă pe scaunul de alături, care servise pentru iluminat. Era ornată cu chipul lui Marilyn Monroe. Era bricheta lui Tadeusz Zirkowski.

O privi îndelung, apoi o puse în buzunar. Dacă ar mai fi avut dubii încă…

Mergând cu viteză redusă, făcu drumul înapoi prin canion. Acum, ziua, i se părea mai abrupt. Orientându-se după soare, se îndrepta cum putea spre nord. Range-ul se legăna ca o corabie în derivă. Nu descoperi nici un indiciu că urmăritorii trecuseră pe acolo şi rulară în continuare cam o oră, luând-o sistematic când spre nord, când spre vest. Vizibilitatea nu depăşea câteva sute de metri în acest labirint cu denivelări incredibile. În mai multe rânduri, Malko fu nevoit să escaladeze un fel de trepte naturale, formate prin eroziunea bazaltului. Din fericire, enormele rezervoare suplimentare ale Range-ului îi scăpau de teama unei pene de benzină. Avea impresia că nu vor mai ieşi niciodată de aici.

Cu şalele lovite, cu transpiraţia care i se prelingea în ochi, se temea că, în final, se învârteau în loc în arşiţa înăbuşitoare până li se va termina carburantul, când, deodată, peisajul deveni cu totul altul. După ce ieşiră din grohotişul stâncos deosebit de impresionant, ajunseră dintr-o dată într-un spaţiu neted ce se întindea până la linia orizontului. Nici nu ştiau unde se aflau.

Malko se orientă: soarele era la dreapta lor. Deci, dacă mergeau drept înainte, spre nord, trebuiau să întâlnească şoseaua zece. Rulau de cinci minute în această direcţie, când un punct luminos apăru pentru o fracţiune de secundă înaintea lor, în stânga, reflectând soarele ca o oglindă. Înainte de a pricepe despre ce este vorba, o stâncă se pulverizează la câţiva metri de ei. Zgomotul surd al detonaţiei nu le parveni decât cu câteva secunde mai târziu.

Ceea ce semăna cu o oglindă era tirul unei mitraliere grele! Se gândi repede la ce avea de făcut. Beduinii cunoşteau regiunea ca pe propriul buzunar şi se aşezaseră pe poziţii la ieşirea din labirint… Se ivi un al doilea fulger. De data asta, o rafală se stingea la câţiva metri de ei. Nu erau decât două ieşiri, dar nici una nu le oferea vreo garanţie. Aveau de ales: ori să se întoarcă în adăpostul masivului muntos şi să se rătăcească acolo, sau să se aventureze în deşert, în câmp deschis, sperând să se întâlnească cu Poliţia Deşertului înainte de a fi omorâţi.

Se întoarse spre Zahra:

— Treci la volan, eu mă ocup de Duşka.

Se strecură în spate şi se simţi mai în siguranţă când apucă mânerele masive din lemn. Îşi concentră atenţia asupra

peisajului din jur. Graţie vârtejurilor de praf stârnite, reperă atunci alte două vehicule ce veneau dinspre nord-est.

Strângând cu putere volanul, Zahra se năpustea înainte, evitând marile obstacole. Malko se fixă bine şi ochi Range-ul care-i urmărea. Trase o rafală scurtă în direcţia acestuia.

Vehiculul acela nu-l neliniştea prea mult: acum rulau cu aceeaşi viteză. În schimb celelalte două aveau să le taie drumul în curând, iar acest lucru ar putea să se termine cu un tir de mitraliere. Sfârşitul era uşor de prevăzut.

*

* *

Range-ul rula în direcţia nord-est. Un proiectil de 12,7 mm făcu să ţâşnească un vârtej de nisip la câţiva metri în faţa lor, tras din una din cele două camionete care se îndreptau spre ei.

Drumurile lor s-ar încrucişa în cinci sau şase minute. Hurducat îngrozitor, Malko trăgea la intervale regulate câte o scurtă rafală în direcţia unuia dintre cei trei adversari. Fără multe speranţe însă, căci proiectilele se răspândeau în toate direcţiile, la voia întâmplării, ca şi cele ale urmăritorilor, din fericire.

Dar, odată ajunşi la o sută de metri unii de alţii, totul va decurge în alt mod... Scrută văzduhul în căutarea faimoaselor rachete roşii. Evident, nu zări nimic. De departe era imposibil să deosebeşti binele de rău. Deodată, Zahra slobozi un strigăt:

— Un elicopter!

Malko urmări braţul întins în direcţia nord-vest şi descoperi un punct negru ce zbura la joasă altitudine deasupra deşertului. Părea că se dirijează spre vest, dar, în timp ce Malko nu-l slăbea din ochi, el îşi devie traiectoria, îndreptându-se spre ei.

— Cred că suntem salvaţi! strigă Zahra. Opreşte!

În acelaşi moment, observă un nor de praf ce venea dinspre vest: nişte vehicule ce se deplasau cu mare viteză. Erau trei. Câteva minute mai târziu, elicopterul Bell 212, vopsit în culorile deşertului, se aşeză în zbor staţionar deasupra lui. O mitralieră era instalată în dreptul uşilor laterale. În interior, distinse mai mulţi soldaţi. În spatele lui, Range-ul care-l urmărea se întoarse, întinzând-o spre Arabia Saudită.

Aparatul Bell 212 coborî şi se aşeză la câţiva metri de ei fără a opri rotorul. Într-un nor de praf roşiatic, ieşi din el un căpitan, iar ei îl întâmpinară.

După un scurt dialog, Zahra se întoarse spre Malko şi ţipă ca să acopere zgomotul rotorului.

— Adnan i-a trimis! Acolo sunt trei camionete cu soldaţi.

— Mi-ar plăcea să punem mâna pe Abdul, zise Malko şi să recuperăm Cherokee-ul.

Conversaţia dintre Zahra şi căpitan reîncepu, apoi tânăra zise:

— Vom urmări Range-ul care se îndreaptă spre sud. Poliţia Deşertului se va ocupa de ceilalţi doi.

Ei alergară până la elicopter ale cărui pale se învârteau mereu şi se instalară în fotoliile din spate. Aparatul decolă îndată. Cele două vehicule care veneau spre ei s-au oprit. Cel de-al treilea mergea mereu în direcţia Arabiei Saudite.

Cu două sute treizeci de kilometri la oră, nu-i trebui mult timp ca să-i ajungă... Malko îl văzu pe beduinul cu Duşka îndreptând arma spre elicopter şi simţi un ghem în stomac.

— Atenţie! strigă el dintr-o dată.

Căpitanul se întoarse cu un surâs liniştitor.

— Noi reprezentăm guvernul, nu vor îndrăzni, spuse el în engleză. Ar constitui o faptă prea gravă pentru ei...

Zburând la firul ierbii, reuşiră să depăşească Range-ul. Aparatul se aşeză la cinci sute de metri mai departe; de-a curmezişul. Zgomotul unei rafale îl făcu pe Malko să tresară. Unul dintre mitraliorii ce stăteau la uşile laterale trăsese mai multe proiectile în direcţia camionetei. Fusese un tir de avertisment...

Şoferul nu mai insistă şi se opri brusc. Elicopterul executa un zbor staţionar, iar în difuzor se auzi un ordin în arabă. Toţi ocupanţii Range-ului coborâră lăsându-şi armele în vehicul. Erau cinci în total. Şoferul era Abdul, posibilul asasin al lui Tadeusz Zirkowski.

*

* *

Cu feţele acoperite, cei cinci beduini stăteau pe vine, în semicerc, înaintea militarilor din *Desert Police.* Celelalte vehicule de la postul As Sawafi abandonaseră urmărirea şi înconjurară elicopterul.

În locul bucuriei pe care o simţise la început, se instală un sentiment de indispoziţie. Cu cea mai înverşunată rea-credinţă, Abdul susţinea că Zahra şi Malko le furaseră un Range şi că îi urmăriseră ca să îl recupereze. Când căpitanul îl întrebă de ce ar fi furat ei un Range, când aveau un Cherokee, nu ştiu ce să răspundă... Situaţia era încurcată.

Era clar că fercheşul căpitan nu ţinea morţiş să ia la bord pe

cei cinci beduini pentru motive atât de minore... în fond, nu i se tăiase gâtul nimănui şi dacă se convingea că beduinii minţeau, nu uita totuşi că şeicul Beni Khaled era vecinul său în deşert. Ridică mâna şi se întoarse spre Malko.

— Dacă vă recuperaţi maşina, lucrurile se pot aranja?

Malko evaluase şi el situaţia: doar n-aveau să se coacă toată ziua în deşert.

— Da, zise el, cu o condiţie. Acest om – îl desemnă pe Abdul – poartă ceasul unui prieten de-al meu care a fost asasinat pe şoseaua numărul zece. Vreau să ştiu de unde îl are.

Cineva îi traduse. Abdul coborî capul în pământ, fără să scoată o vorbă. Doi soldaţi i-au suflecat mâneca pentru a lăsa să se vadă ceasul din aur. Impresionat, căpitanul se întoarse spre Malko:

— Acesta este?

— Da. Are inscripţia T.Z. Verificaţi.

După o discuţie pe un ton dulce-amar în arabă, Abdul, supărat, scoase ceasul şi-l întinse căpitanului care-l examină.

— Este adevărat, recunoscu el.

— *Acum* întrebaţi-l unde l-a găsit?

Încolţit, Abdul răspunse într-un mod care păru să-l satisfacă pe căpitan.

— Zice că l-a cumpărat din Al Ruwayshid, de la un şofer de camion cu douăzeci de dinari.

Malko pironi cu privirea figura închistată a beduinului. El era veriga cea slabă: nu-l. Asasinase din proprie iniţiativă pe Tadeusz Zirkowski. Ştia de unde veneau ordinele. Simţind că se apropie furtuna, căpitanul îi întinse dintr-o dată ceasul lui Malko.

— L-am confiscat, iar dumneavoastră îl veţi restitui familiei prietenului decedat.

— Nu puteţi să-l arestaţi şi să-l duceţi la Amman?

Încurcat, ofiţerul îi surâse.

— Nu este aşa uşor, nu avem să-i reproşăm lucruri grave...

Să urmăreşti oamenii cu mitraliera prin deşert nu era decât un divertisment fără consecinţe serioase! Hotărât lucru, căpitanul nu avea decât un singur gând: să se întoarcă la bază cât mai repede.

— Foarte bine, acceptă Malko, aş vrea doar să arunc o privire în camionetă.

Fără să aştepte acordul căpitanului, se îndreptă spre vehiculul cu care fugiseră ei şi deschise portiera din spate sub privirea

neagră a lui Abdul. După ce notă ceva, reveni la Zahra şi la salvatorul lor.

— O să vă conducem la maşina dumneavoastră, le spuse acesta. Se găseşte la o oră de aici.

Malko recuperă cheia Cherokee-ului şi luă loc împreună cu Zahra într-unul din Range-urile Poliţiei Deşertului, în timp ce elicopterul îşi lua zborul. Pe drum, Malko o întrebă pe Zahra:

— De ce părea stânjenit căpitanul?

— Tribul Cha'alam numără aproape douăzeci de mii de membri. Sunt foarte vindicativi şi bine înarmaţi. *Desert Police* are ordin să nu împiedice activităţile lor contrabandiste. De fiecare dată când regele a avut nevoie de ei, au venit la Amman cu toţii. Sunt mai bine echipaţi decât cei care-i urmăresc şi, pe urmă, căpitanul nu vrea să creeze un contencios. Sunteţi dezamăgit?

— Nu eşti niciodată dezamăgit când constaţi că eşti în viaţă, când de fapt puteai să fii mort, zise Malko zâmbind.

— Ce-aţi vrut să aflaţi când v-aţi uitat în camionetă?

— Voiam să notez numărul *Inmarsat*-ului. Ordinul de asasinare a lui Tadeusz Zirkowski ar fi putut fi transmis prin intermediul lui. Ar fi interesant să aflăm cine a făcut apelul.

*

* *

Ceasul transparent şi bricheta Zippo cu efigia lui Marilyn Monroe stăteau aşezate pe biroul şefului Centralei CIA.

— Aceste două obiecte au aparţinut fără îndoială lui Tadeusz Zirkowski, anunţă Christopher Angleton. Aţi îndeplinit o treabă formidabilă.

— Mulţumesc, făcu laconic Malko. Fără Zahra, nu ne-am mai fi întâlnit niciodată.

— Am bănuit, recunoscu americanul. Nu m-aş fi gândit nicicând că secătura de şeic o să se poarte în halul ăsta.

Povestirea lui Malko îl înspăimântase; plus influenţa lui Zahra asupra ministrului de interne.

— Când veţi afla mai multe în legătură cu Inmarsat-ul? întrebă Malko.

— Mâine dimineaţă voi avea lista tuturor numerelor chemate sau recepţionate în timpul celor două zile care ne interesează.

*

* *

Când telefonul sună în camera de la *Intercontinental,* Malko dormea dus, epuizat de zilele precedente. Vocea plină de emoţie

a lui Christopher Angleton îl smulse cu brutalitate din somn.

— Cred că aţi dat lovitura, îl anunţă americanul. Veniţi repede la mine, la birou.

Malko se uită la ceas: era unsprezece. Nu se mai bărbierit, zbughind-o spre colina Abdun. Cu privirea mai albastră ca oricând, Christopher Angleton îl primi cu vădită bucurie. Pe hârtia pe care i-o întinse lui Malko, erau notate şase numere. Două erau apeluri prin *Inmarsat,* patru corespundeau celor primite. Fiecare avea în dreptul lui câteva adnotaţii pe care americanul le comentă.

— Acestea două nu ne interesează, explică el. Sunt numere saudite, probabil ale unor traficanţi. Cele două apeluri prin *Inmarsat* sunt mai interesante. În special, unul dintre ele, cel care a fost dat joi, între orele treisprezece şi şapte minute şi treisprezece şi nouă minute.

— A fost scurt, remarcă Malko.

— Bineînţeles şi e vorba de un număr din Amman: 641273.

— Aţi aflat al cui este?

— Nu încă, dar am ceva mai bun. În aceeaşi zi, pe la şapte fără şapte minute, *Inmarsat* a primit un apel tot la acelaşi număr. Convorbirea a durat până la şapte şi douăzeci.

— Altfel spus, aceeaşi persoană ar fi cerut executarea lui Tadeusz Zirkowski, iar după aceea i s-a raportat rezultatul, conchise Malko…

— Cam aşa ceva.

— Dar de ce din Amman? Ar fi trebuit să sune din Irak.

Christopher Angleton făcu un gest de neputinţă.

— Habar n-am. În orice caz, este mai uşor de cercetat o pistă la Amman decât la Bagdad… Serviciile irakiene au antene în Iordania, deci nimic nu este imposibil.

— Trebuie să-l identificăm pe proprietarul acestui număr.

Privirea albastră îl pironi pe Malko cu o umbră de ironie.

— L-am invitat pe Adnan Zabib astă-seară la *Castello,* în semn de recunoştinţă că ne-a ajutat. Dacă până atunci nu ne vine nici o idee, o să-l întrebăm pe el. Dar cred că Zahra are un mijloc mai discret de a avansa în ancheta ei. Vă aşteaptă în biroul ei.

*

* *

— Sună!

Lui Zahra nu-i trebuise mult timp ca să propună maniera cea mai simplă de identificare a numărului care chemase *Inmarsat*-ul

lui Abdul. Cineva a răspuns abia la al patrulea apel, iar Zahra spuse câteva cuvinte în arabă, luând-o pe englezeşte înainte de a închide.

— Mi-a răspuns o filipineză, zise ea. O slujnică. Înseamnă că sunt oameni înstăriţi. N-am vrut s-o descos.

— Să-l întrebăm pe Adnan Zabib, sugeră Malko.

Tânăra scrise în grabă pe o hârtie unde îşi notase numărul.

— Este ciudat, remarcă ea gânditoare. Numărul ăsta mi-e cunoscut.

— Ştii al cui este?

— Încă nu. Dar *îmi spune ceva...* Voi căuta cu atenţie în agenda cu adrese până diseară. Acum trebuie să te las, am o conferinţă de presă la palat peste un sfert de oră.

— Pe diseară.

— Apropo, nu lăsa să transpire nimic din relaţiile noastre, ministrul e *foarte* gelos. Soţia lui e musulmană şi nu iese niciodată. Atunci el profită de acest lucru. Nu te îngrijora dacă îmi propune să mă însoţească.

Adnan Zabib voia să fie plătit în natură.

— Contează pe mine, promise Malko, dar dacă cercetările făcute de tine au dat ceva la iveală, nu scoate o vorbuliţă în faţa lui. Este un bun prieten, a dovedit-o, dar e mai bine să păstrăm micile noastre secrete.

— *Wahiet Allah!* făcu Zahra surâzând. Voi fi mută ca o sclavă.

În pragul uşii, se lipi de Malko imediat, cu o lucire ştrengară în ochii verzi ca apa mării.

— Dacă Adnan îmi dă pace, astă-seară voi interpreta în faţa ta un dans beduin.

*

* *

Il Castello, ultimul restaurant în vogă din Amman, semăna cu un decor de film istoric. Proprietarul construise pur şi simplu o fortăreaţă cu două turnuri înalte de vreo douăzeci de metri ce înconjurau o arenă unde erau aşezate mesele. Nimic nu lipsea, de la armura de tinichea argintie, la barul cu pian. Semăna puţin a butaforie, însă era vesel. Toţi oamenii bogaţi din Amman ţineau să fie văzuţi acolo. Malko îşi plimba privirile prin salon: femeile erau tot aşa de elegante ca şi la Paris, se puteau vedea mai multe picioare încălţate cu ciorapi negri din nailon decât *hijaburi...* Alături de el, o brunetă apetisantă, cu forme puse în valoare de un taior, prezida hieratic o masă la care se aflau cinci

bărbaţi.

Malko şi Christopher Angleton sosiseră primii. Nici unul nu atinsese încă sticla de Taittinger Comtes de Champagne din 1988, care îi aştepta în frapieră. Ca să-i treacă de urât, şeful Centralei CIA comandase un *long drink,* Gaston de Lagrange VSOP cu Perrier.

Zahra apăru îmbrăcată în taiorul alb pe care Malko îl cunoştea deja. Machiată ca regina din Saba, cu părul lunecând în cascade pe umeri, trecu printre mesele aglomerate până ajunse la ei. Christopher Angleton se ridică cu o fracţiune de secundă mai repede decât Malko şi îi sărută mâna. Zahra radia. Ea îi aruncă o privire lui Malko şi se aşeză alături de el.

— Am noutăţi! le mărturisi ea.

Cei doi bărbaţi îşi ţinură respiraţia. Maliţioasă, Zahra îşi rezervă timpul de a aprinde o ţigară cu bricheta gravată cu un „Z” din diamante şi trase adânc fumul în piept. Ea le spuse fericită:

— Am găsit numele abonatului care deţine numărul respectiv…

Capitolul VIII

Zahra Sirb era gata să izbucnească într-un râs nebun... Intrigat, Malko o întrebă:

— Ce este atât de amuzant?

— Pe oamenii ăştia îi cunosc.

Christopher Angleton tresări.

— Nu mai spuneţi! Cine sunt?

— Randa şi Fadel Asfur, un cuplu de palestinieni care tocmai şi-au construit o vilă pe djebelul Abdun, în Al Cairo Street. El a făcut avere cu afaceri imobiliare. Este unul dintre noii îmbogăţiţi de prin partea locului. A cumpărat o mică avere, un număr mic pentru Mercedesul său: trei. Ea este foarte frumoasă, înaltă, roşcată fiindcă se vopseşte cu hena[22], foarte modernă. Conduce un BMW gri cu geamuri fumurii şi se duce să se îmbrace la Beirut. În fiecare lună, dă un grandios *mensam* cu orchestră, flori aruncate în piscină, alcool din belşug. O ocazie de a-şi etala ultimele achiziţii în materie de bijuterii. Este tot atât de snoabă ca şi soţul ei şi se laudă cu marele decorator parizian Claude Dalle, care i-a decorat casa.

— Nu prea o aveţi la inimă, remarcă şeful Centralei CIA.

— Să zicem că am fost uneori rivale în poveşti de amor. Duce o viaţă foarte liberă şi se pricepe de minune să fure amanţii prietenelor ei... Când nu reuşeşte, se supără pe ele. Atunci când mă invită la dineurile ei, mă duc singură...

— În cazul ăsta, de ce o frecventaţi?

— Oh, Ammanul este un oraş foarte mic! E fermecătoare şi o gazdă foarte bună. Şi-apoi, mă invită sistematic să vorbesc despre recepţiile ei.

Christopher Angleton şi Malko schimbară priviri semnificative. În mod sigur acesta nu era portretul unui agent irakian.

— Ea nu face politică? Nici soţul ei? o întrebă Malko.

— Nu, după câte ştiu. Ea îi detestă pe israelieni, desigur, căci e originară din Jaffa şi sunt puţine şanse să se întoarcă acolo. Cât despre soţul ei...

Lăsă fraza neterminată.

— Ce-i cu el? insistă Malko.

[22] Vopsea de păr obţinută din planta hena.

Zahra se strâmbă.

— Este un tip murdar... Antipatic. Se zice că a făcut avere „importând” filipineze şi sri-lankeze. Este consul onorific al statului Sri Lanka şi are relaţii la Al Aman Al Aum[23]... Obţine vize pentru patru sute de dinari bucata şi „plasează” fetele în schimbul salariului pe mai multe luni. Se spune că şi el se foloseşte de ele, în timp ce sunt în tranzit. Vinde, de asemenea şi bebeluşi. Filipinezele care nasc în Iordania nu au dreptul să-şi păstreze copilul şi atunci el îl cumpără pentru o mie de dolari şi îl vinde de douăzeci de ori mai scump cuplurilor sterile iordaniene care declară bebeluşul pe numele lor. Cu aceşti bani a putut să se lanseze în afaceri imobiliare în epoca de glorie...

— Atenţie, uite-l pe Adnan, zise cu voce joasă Christopher Angleton.

Se ridicară toţi, inclusiv Zahra, ca să-l întâmpine pe ministrul de interne, un beduin masiv şi surâzător, cu pielea foarte mată. Cu nasul de vultur şi privirea tăioasă.

Strânse îndelung mâinile celor doi bărbaţi, se instală şi comandă imediat un *Defender Classic Pale.* Pentru el, *charia*[24] nu era un impediment. Privirea înflăcărată se opri la Zahra şi întrebă într-o engleză perfectă:

— Plimbarea în deşert s-a terminat cu bine?

— Mulţumită dumneavoastră, preciză Malko.

Iordanianul înălţă din umeri cu indulgenţă.

— Beduinii nu sunt răutăcioşi, doar puţin cam grosolani... Principalul e că aţi recuperat ceasul prietenului dumneavoastră. Era o amintire, nu-i aşa?

Ori făcea pe idiotul, ori îşi bătea joc de ei.

— Oarecum, confirmă Christopher Angleton.

— Poliţia Deşertului este foarte eficientă, afirmă iordanianul, însă, din păcate, au mijloace limitate. Ştiţi că ajutorul acordat de ţara dumneavoastră pentru tot anul se ridică numai la zece milioane de dolari?...

Christopher Angleton se făcu galben ca ceara, ca şi cum ei ar fi răspunzător de această supărătoare stare de lucruri. Statele Unite continuau să „pedepsească” Iordania pentru susţinerea Irakului în timpul războiului din Golf, în vreme ce îi copleşeau cu sume enorme în dolari pe toţi vecinii ei, uneori mai puţin recomandabili...

[23] Securitatea generală.

[24] Lege din Coran.

Malko se grăbi să schimbe subiectul.

— Cine este şeicul Beni Khaled?

Ministrul îi surâse în colţul gurii lui Zahra.

— Trebuie să-i cereţi amănunte prietenei noastre. Eu n-am mai pus piciorul în casa din Amman. Ştiu că trăieşte foarte bine acolo, înconjurat de femei; iordaniene, filipineze. Are mulţi bani şi, cum este un fidel susţinător al majestăţii sale, îi sunt iertate micile capricii.

„Ca de pildă asasinarea unui agent al CIA de către oamenii lui”, gândi Malko.

Atmosfera se mai destinse atunci când comandară. O droaie de ospătari atraşi de ministru i-au întrebat cu interes ce doresc să comande. Malko rumega cu satisfacţie dezvăluirea lui Zahra. Aceşti palestinieni îmbogăţiţi şi Abdul beduinul se găseau la ani-lumină unii de alţii. Totuşi, lista comunicaţiilor *Inmarsat* nu putea minţi. Au avut o convorbire în ziua în care Tadeusz Zirkowski a fost asasinat.

Chelnerul destupă sticla de Taittinger Comtes de Champagne din 1988, care îi fu oferită spre degustare lui Christopher Angleton.

— Perfect, aprobă americanul.

Oameni ca ministrul de interne meritau toate sacrificiile financiare... Mai întâi, rostiră un toast în cinstea regelui, apoi în cinstea Iordaniei şi Statelor Unite. Erau deja la a doua sticlă de şampanie. Relaxat din cauza bulelor pişcătoare din „blanc de blanes 1988”, Adnan Zabib o contempla pe Zahra cu afecţiunea unui motan flămând în faţa unui şoricel grăsuţ. Cu capul aplecat într-o parte, cu un surâs plin de diplomaţie pe buze, americanul întrebă pe un ton degajat:

— Ce se va întâmpla cu protejatul majestăţii sale? Excelenţa sa, prinţul Hassan, mi-a spus că nu se arată deloc.

Ministrul de interne îi adresă o privire complice.

— Excelenţa sa are dreptate. Generalul Hussein Kemal nu se mişcă din palatul Achemeih pe care majestatea sa i l-a pus la dispoziţie. Poate rămâne acolo cât doreşte, pentru că este dorinţa regelui.

— Credeam că trebuia să se retragă în Austria?

Ministrul îi aruncă o privire sincer surprins.

— N-am auzit vorbindu-se despre asta. Cred că prezenţa lui e benefică pentru majestatea sa. Arată clar că ne-am schimbat atitudinea faţă de Saddam Hussein, Prietenii noştri din Golf vor

aprecia cu siguranţă acest lucru. De altfel, regele Fahd i-a trimis majestăţii sale o reproducere din fildeş a cetăţii Mecca. Este un mesaj cât se poate de limpede. Doreşte să-l primească acolo în curând.

Ochii albaştri ai lui Christopher Angleton străluceau ca nişte mici faruri. Din cauza meciurilor de polo cu prinţul moştenitor, avea acces la informaţii pe care nici ministrul de interne nu le poseda. Acesta din urmă îşi şterse farfuria cu viteza unui vultur flămând şi spuse pe un ton degajat:

— Mă întreb dacă Hussein Kemal are intenţia să rămână mai mult timp în regat. El a primit un virament de două milioane de dolari de la Arab Land Bank din Amman.

Christopher Angleton era gata să se înece. Cu o voce curtenitoare, întrebă:

— De unde vine suma asta?

Ministrul de interne încruntă sprâncenele.

— Dintr-un loc ciudat, cred că din Bermude.

Parcă ar fi fost primul lucru pe care el îl ceruse... Christopher Angleton comandă a treia sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Trebuia să-i menţină buna dispoziţie lui Adnan Zabib. O asemenea informaţie valora *mai multe* lăzi de şampanie...

— Cum interpretaţi dumneavoastră acest lucru? reluă americanul.

Adnan Zabib zise râzând:

— Asta dovedeşte deja că Hussein Kemal a furat mult, însă toată lumea o ştie... şi că nu intenţionează să se întoarcă în Irak... Nu credeam că subiectul vă mai interesează...

— Nu prea! afirmă Christopher Angleton cu admirabilă ipocrizie. Ne interesează mai mult pacea dintre Israel şi ţările arabe. Regele Hussein al Iordaniei a dat o extraordinară mână de ajutor Casei Albe semnând acordul de pace cu Israel, spre marea furie a sirienilor.

În momentul în care li s-a adus peştele, se făcu linişte.

*

* *

Aproape toţi clienţii plecaseră, căci lumea se culca devreme la Amman. Ministrul de interne termina de savurat ultimele picături din paharul cu Gaston de Lagrange XO. Un sejur în Franţa îi deschisese gustul pentru civilizaţie. Se uită la ceas şi oftă.

— Mâine mă scol devreme ca să mă duc la Aqaba.

Zahra puse paharul pe masă.

— Domnule ministru, puteţi să mă conduceţi şi pe mine, nu sunt cu maşina.

Cu privirile plecate în pământ, juca rolul perfect. Adnan Zabib se abţinu cu greu să nu se năpustească imediat asupra ei.

— Cu plăcere, zise el în timp ce se ridica.

Malko simţi degetele femeii presându-i în treacăt coapsă pe sub masă. Ea îşi termină paharul cu Cointreau Caipirinha, lăsând doar rondelele de lămâie verde şi se ridică. Christopher Angleton îi privi plecând, cu o licărire de amuzament în ochii albaştri.

— Iată un om fericit! suspină el. Mai doriţi puţină cafea?

Şi el era în culmea fericirii, nu numai din cauza şampaniei.

— Am avut. Impresia că acest curajos ministru se preocupă cel puţin la fel ca noi de soarta lui Hussein Kemal, remarcă Malko. De ce?

— Ştie că şi noi ne punem întrebări, îi explică americanul cu un zâmbet abia schiţat. Dacă s-ar descoperi că defecţiunea lui Hussein Kemal nu este decât o lovitură regizată de Saddam Hussein, ar fi un şoc teribil pentru rege. Monarhiile din Golf, precum Arabia Saudită, îl mai privesc cu suspiciune. Faptul că primeşte în mod deschis un inamic al lui Saddam Hussein şi că îi oferă protecţie este un punct câştigat... Dacă generalul Hussein Kemal s-ar dovedi vreodată un fals *fugar,* toată maşinaţia s-ar întoarce împotriva regelui şi ar avea consecinţe politice dezastruoase. Chiar dacă sufletul iordanienilor e mereu sensibilizat de Saddam Hussein şi de fanfaronadele lui.

— Ştie că şi dumneavoastră vă puneţi unele întrebări.

Christopher Angleton îşi termină paharul cu Gaston de Lagrange XO cu satisfacţia unui motan.

— Da, dar nu ştie mai mult. Cel puţin aceasta era situaţia până la incidentul cu beduinii. Măcar ştie că sunteţi în Iordania într-o misiune legată de moartea lui Tadeusz Zirkowski. Cum nu e deloc idiot, vă va supraveghea...

— Fără nimic altceva?

Americanul înălţa privirile spre cerul înstelat.

— Sper. Altminteri, situaţia ar deveni şi mai delicată... Totuşi, vă reamintesc că, pentru moment, noi nu avem nimic.

— Credeţi că Saddam Hussein e destul de puternic încât să pună la cale o maşinaţie atât de dură?

— Da, replică fără să ezite americanul. E grosolan, brutal, dar *foarte* şmecher.

— Şi povestea cu viramentul?

Şeful Centralei CIA surâse.

— Asta este o informaţie *adevărată.* Am fi aflat-o în orice caz prin reţelele noastre, dar trebuie să câştigăm timp. Trebuie să fie sigur că informaţia este „neutră” pentru ţara sa, altfel nu ne-ar fi dat-o. Voi verifica, însă circuitele financiare internaţionale ale irakienilor sunt impenetrabile. Ne vom ciocni de numeroase obstacole.

Se ridică şi încheie:

— Fiţi atent de acum înainte. Oamenii generalului Al Kaisi nu vă vor slăbi din ochi. Voi vedea dacă găsesc ceva în legătură cu acest cuplu palestinian. Vom căuta în memoria calculatoarelor…

După cinci minute, îl lăsă pe Malko la *Intercontinental…* Era pe punctul să adoarmă, când sună telefonul.

— Te-am trezit? îl întrebă Zahra cu voce vioaie.

Era prima dată când îl tutuia. Poate ca s-o ierte fiindcă fusese distantă în ajun.

— Aproape, mărturisi Malko.

— N-am putut face altfel. Voia partea lui…

— Şi a avut-o.

— Da, bineînţeles, râse ea complice, dar m-am gândit la tine tot timpul. Nu vrei să vii?

— Altă dată. Crezi că ai putea să mă ajuţi s-o întâlnesc pe această Randa Asfur? Tu o cunoşti. Fără să trezim bănuieli, desigur.

— Bineînţeles, aprobă Zahra, te voi anunţa. Cine să-i spun că eşti?

— Un ziarist austriac. M-ai cunoscut la Beirut. Fac o anchetă în legătură cu palestinienii din diaspora…

— Ar putea merge.

— Apropo, unde locuieşte familia Asfur?

— Pe Al Cairo Street, o casă mare cum coborî pe stânga. Are coloane peste tot. E cea mai luxoasă de pe stradă.

Malko închise: nu avea chef să-i urmeze beduinului, chiar dacă era simpatic.

*

* *

Al Cairo Street eră principala arteră de pe colina Abdun; vile, unele mai luxoase ca altele se succedau, fiind separate de terenuri virane. La volanul Cherokee-ului său, Malko examina casele în timp ce cobora drumul în pantă. Încetini. Vila familiei

Asfur nu putea fi confundată… O îmbinare de arhitectură greacă, egipteană şi maya… Marmură, granit roz, un zid mare înălţat deasupra prăpastiei, stil modern. Un monstru arhitectural de talia unui castel nou-nouţ. În spatele grilajului, care separa parcarea de stradă, observă mai multe maşini, printre care şi un Mercedes 600 cu numărul de înmatriculare trei. Se întoarse la rondul unde se termina Al Cairo Street şi urcă spre Ambasada americană, situată puţin mai sus, pe colina Abdun, în mijlocul unui teren viran impresionant.

După ce trecu de poarta magnetică şi parcă maşina în curticica din stânga, fu escortat până la ascensor de un civil ras în cap. Ocoliră o uriaşă antenă de satelit plantată în sol. Ambasada era o lume capabilă să trăiască în autarhie cu rezervele sale de alimente, de apă, de muniţii şi cu multiple posibilităţi de comunicaţii importante…

Christopher Angleton îl aştepta în pragul biroului, îmbrăcat impecabil într-un costum din flanelă gri, înveselit de o cravată care părea decupată dintr-un gazon englezesc. Pe masa joasă, trona tradiţionalul ceai cu lapte.

Americanul îşi aranjă dunga de la pantaloni şi, în ciuda aerului său flegmatic, Malko simţi că îi va spune ceva important. Între ei stăruia o tensiune abia perceptibilă. După ce îşi turnă ceaiul şi îşi aprinse o ţigară, cu bricheta Zippo oferită de prinţul moştenitor, Christopher Angleton îi întinse lui Malko telegrama proaspăt descifrată.

— Ministrul de interne şi-a bătut joc de noi, comentă el.

Documentul conţinea un transfer de două milioane de dolari în profitul lui Hussein Kemal, la Amman. Banii veneau de la o bancă britanică din Bermude. Un comentariu scurt anunţa că pista se oprea acolo şi că era vorba de un cont încă nereperat de serviciile contabile ale CIA.

— Nu e foarte încurajator, remarcă Malko.

Americanul nu se tulbură.

— Într-adevăr, dar am obţinut şi altceva mult mai interesant, legat de soţii Asfur. Uitaţi-vă.

Îi întinse două foi de hârtie lui Malko. Prima avea ca titlu: FADEL ASFUR AL WAYAT. Malko citi: „Palestinian, născut la Jaffa, în 1943 (data exactă necunoscută). Emigrat mai întâi la Gaza, apoi în Iordania. Graţie unui împrumut familial, se lansează în afaceri imobiliare, în 1978. Adună o avere considerabilă… Bănuit de trafic cu permise de sejur, datorită titlului său de consul

onorific al statului Sri Lanka. Are mulţi prieteni fideli în Securitatea generală”.

Urmau mai multe nume de ofiţeri iordanieni ai acestui organism. Malko parcurse repede textul până la un paragraf ce-l făcu să tresară:

„Una dintre fiicele lui Fadel Asfur, Amina, studentă la stomatologie în Beirut, a făcut cunoştinţă cu CARLOS în 1992, la Amman. Acesta locuia într-un apartament al tatălui ei. După o curte asiduă, sfârşi prin a se căsători cu ea sub acoperirea paşaportului său diplomatic *irakian,* document a cărui origine n-a fost cunoscută niciodată. După arestarea lui Carlos în Sudan, în august 1994, Amina a revenit în Iordania”.

Malko ridică privirile din document.

— Este interesant, fără îndoială, dar fără legătură cu povestea noastră. Afacerea Carlos[25] e încheiată. Se pare că tatăl tinerei nu a fost la curent cu adevărata identitate a teroristului…

Christopher Angleton surâse cu scepticism.

— Carlos vorbea foarte bine araba… Dar irakienii au un accent aparte. După câte ştiu, avea mai curând accent libanez. Sunt uimit că nimeni nu şi-a dat seama… Dar continuaţi, aveţi lucruri mai interesante de spus.

Malko luă a doua pagină. Chiar din primul rând, îi sări în ochi un nume: „Randa Nabulsi, născută la 2 iulie 1956, la Bagdad”.

— E irakiană?

— Nu. Acum are naţionalitate iordaniană. Citiţi mai departe.

„Randa Nabulsi, fiica unui diplomat irakian. Şi-a petrecut anii tinereţii la Moscova unde a învăţat rusa pe care o vorbeşte la perfecţie. Foştii ofiţeri din KGB spun că lucra pentru Directoratul Informaţiilor Generale irakiene, secţia afacerilor politice. Această secţie e însărcinată, între altele, cu lichidarea fizică a opozanţilor regimului.

Tatăl ei trăieşte acum în Marea Britanie, iar mama a murit de cancer, în 1988. În Iordania, nu i se cunoaşte nici o activitate politică deschisă sau clandestină. Serviciile iordaniene nici măcar nu au inclus-o în fişele lor. N-a pus piciorul în Irak de un an şi jumătate”.

Malko aşeză raportul pe măsuţa joasă.

— Este într-adevăr o coincidenţă tulburătoare, mărturisi el. Ce credeţi?

Christopher Angleton zâmbi.

---

[25] Aluzie la SAS nr. 116: *Pe urmele lui Carlos (La traque Carlos).*

— În meseria noastră nu există coincidenţe. Randa Asfur este portretul clasic al unui agent „adormit”.

— Cum l-a cunoscut pe soţul ei?

— L-a întâlnit aici. Era reprezentanta firmei de import-export. El a divorţat de prima soţie şi s-a căsătorit cu ea, acum şapte ani. Prin căsătorie, a dobândit cetăţenie iordaniană.

— Serviciile iordaniene nu şi-au dat seama de nimic?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— În Iordania, sunt trei sute de mii de irakieni. N-a avut niciodată o activitate suspectă.

— Putea foarte bine să facă legătura între Bagdad şi Abdul, beduinul, sugeră Malko. Irakienii aveau posibilitatea s-o prevină prin intermediul unei ţări terţe, apoi retransmitea „comanda” lor.

— Desigur, aprobă americanul. Ar trebui să ştim dacă a avut vreo legătură cu şeicul Beni Khaled.

— Poate că Zahra mă va lămuri.

— În orice caz, fiţi cu ochii în paisprezece, îl preveni Christopher Angleton. Iordanienilor nu le-ar plăcea să vadă demolată frumoasa poveste a „detectorului” lor… Dacă poate fi demolată.

— Vom vedea, conchise Malko. I-am cerut lui Zahra să mă ajute ca s-o întâlnesc pe prietena ei Randa Asfur…

*

* *

Cu ţigara în gură, Zahra era deja la a şasea *Gauloise blonde* din ziua aceea. De fapt, era singurul mod eficace de a atenua stresul muncii sale. Îmbrăcată cu un pulover şi o fustă neagră scurtă, care-i descoperea picioarele magnifice, îl instală pe Malko în faţa ei. Mobilele din birou erau acoperite cu fotografii de-ale ei în compania mai multor bărbaţi, de la rege, până la necunoscuţi.

— Toţi sunt amanţii tăi? întrebă Malko.

Zahra izbucni într-un hohot sănătos.

— Nu, din fericire! Mai sunt încă mulţi alţii. Cei de aici sunt cunoştinţele recente.

Se ridică şi se duse la un mic bar ca să-şi pregătească un cocteil Margarita, amestecând Cointreau şi tequila cu lămâie verde. Reveni la locul ei.

— Despre ce noutăţi este vorba?

Malko o puse la curent cu descoperirile lui Christopher Angleton, iar ea îl asculta fumând…

— Este ciudat, sfârşi ea, Randa nu mi s-a părut niciodată

preocupată de politică. Nici măcar nu ştiam că este irakiană. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului alergând pe la croitori, organizând serate şi… cucerind noi amanţi.

— Are mulţi?

Zahra clătină din cap râzând.

— Destui.

— Şeicul Beni Khaled?

— Nu ştiu, dar pot să mă interesez. Am o prietenă musulmană care îmi povesteşte toate aventurile ei amoroase.

Soneria stridentă a unui telex se auzi. Zahra se ridică şi-i făcu semn să tacă.

— Sunt nevoită să te părăsesc, oftă ea.

Se apropie de el. Deşi uşa era întredeschisă, ea îşi strecură limba fierbinte în gura lui Malko, cu pubisul lipit de al lui.

— Eşti supărat pe mine pentru ieri seară? *Ştiam* că Adnan dorea să facă dragoste cu mine. N-am vrut să-l pun în situaţia unui cerşetor.

— Nu sunt supărat pe tine, o asigură Malko.

— Sigur?

— Absolut.

Ca s-o convingă pe Zahra, îi strecură mâna pe sub fusta scurtă şi găsi rapid locul umed şi plin de promisiuni. Tânăra închise ochii şi zise cu voce pierită:

— Încetează. O să mă faci să ţip…

— Adevărat? o întrebă Malko prefăcându-se că nu o crede. Degetele ocoliră bariera fragilă de nailon, apucând cu abilitate talia tinerei femei. Zahra se cabră, începu să gâfâie şi, în mai puţin de un minut, scoase un mic strigăt ascuţit, ca un pisoi flămând. Se agăţă de gâtul lui Malko, având privirile înceţoşate de plăcere.

— Pleacă! suflă ea, sau te violez.

— N-ar trebui s-o suni pe prietena ta, Randa Asfur? o întrebă el cu o voce voit detaşată.

Zahra tresări din tot corpul.

— Ticălosule, dacă te atingi de ea, îţi smulg…

— De ce nu i-ai telefonat azi-dimineaţă?

— Era prea devreme, doarme până la unsprezece. O s-o sun imediat.

Se întoarse în birou şi formă numărul. Malko o auzi schimbând câteva cuvinte în arabă, apoi puse receptorul jos.

— Randa nu e în Amman, îl anunţă ea. Servitorul ei mi-a spus

că se întoarce astăzi. I-am lăsat un mesaj ca să te sune. Eşti mulţumit?

— Da, dar nu pentru motivele pe care le bănuieşti tu. Prietena ta, Randa, poate mă va ajuta să avansez cu ancheta mea.

— Cred că vom putea aranja asta pentru mâine, îi promise ea.

Capitolul IX

Flor Balagan îşi îndreptă şalele. Curăţarea enormei piscine îi luase toată după-amiaza. Stând în patru labe, ea frecase marmura dală cu dală. Stăpâna ei nu suporta nici cel mai mic grăunte de nisip sub tălpile goale. Cum vântul deşertului sufla întruna, asta era o muncă fără sfârşit, adăugată şi altor treburi casnice. Epuizată, filipineza se duse să se întindă în odăiţa vecină cu bucătăria care-i servea drept dormitor. Ghemuită, ea începu să viseze.

Niciodată nu se gândise că, o dată cu venirea în Iordania, viaţa ei va deveni aşa de tristă. Nefiind musulmană, era tratată mai rău ca un câine. Munca începea o dată cu răsăritul soarelui şi se termina uneori după miezul nopţii, când stăpâna dădea vreo recepţie. Se hrănea cu resturi, dormea în hruba asta şi nu avea liber decât duminica până la ora două după-masă. Şi toate astea pentru un salariu de o sută cincizeci de dolari pe lună, plus teama permanentă de a nu-şi mai vedea viza reînnoită... Plus bacşişurile obligatorii date funcţionarilor de la serviciul imigrări şi capriciile stăpânului ei. Din când în când, se ivea în odăiţa ei şi îşi desfăcea fermoarul pantalonilor. Prima dată, se prefăcuse că nu pricepe. El a pălmuit-o de mai multe ori şi a trebuit să-i ceară scuze. Flor Balagan nu-şi explica motivul acestor porniri: soţia lui Fadel Asfur era superbă. Dar el nu se putea servi de ea ca de o sclavă. Stăpânul o ameninţase că, dacă se plângea vreodată, o va da pe mâna prietenilor lui de la Securitatea generală, o vor închide şi după aceea, o vor expulza.

Îngrozită, Flor Balagan tăcea şi număra lunile rămase până la înapoierea în Filipine. Deodată, îşi dădu seama că stăpâna nu era acasă şi că avea tot timpul să facă un duş.

Îşi improvizase un duş în uscătoria de lângă spălătorie, cu un furtun de cauciuc ataşat la jetul de apă călduţă. Era singura ei bucurie. Flor se ridică. Într-o clipă, îşi scoase îmbrăcămintea şi se aşeză sub duş cu un oftat de mulţumire. Stăpâna era plecată, iar ea ştia că nu avea de ce să se teamă. Soţul nu se întorcea niciodată înainte de nouă seara, decât în rarele ocazii când nu cina în oraş. El nu-l cerea decât pe Jamal, majordomul, care trebuia întotdeauna să-i pregătească o sticlă de *Defender Classic*

Pale şi gheaţă. Cât despre bucătarul iordanian, el profitase de absenţa stăpânei şi îşi luă liber.

Apa curăţa nisipul, dându-i o senzaţie delicioasă. Flor închise ochii şi îndreptă jetul apei spre firavul tufiş negru ce orna partea de sus a coapselor... Lipi încet furtunul de pântece, inundându-l de-a dreptul. Tânăra simţi cum i se înmoaie picioarele. La douăzeci şi doi de ani, ea îşi satisfăcea nevoile sexuale mângâindu-se ades în singurătatea odăiţei sale.

Închise ochii, lăsându-se purtată de senzaţia ameţitoare. Puţin câte puţin, sub mângâierea apei călduţe, simţea cum creşte plăcerea.

Câteva clipe mai târziu, Flor gemu, scuturată de un orgasm violent care-i tăie respiraţia. Uşor ruşinată, se şterse şi se îmbrăcă. Nu era decât şase şi jumătate şi, în absenţa stăpânei, nu mai avea nimic de făcut.

Se îmbrăcă cu o bluză, lăsându-şi liber pieptul atât de bine dezvoltat în raport cu torsul subţire şi cu o fustă. Îşi netezi părul umed şi îşi zise că o adiere de vânt l-ar usca imediat. Ca să-şi ridice puţin moralul, deschise o sticlă de *Defender* ce aparţinea stăpânului şi bău o înghiţitură zdravănă. Apoi, plecând din bucătărie, traversă grădina şi deschise portiţa dinspre stradă. Vila imensă dădea atât spre Al Cairo Street, cât şi într-un drumeag înfundat. Exact peste drum, se afla o casă în construcţie. Terenurile ce împrejmuiau Al Cairo Street erau împânzite de vile în construcţie sau virane, fără nici o clădire. Nu era nici un magazin prin apropiere. Centrul se afla la mai mulţi kilometri şi nu exista transport în comun.

Ca de obicei, vântul bătea, iar Flor se gândi că părul se va usca repede. Făcu vreo câţiva paşi pe strada fără nume care se înfunda spre deşert. La vila aflată în construcţie, lucrările încetaseră şi muncitorii care locuiau pe şantier într-o baracă mâncau. Nişte egipteni săraci care încercau să scape de mizerie. Şi ei erau imigranţi, prost plătiţi şi trataţi ca animalele. Antreprenorii iordanieni îi storceau ca pe nişte lămâi.

Flor trecu pe lângă construcţie şi aruncă o privire prin preajmă. Ascultau radioul, discutau, citeau ziare. Unul dintre ei o observă, se grăbi să iasă pe stradă şi o strigă. Cu excepţia târfelor cu *hijab* care făceau trotuarul în faţa Teatrului roman, în Oraşul de Jos, nu vedeai niciodată o femeie singură. În acest cartier, bogătaşii circulau în maşină, iar servitorii nu ieşeau deloc. Oraşul de Jos era foarte departe, iar muncitorii nu

mergeau niciodată acolo, chiar dacă taxiurile îi duceau pentru câţiva fils[26]. Toţi bănuţii erau trimişi acasă pentru a hrăni familiile care se reproduceau ca iepurii.

Speriată de apelurile muncitorului egiptean, Flor grăbi pasul, cu inima bătând, îndreptându-se spre capătul străduţei. Ea se opri în faţa terenului viran. De acolo vedea canionul ce separa colina Abdun de colina Amman, cu şoseaua aglomerată: erau nişte pante sterpe pichetate cu lumini. Uluită, contempla spectacolul, când un zgomot se auzi în spatele ei. Se întoarse cu sufletul la gură. Bărbatul care o strigase o ajunse din urmă şi o contempla cu ochi de jăratic. Privirea îi coborî până la pieptul ei generos şi deveni încă mai strălucitoare.

Era un băiat frumos, cu părul ondulat, neras, în cămaşă şi blugi. Se priviră câteva clipe fără nici un cuvânt. Ceea ce citea în ochii egipteanului era uimitor. El îşi dezgoli pieptul şi îi spuse:

— Mahmud!

Îngrozită, făcu un pas înainte cu intenţia să fugă în casă. Egipteanul îi bară trecerea zâmbindu-i, iar ea practic se aruncă în braţele lui. Când îşi simţi mijlocul cuprins de mâinile puternice, Flor Balagan fu cât pe ce să leşine: un amestec de panică, de stupefacţie şi o senzaţie tot mai tulburătoare. De multă vreme n-o mai ţinuse un bărbat în braţe.

Egipteanul nu pierdea timpul. Cu mâna stângă, îi frământa sânii grei, liberi sub bluză, în timp ce se freca de ea cu repeziciune, ţinând-o strâns de mijloc cu braţele. Filipineza se zbătea, dar el era mult mai puternic decât ea. Când îi simţi sexul umflat lipit de pântece, forţa o părăsi şi se mulţumi să geamă:

— *Please! Let me go.*

Se părea că nu înţelegea engleza căci, în loc s-o lase, se excită şi mai tare! Abandonându-i pieptul, încercă să-i smulgă chiloţii. Degetele butucănoase ce îi atingeau sexul erau cât pe ce să-i declanşeze orgasmul lui Flor. Simţi cum i se înmoaie picioarele. Eră sublim şi atroce în acelaşi timp. Simţind că rezistenţa ei slăbea, muncitorul începu iarăşi să-i frământe sânii, mărindu-i şi mai mult tulburarea. Din fericire, noaptea s-a lăsat, învăluindu-i pe amândoi în întuneric.

Brusc, egipteanul se retrase. Flor Balagan auzi scârţâitul fermoarului şi inima începu să-i bată cu putere. Îşi plecă privirile şi zări membrul lung ieşind din blugii vechi… Partenerul ei nu mergea pe ocolite. Peste o fracţiune de secundă, se lipi din nou

[26] 100 fils = 1 dinar.

de ea. De data asta, contactul membrului arzător sub fusta ei avu efectul unui fier înroşit. Nu mai putea gândi, simţind deopotrivă şi panică şi o plăcere violentă, viscerală. Egipteanul o forţă să-i prindă sexul viguros cu mâna. Flor nu o retrase, ca şi cum ar fi fost lipită cu un clei invizibil… El îi luă încheietura mâinii şi o mişcă în sus şi în jos, dându-i astfel de înţeles ce dorea…

Ea l-ar fi masturbat bucuroasă, dar corpul ei era paralizat. Se gândea doar la un singur lucru: dacă-i surprindea cineva. Cu un strigăt înăbuşit, reuşi să-i împingă şi fugi spre vilă, fără să se mai uite în urmă. Introduse cheia în broasca portiţei de la grădină, când egipteanul o ajunse. Nebun de dorinţă, se lipi de ea pe la spate, ca un câine în călduri. Flor nu se gândea decât să fugă. Împinse portiţa şi dădu buzna în grădină. Din păcate, nu reuşi să închidă poartă la timp. Mahmud se fofilă în urma ei.

Grăbindu-se, Flor Balagan încuie poarta şi puse cheia în buzunar, fără să-şi dea seama că îl încuiase şi pe el înăuntru. Ea îi rezistă cu inima să-i spargă pieptul. Gândindu-se că stăpânii săi ar surprinde-o cu egipteanul, o cuprinse ameţeala.

— *Go! Go!* îl imploră ea.

Chiar dacă ar fi avut intenţia, muncitorul egiptean nu mai putea. Drept răspuns, o presă de zid şi de data asta nu mai ezită să-i ridice fusta. Cum opunea rezistenţă, el se dădu înapoi şi începu să se masturbeze cu toată viteza, sub privirea fascinată a lui Flor Balagan. Ea avea impresia că un scurt circuit îi paralizează creierul. Mai întâi, nu-şi imaginase niciodată un sex atât de impresionant. Apoi, plăcerea trecătoare simţită cu o oră în urmă îi trezise de-a binelea simţurile adormite de osteneală şi de tristeţe.

Ca un iepure paralizat de o cobră, îl privea pe Mahmud apropiindu-se de ea. Îşi dădu seama că atitudinea ei se schimbase. Se găseau amândoi sub o boltă unde erau înghesuite de-a valma diferite obiecte. Începând să se masturbeze, o împinse pe Flor spre o masă de ping-pong şi o răsturnă. Într-o clipă, îi smulse chiloţii şi o aşeză pe spate, pe masă. Înspăimântată, filipineza nu îndrăznea să ţipe. Simţi extremitatea fierbinte a sexului apăsându-l pe al ei. Egipteanul îşi mişca şoldurile şi, cu toată forţa, o pătrunse pe fată. Flor slobozi un ţipăt gâtuit. Avea senzaţia că era străpunsă până în stomac de o ţepuşă arzătoare. Muncitorul nu-şi pierdea timpul. Prinzându-i şoldurile, le ridică şi se dezlănţui. Masa de ping-pong scârţâia, se hâţâna şi ameninţa să se prăbuşească. În mai puţin de un minut

el explodă în pântecele fetei şi se retrase de îndată uşurat.

Vlăguită, Flor Balagan îşi lăsă picioarele în jos şi se ridică împleticindu-se. Avea senzaţia că peste ea trecuse un compresor... Ca un automat, îşi ridică de jos chiloţii. Sămânţa agresorului se prelingea pe coapse. Un strigăt ce venea din casă o făcu să tresară.

— Flor! *Where are you?*

Era vocea stăpânei. Filipineza se înmuie toată. Uitând de efemerul ei amant, alergă ca o nebună până la bucătărie şi decroşă telefonul interior care suna. Vocea furioasă a Randei Asfur o asurzi.

— Unde erai?

— Dormeam, se bâlbâi filipineza.

— E momentul potrivit! i-o tăie palestiniana. Fă-mi un ceai cu lapte şi adu-mi-l în cameră!

După ce închise telefonul, Flor se întoarse gata să leşine. Egipteanul stătea în pragul uşii! Abia atunci realiză că încuiase portiţa grădinii cu cheia şi că el rămăsese înăuntru... Ca o somnambulă, puse apa la fiert. Cum să se debaraseze de egiptean şi să prepare ceaiul înainte ca stăpâna să coboare la bucătărie?

Deodată, întrevăzu o soluţie: uşa principală. Luându-l pe Mahmud de mână, îl târî la intrarea imensului living excesiv decorat şi-i arătă intrarea din spate, pe dreapta.

— *Go! Go!* îl imploră ea.

Nici el nu avea intenţia să rămână pe veci acolo... Porni în vârful picioarelor şi traversă livingul.

După cinci minute, Flor îi duse stăpânei ceaiul în cameră. Aceasta era la telefon şi-i făcu semn să-l pună pe pat. După tonul vocii, filipineza înţelese că vorbea cu un bărbat Era pentru prima dată când nu simţea gelozie. Randa Asfur nu fusese cu siguranţă niciodată priponită de un mădular atât de viguros ca al lui Mahmud, egipteanul... în clipa în care se retrăgea, Randa îşi întrerupse convorbirea şi se răsti la ea:

— Du-te şi adu-mi poşeta, cred că am lăsat-o la intrare...

Flor coborî cu toată viteza, căută prin salon şi la intrare fără să găsească nimic. Urcă din nou.

— Nu este acolo, doamnă!

— Ba da! insistă Randa. Uită-te mai bine! O ştii, poşeta mea Hermes din piele de crocodil.

Filipineza habar n-avea cine era Hermes, dar înţelegea ce voia

să spună stăpâna ei. Coborî din nou, căută prin ungherele cele mai neaşteptate fără s-o găsească. Neliniştită, urcă la etaj şi intră cu sfială în încăpere. Văzând-o cu mâinile goale, Randa Asfur explodă:

— Idioato! Nu eşti în stare de nimic!

Se ridică furioasă, îi trase în trecere o palmă lui Flor care, obişnuită cu izbucnirile stăpânei, se retrase şi o zbughi pe scară. Aplecată peste balustradă, fata o văzu cum răscoleşte peste tot, apoi revenind ca un taur învins. Câteva clipe mai târziu, un urlet plin de furie îi acceleră pulsul la cote necunoscute.

— Flor!

Filipineza sosi speriată, furişându-se pe lângă perete.

— Du-te şi caută în maşină! ţipă stăpâna aruncându-i cheile.

Flor Balagan se duse repede în garaj şi inspectă BMW-ul, uitându-se chiar şi pe dedesubt. Trase concluzia că stăpâna, distrată, a uitat-o la aeroport. Reveni, dar nu avu timp să anunţe vestea proastă.

— Hoaţo! Mi-ai furat poşeta!

Insulta o plesni ca o palmă! Ea care punea la loc fiecare bănuţ.

— Dar, doamnă, începu ea.

Randa Asfur se şi năpustise asupra ei. Apucând-o de umeri, o zgâlţâi şi îi mai cârpi şi câteva palme. Cum era mai înaltă cu treizeci de centimetri decât micuţa filipineză, era foarte uşor. În fine, nebună de furie, ea o prinse de gât şi răcni:

— Aveam poşeta când am intrat! Nu erai decât tu aici, pe Jamal îl trimisesem la cumpărături, iar Nabil lipseşte. Îţi dau cinci minute ca să-mi înapoiezi poşeta. De nu, vei regreta toată viaţa…

Flor Balagan căzu în genunchi, implorând-o.

— Dar, doamnă, n-am făcut nimic, vă jur. Eram în bucătărie.

Cu ochii cât cepele, Randa îi expedie un picior, lovind-o în burtă cu vârful pantofului. Apoi se dezlănţui, o trase de păr până la parter. Acolo se găsea o odăiţă unde îl închideau pe Rambo, câinele casei, un pitbull fioros, când stăpânii aveau invitaţi. Randa o aruncă acolo pe Flor şi, înainte de a încuia, ţipă:

— Dacă nu-mi dai poşeta înapoi, te omor!

Flor Balagan se trezi în întuneric, înspăimântată, sufocată de mirosul câinelui, deznădăjduită. După un timp, înţelese că o singură persoană a putut să fure poşeta: fugarul său amant, muncitorul egiptean. Începu să clănţăne din dinţi. Dacă mărturisea că lăsase să intre un astfel de individ în casă şi în

plus că o regulase, stăpâna i-ar fi tras o mamă de bătaie până ar fi omorât-o. Trebuia să reziste, să nu spună nimic, să suporte loviturile şi insultele. De îndată ce va putea, o va şterge.

*

* *

Randa Asfur fuma nervoasă, aşezată pe pat, cu receptorul lipit de ureche. Trecuse în revistă toate serviciile de la aeroportul *Queen Alia,* de la imigrări, până la hamali. Îşi aduceau bine aminte de poşeta ei. Era o poşetă foarte frumoasă, care nu putea să treacă neobservată.

Închise, pradă unei furii şi unei temeri vagi ce îi dădeau dureri de stomac. *Trebuia* să găsească poşeta cu orice preţ.

Când Fadel, soţul ei, sosi după o oră, o găsi în salon, cu un pahar de Cointreau Caipirinha în mână, jucându-se nervoasă cu bricheta Zippo pe care ea o îmbrăcase, la Hermes, în piele de crocodil verde, la fel ca poşeta dispărută.

— Ai vreo problemă? o întrebă el mângâindu-i coapsa învelită în nailon negru.

Îi plăcea la nebunie să facă dragoste cu ea când se întorcea din călătorie, închipuindu-şi că l-a înşelat, lucru ce făcea ca imaginaţia lui s-o ia razna. Agasată, Randa îi îndepărtă mâna.

— Am o problemă gravă, îl anunţă ea.

Îl puse la curent cu dispariţia poşetei şi a conţinutului ei. Fadel Asfur se albi la faţă, cântărind imediat consecinţele posibile ale acestei pierderi dacă poşeta cădea în mâinile cui nu trebuia. Mai pragmatic decât soţia sa, remarcă:

— M-ar mira totuşi ca ea să ţi-o fi furat…

— Atunci, cine? lătră Randa, gata să sară la bătaie.

— Aduce adesea prietene la noi… Dar linişteşte-te, o fac eu să scuipe adevărul şi vom găsi poşeta! Eu…

Telefonul îl întrerupse. Randa ridică receptorul şi, pe loc, timbrul vocii sale se schimbă.

— Zahra! *Kifalc?*[27] De-abia m-am întors.

*

* *

Fadel Asfur descuie odăiţa unde Flor stătea ghemuită.

— Unde-i poşeta? răcni el.

— *Mister,* nu ştiu! gemu filipineza. *I swear…*

— Să-i spui asta lui Rambo! făcu el cu un rânjet răutăcios.

[27] Ce mai faci?

Rambo era câinele de pază; un animal extrem de feroce, obişnuit să atace la ordinele stăpânului său. Flor se temea cumplit. O dată, abia o atinsese în treacăt cu colţii; şi astăzi mai poartă semnul pe pulpă. Se aşează în genunchi, cu mâinile împreunate şi îl imploră:

— *No, mister, we go to the police!*

El o privi rânjind.

— *No police! Rambo is better!*

Închise uşa, şuierând printre dinţi. Câinele este mai bun. O va sfâşia, fără s-o omoare, iar Flor va sfârşi prin a mărturisi unde era poşeta. Au mai fost furturi de genul ăsta în Amman, dar s-au găsit hoţii întotdeauna şi au fost aspru pedepsiţi. Unul dintre prietenii săi îşi dusese servitorul în deşert şi-l târâse în spatele Jeepului până când n-a mai rămas din el decât o zdreanţă sângerândă.

Charia, care recomanda să se taie mâinile hoţilor, era bună, dar cu cei din afara credinţei musulmane, trebuia să fii ceva mai sever.

Rambo sosi cu gura căscată, curgându-i balele şi dând din coadă.

— *Yallah!* făcu el, deschizând uşa cuştii.

Capitolul X

— Gata! Mâine seară suntem invitaţi la cină la familia Asfur. Dau un mare *mensam* beduin.

Vocea lui Zahra vibra de triumf.

— Cine le-ai spus că sunt? se nelinişti Malko.

— Aşa cum am stabilit. Un prieten, ziarist din Beirut, în trecere prin Amman. M-a întrebat imediat cum arăţi... Nu ştiu dacă o să reuşeşti să rezolvi ceva...

— Nici eu! mărturisi Malko. Dar trebuie să începem de undeva. Afară de cazul în care vom pleca din nou în deşert în căutarea lui Abdul.

După ce închise, se decise să vadă dacă era supravegheat, îşi luă maşina şi plecă la întâmplare. După vreo douăzeci de viraje, avu certitudinea că era urmărit. În întuneric, era cu neputinţă să vadă cine îl urmărea. Pe cât se pare, iordanienii au luat în serios afacerea Tadeusz Zirkowski.

Când se întoarse la hotel, portarul îi întinse un plic o dată cu cheia camerei. Îl deschise şi citi: „Veniţi la hotelul *Forte Grande*. La *Jiggler.* După ora unsprezece. Întrebaţi de masa numărul patru. Este important”.

Nici o semnătură, textul era întocmit în engleză, fără greşeli. Decât să telefoneze, preferă să se ducă pe colina Abdun. Christopher Angleton ar avea poate vreo idee în legătură cu această misterioasă întâlnire.

*

* *

— Rambo, atacă! *Yallah!*

Fadel Asfur dădu drumul câinelui din lesă care se năpusti spre fată. Flor scoase un ţipăt ascuţit. Lipită de zid, ea îşi proteja instinctiv pântecele. Simţi cu dezgust botul umed de salivă al namilei atingându-i coapsele goale, apoi o durere groaznică o străbătu în tot corpul: colţii animalului se înfipseră în carne.

Avu senzaţia că leşină. Picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi, fără că animalul să-i dea drumul. Dimpotrivă, acesta îşi înfipse şi mai adânc colţii în coapsă. Flor începu să urle din toate puterile. Cu braţele încrucişate, Fadel Asfur se uita la câinele care era şi mai îndârjit. Deodată, Randa ţâşni în spatele lui furioasă.

— Du-te în altă parte! îi porunci ea, vorbesc la telefon! Se aude totul. Este loc în bucătărie.

Docil, Fadel Asfur prinse câinele de inelul lesei şi-l bătu peste bot, ordonându-i să-i dea drumul fetei. Animalul îl ascultă şi îşi desprinse colţii din coapsa ei. Flor rămase chircită pe jos ca o grămadă de zdrenţe. Nu mai putea să reziste şi era obligată să mărturisească. Cu voce slabă, spuse:

— *Mister,* vă spun adevărul...

— Mai încape vorbă! Vino! îi zise palestinianul.

O apucă de păr şi o târî afară din încăpere, obligând-o să coboare scara sub lovituri de picior. Flor Balagan se rostogolea pe scări, îngrozită. Coapsa îi sângera, picioarele îi tremurau. La parter, Jamal, şeful personalului, îi aruncă o privire dispreţuitoare. Niciodată n-a vrut să se culce cu el.

— Nu sta aici! îi strigă Fadel Asfur ursuz.

Jamal se grăbi s-o şteargă în celălalt capăt al casei. Poveştile despre furt nu-i miroseau a bine şi prefera să nu ştie nimic. Ajunşi în bucătărie, Fadel o ridică pe Flor trăgând-o de păr. Cu mâna stângă îi strânse coapsa, s-o facă să simtă şi mai tare durerea.

— Îi voi spune lui Rambo să înceapă de *aici!* Aşa îţi va trece pofta să mai furi!

Flor scoase un strigăt sălbatic. Într-o fracţiune de secundă, groaza o înnebuni. Acum nu mai raţiona. Un singur gând o preocupa: să fugă, să scape de câine şi de stăpân. Sub ameninţarea acestuia, ar fi mărturisit. Se aplecă şi îl muşcă de încheietura mâinii până îi dădu sângele. Fadel îşi retrase mâna cu un ţipăt de durere... Dintr-un salt, Flor ajunse la sertarul cu cuţite şi smulse unul lung şi ascuţit ca un brici.

— Rambo, atacă! ţipă Fadel nebun de furie.

Câinele sări mârâind, cu botul larg deschis. Cuţitul străpunse pieptul animalului dintr-o parte în alta, ieşind prin şira spinării.

Flor Balagan se dădu înapoi fără să lase cuţitul. Câinele se prăbuşi pe pardoseală într-o baltă de sânge. Culcat pe o parte, era în agonie, cu ochii ieşiţi din orbite. Fadel Asfur o văzu atunci pe Flor năpustindu-se asupra lui cu cuţitul în mână. Surescitată, îi strigă în limba ei natală:

— *Patyion ta ka!*[28]

Nevenindu-i să creadă şi împietrit de groază, el zări lama lungă înfigându-i-se între coaste şi, în acelaşi timp, simţi o arsură

[28] O să te omor!

groaznică. Scoase un strigăt înăbuşit, încercând să-i smulgă cuţitul filipinezei. Cu ochii scoşi din cap, ea se dădu înapoi şi răsuci mâna înarmată. Lama însângerată pătrunse adânc în braţul stăpânului său.

Palestinianul se prăvăli pe o parte, peste câinele lui care nu mai mişca. Îi zdrobise coastele care şiroiau de sânge. De îndată, Flor o zbughi în salon. Atrasă de strigăte, Randa veni. Dar se opri brusc. Fata trecu pe lângă ea fără s-o vadă. Uitând de durerea din coapsă, filipineza se grăbi să iasă pe uşă şi dispăru în noapte.

În bucătărie, Fadel urla ca un porc înjunghiat. Văzându-l plin de sânge alături de cadavrul câinelui, Randa începu să urle şi ea. Jamal apăru imediat şi o ajută să-l întindă pe o canapea superbă ce făcea parte dintre mobilele furnizate de arhitectul Claude Dalle la un preţ exorbitant. Pielea albă fu repede pătată de sânge.

Speriată de moarte, Randa chemă un prieten medic, în timp ce soţul continua să sângereze, gemând în agonie.

Când sosi medicul, după o jumătate de oră, hemoragia aproape că încetase. Lama cuţitului nu străpunse decât stratul adipos. Fadel Asfur scăpă numai cu câteva copci, plus un vaccin antitetanos. Înghiţise deja un pahar mare cu *Defender* fără apă şi fără gheaţă, iar durerea se atenuă. Medicul nu puse nici o întrebare, convins că loviturile de cuţit îi fuseseră administrate de Randa într-o criză de gelozie... Cusut, pansat şi culcat, Fadel Asfur îşi aprinse o ţigară şi o privi pe Randa.

— Unde e târfuliţa? zbieră el. A întins-o?

Randa confirmă. Nu se gândea decât la poşetă.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici, îl linişti ea. Voi răsturna casa cu susu-n jos, de la un capăt la celălalt şi tot o s-o găsim. Iar Flor poate să mai aştepte...

Randa se întoarse după o oră, buimacă, plină de praf, cu trăsăturile adâncite de tristeţe.

— Nu e pe nicăieri, îi spuse ea. M-am uitat şi pe fundul piscinei. Revenindu-şi puţin din şoc, Fadel începu să reflecteze.

— Nu ea ţi-a furat poşeta, trase el concluzia. Nu-i proastă. Jamal plecase, cele două menajere nu mai erau aici de la ora cinci, iar Nabil şi-a luat zi liberă.

— Atunci, cine a făcut-o?

— Poate că a chemat vreo prietenă, încheie el. Sunt cel puţin cincizeci de filipineze care lucrează în cartier. Aceste fete obişnuiesc să fure unele de la altele. S-o fi gândit că Flor va fi

acuzată.

O liniște apăsătoare se așternu după ce Fadel Asfur tăcu. Până la urmă, nu puteau să interogheze toate filipinezele care lucrează în vilele de pe colina Abdun. Cu atât mai mult cu cât nu voiau *cu nici un preț* să se facă tam-tam în legătură cu furtul poșetei.

— Ce-o să facem? îl întrebă Randa și mai abătută.

Ca să-și alunge îngrijorarea, își turnă o porție zdravănă de Gaston de Lagrange XO într-un pahar-balon și începu să bea cu înghițituri mici.

— Ia-ți mașina și fă un tur al cartierului, îi sugeră Fadel. Nu poate să ajungă departe. Era ca o nebună, dar probabil că s-a calmat. Cred că hoinărește pe străzi, neîndrăznind să vină acasă.

Taxiurile mișunau în Amman chiar și în acest cartier rezidențial. Dacă Flor ajunsese în Orașul de Jos, însemna că nu o vor revedea curând. Chiar dacă n-o furase ea, îl cunoștea pe vinovat.

Randa urcă în camera ei și coborî din nou cu o armă Walther PPK ce stătea mereu încărcată în noptieră și o strecură în poșetă.

— Dacă o găsesc, îi trag un glonț în burtă.

— Nu fi proastă, mormăi soțul ei. Dacă o găsești, adu-o aici. O să-i tragem un glonț în burtă după aceea.

*

* *

Christopher Angleton răsucea între degete cartonașul alb și lucios ce conținea mesajul adresat lui Malko. Perplex, zise:

— La drept vorbind, nu văd ce înseamnă acest lucru. Trebuie să mergeți acolo, pentru că nu riscați nimic; locul este împânzit de membrii *Moukhabaratului* iordanian. Statul Israel și-a instalat ambasada la *Forte Grande*. Ceea ce nu-i împiedică pe saudiți și pe irakieni să-l frecventeze... Treceți după aceea pe aici, sunt curios să văd cine v-a dat întâlnire...

— Vreun prieten de-al lui Abdul?

Americanul râse politicos.

— Beduinii nu frecventează localurile de noapte. *Take care...*

Malko ajunse la *Forte Grande,* pe bulevardul Reginei Noor cam după vreo douăzeci de minute. Construcția enormă avea două corpuri despărțite de cinematograful Royal. În dreapta, se găsea hotelul, în stânga, birourile. Malko opri mașina într-o parcare complet pustie, în spate.

Holul hotelului era și el pustiu și urmă săgețile cu indicația

Jiggler. Localul se găsea la subsol. De la mijlocul scării auzi muzica sincopată şi zgomotoasă a unei orchestre arabe. Pătrunse într-o sală cufundată în semiîntuneric, cu excepţia unei estrade pe care o opulentă dansatoare orientală se ondula ca o cobră în căutarea perechii.

Un chelner apăru din penumbră.

— *You want a table, sir?*

Erau ocupate doar vreo şase mese de lângă scenă. Printre spectatori erau şi femei „îmbrobodite", aparent încântate de acest spectacol sulfuros. În Arabia Saudită, dansatoarele din buric erau decapitate în numele lui Allah.

— Masa numărul patru, îi arătă Malko.

Chelnerul îl conduse până la o masă destul de îndepărtată de scenă, cu toate că sala era pe trei sferturi goală. Un singur bărbat era acolo, cu figura în umbră. Avea trăsături regulate, piele închisă la culoare, îmbrăcat în stil european, în cămaşă albă fără cravată. Se ridică şi îl primi pe Malko întinzându-i mână lungă şi fină.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

La un semn discret, chelnerul scoase din frapieră o sticlă de şampanie Taittinger Comtes, sec din 1988 şi umplu un pahar pentru Malko. Acesta se aplecă spre vecinul său:

— Nu cred că am avut plăcerea să ne fi întâlnit…

— Aşa este, recunoscu necunoscutul, însă eu ştiu cine sunteţi şi vă cunosc strălucitoarea reputaţie. Sunt prinţul Al Faysal Al Rahman Saud, unul dintre adjuncţii prinţului Turki.

— Deci sunteţi din Arabia Saudită?

— Într-adevăr, zise el zâmbind.

Vorbea engleza cu accentul de la Oxford şi, dacă nu ar fi avut tenul măsliniu, ar fi putut trece drept un american sau un englez. Prinţul Turki era şeful Serviciilor speciale saudite, în legătură directă cu americanii. Se refugiase la Amman de când fusese anunţată fuga lui Hussein Kemal. Iar Malko ştia acest lucru. Savură şampania, apoi întrebă:

— Presupun că această întâlnire are cu totul alt ţel decât contemplarea acestui minunat spectacol, nu?

Pe scenă, dansatoarea continua să se agite în faţa unui partener nepăsător.

— Este adevărat, confirmă prinţul saudit. Nu doream o întâlnire, să-i zicem „oficială". Am să vă transmit un mesaj de la prinţul Turki, aflat în acest moment la Riad.

— Ah. Da? făcu Malko mirat.

Sauditul zâmbi din nou, ascuns în semiîntuneric.

— Nu fiţi aşa surprins. Amman e un oraş foarte mic, iar eu am aflat motivul prezenţei dumneavoastră aici.

— După părerea dumneavoastră, care ar fi acesta?

— Ca să vă asiguraţi că defecţiunea generalului Hussein Kemal nu este o maşinaţie a preşedintelui Saddam Hussein.

Era bine informat.

— Pentru că păreţi a fi la curent, se mulţumi el să spună şi nu ignoraţi faptul că ancheta mea n-a dat nimic la iveală până acum…

— Exact, recunoscu sauditul. Însă lucrurile pot lua şi altă întorsătură. Mesajul pe care sunt însărcinat să vi-l transmit este următorul: dacă, *Inch Allah*, descoperiţi o probă de manipulare în această afacere, guvernul meu ar aprecia enorm dacă aţi fi alături de el…

Malko îl fixă stupefiat.

— Având în vedere raporturile dumneavoastră cu CIA. Nu cred că vi se ascund multe lucruri, remarcă el. Pe de altă parte, eu nu lucrez pentru serviciile dumneavoastră.

Sauditul aprobă cu un surâs plin de politeţe.

— Aşa este, dar eu am avut întotdeauna încredere în aliaţii noştri americani. Ei îşi fac propriul lor joc. Cât despre iordanieni, dacă ar descoperi ceva de acest gen, noi am fi ultimii care ar afla. În acelaşi timp, sunt autorizat să vă fac o propunere… Dacă cercetările pe care le întreprindeţi sunt încununate de succes, iar noi obţinem prin intermediul dumneavoastră elemente ce permit asimilarea lui Saddam Hussein, vom fi foarte fericiţi să contribuim la restaurarea castelului cu suma de douăzeci de milioane de dolari.

Douăzeci de milioane de dolari! Avea cu ce să termine refacerea castelului din Liezen şi să trăiască paşnic fără să-şi rişte viaţa în cele patru colţuri ale lumii… Hotărât lucru, diavolul îl punea la încercare şi mai mult ca altădată. Refuzase deja să împartă optsprezece milioane de dolari cu o aventurieră apetisantă, în urmă cu câteva luni[29] şi iată că i se făcea acum o ofertă neaşteptată… Prinţul saudit se aplecă spre el.

— Nu e vorba despre o misiune dezonorantă. Noi vă stimăm prea mult, iar dumneavoastră vă place să mergeţi la vânătoare

[29] Vezi SAS nr. 120: Vreau capul lui El Coyote (Ramenez-moi la tete d’El Coyote).

cu şoimi. Am plăcerea să vă invit la cea mai frumoasă vânătoare din lume. Ne plac oamenii care apreciază anumite valori şi tradiţii.

Cum Malko rămase tăcut, el adăugă:

— Această sumă vi se poate părea importantă, dar am calculat că, dacă Saddam Hussein ar reuşi să ridice embargoul, graţie manevrelor sale, aceasta ar costa ţara mea aproape zece *miliarde* de dolari pe an din cauza scăderii preţului la petrol.

Prinţul Al Faysal Ăl Rahman Saud puse pe masă o carte de vizită şi se ridică.

— Vă las să priviţi sfârşitul spectacolului, trebuie să mă culc devreme, căci plec mâine dimineaţă spre Riad. *Inch Allah!* Puteţi să mă găsiţi oricând şi din orice colţişor, la aceste numere. Bună seara, prinţe Malko.

*

* *

Christopher Angleton îşi stăpânea cu greutate furia. Trăgea fumuri scurte din ţigară, jucându-se cu bricheta.

— Saudiţii ăştia au un tupeu fantastic! zise el cu un ton plin de infatuare. Sunt morţi de frică... Douăzeci de milioane de dolari!

Malko îi surâse împăciuitor.

— Ştiţi bine că etica mea profesională îmi interzice acest gen de târg.

Depăşind şocul, Christopher Angleton începu din nou să reflecteze.

— Asta dovedeşte un lucru, încheie el: cineva i-a informat pe saudiţi. Poate un membru al serviciilor iordaniene... De exemplu, iubitul nostru ministru de interne...

— S-a mai întâmplat?

— La douăzeci şi patru de ore după defecţiunea lui Hussein Kemal, prinţul Turki în persoană a aterizat la Amman cu un avion particular. A fost primit de rege şi de generalul Al Kaisi în mod oficial. Însă, a trebuit să ia legătura şi cu alte persoane care îşi apără viitorul...

Malko se ridică.

— Fiţi liniştit: deocamdată nu am nimic de dat în schimbul celor douăzeci de milioane de dolari. După cina de mâine, cine ştie...

*

* *

Randa Asfur examina mesajele telefonice primite în absenţa

sa. Unul dintre ele o intriga, neliniştind-o chiar. Din nefericire, nu avea nici o posibilitate să-şi contacteze corespondentul. O veste proastă nu vine niciodată singură...

Îşi impunea să nu se mai gândească la poşetă, dar era o adevărată bombă cu întârziere. Trebuia cu orice preţ s-o găsească. Îşi puse un *hijab* şi coborî. După douăzeci de minute, parcă automobilul în faţa hotelului Palestina, sediul Securităţii generale, numit astfel din cauza numărului mare de palestinieni reţinuţi acolo. Chiar la intersecţia bulevardelor Istiqal şi Khaled Al Waled, micile construcţii galbene cu două etaje adăposteau anexele Securităţii generale. Radna Asfur se îndreptă spre una dintre ele, acoperindu-şi faţa, astfel încât să i se vadă doar ochii.

— Căpitanul Hakim Al Tahrir? întrebă ea santinela.

— Vă aşteaptă?

— Da. Spuneţi-i că Leila vrea să-l vadă...

Soldatul execută ordinul şi o anunţă aproape imediat cu un surâs vag:

— Puteţi să urcaţi.

Căpitanul Hakim Al Tahrir, şeful departamentului care se ocupă de străini, era cunoscut ca un mare fustangiu. Bea întruna cafea, de la şase dimineaţa până la şase seara, pe urmă, o dădea pe *Defender* stocat în biroul lui, apoi. Principala grijă erau femeile. Fiind obsedat sexual în adevăratul sens al cuvântului, profita de tot ce întâlnea în cale. Din cauza funcţiei, viciul acesta nu-l ruina. În ţara lui, o ştampilă costa adesea enorm.

El o întâmpină pe Randa Asfur în pragul uşii; era îmbrăcat în întregime în verde. Avea cămaşă în dungi şi pantaloni. Părul era tuns scurt şi strălucitor, privirea pofticioasă, arborând cu ostentaţie un ghiul enorm cu diamante care îi scânteia pe deget. Obţinerea vizelor costa *foarte* mult..

Se înclină adânc în faţa ei şi o pofti în birou. Abia intrară, că palestiniana se debarasă de *hijab.* Descoperind un machiaj care îi provocă palpitaţii căpitanului Al Tahrir.

Când se aşeză picior peste picior, el începu să saliveze din abundenţă. Întotdeauna visase s-o răstoarne pe Randa pe birou, însă, în ciuda reputaţiei sulfuroase a tinerei femei, nu îndrăznise să-şi ducă visul până la capăt... Întreţinea cu Fadel Asfur relaţii de afaceri profitabile pentru amândoi şi nu voia să rişte pierderea găinuşei cu ouăle de aur. Cunoscându-i gusturile europenizate, se duse să aducă o sticlă de Cointreau, confiscată la vamă, umplu două pahare şi adăugă cuburi de gheaţă şi

lămâie verde.

— Randa, cu ce pot să te ajut? o întrebă el imediat.

Ea rămase stană de piatră.

— Vreau să-mi faci un mare serviciu, Hakim, răspunse ea fără emfază.

Povestea pe care femeia i-o spuse era credibilă, însă cu câteva excepţii. Nu dorea o anchetă oficială, ci doar să găsească poşeta şi conţinutul acesteia. Hakim Al Tahrir îşi notă numele filipinezei, care de altfel trebuia să se găsească într-un dosar.

— Voi face tot posibilul, îi promise el.

— Dacă îmi găseşti poşeta, insistă Randa Asfur, îţi dau cinci sute de dinari.

Stăteau faţă în faţă, în picioare, la câţiva centimetri unul de altul. El îi putea respira parfumul. Acest lucru îi provocă imediat erecţia. Văzând expresia din priviri, palestiniana se aplecă puţin, până îl atinse uşor şi murmură cu o voce plină de promisiuni:

— Poate chiar mai mult.

În timp ce o conducea, Hakim Al Tahrir îi atinse şoldul rotund. Acesta era un mic acont.

Randa parcurse coridorul cu capul sus, sub privirile curioase ale secretarelor „îmbrobodite” care se întrebau cine era noua cucerire a şefului lor.

După ce s-a urcat în maşină, s-a îndreptat spre cartierul Shmeisani şi se opri în faţa unei vile înconjurate de ziduri înalte, păzită de doi beduini. Era locuinţa şeicului Beni Khaled. Nu o făcură să aştepte, iar ea se grăbi spre poartă, verificând cu coada ochiului dacă n-o urmărise cineva.

*

* *

— N-ai aflat bomba cea mai tare! Randa Asfur era cât pe ce să-şi omoare soţul într-o criză de gelozie! El nu va participa la cina de astă seară.

Zahra saliva de fericire la volanul Hondei sale, în drum spre djebelul Abdun.

— De unde ştii? o întrebă Malko.

— De la un prieten medic ce l-a cusut pe Fadel! L-a găurit cu lovituri de cuţit.

— Îi stă în obicei?

— Nu tocmai! Nu ştiu ce s-a petrecut. Probabil că l-a prins când se pregătea să sară pe vreo servitoare. Secăturile astea de filipineze fac pe târfele ca să-şi rotunjească salariul.

Coborau pe Al Cairo Street. Reflectoare puternice luminau vila familiei Asfur, făcând-o să semene şi mai mult cu un templu grec îmbinat arhitectural cu un amfiteatru roman.

— E rândul tău să joci, zise Zahra după ce parcă maşina într-o fundătură perpendiculară pe Al Cairo Street.

Capitolul XI

Malko se trezi parcă în mijlocul deşertului. „Sufrageria în stil beduin” a lui Randa Asfur reproducea fidel un cort. O pânză mare, maro, întinsă sub plafon completa decorul. Invitaţii erau aşezaţi pe banchete foarte joase, pline cu perne. În faţa platourilor din aramă ce serveau drept mese. Alcoolul curgea în valuri: vinuri libaneze şi şampanie franţuzească – Taittinger Comtes de Champagne, sec, din 1988 – servite de chelneri cu mănuşi albe.

Cei aproape douăzeci de invitaţi se îndopau cu obişnuitele *meze* şi cu miel cu garnitură de orez. Ocupată cu confecţionarea unei găluşte din orez, Randa Asfur, stăpâna casei, instalată în stânga lui Malko, se întoarse spre el:

— Este prima oară când veniţi la Amman?

— Da, minţi el cu răceală în glas. Sper că nu va fi şi ultima. Aţi fost foarte amabilă că m-aţi invitat împreună cu Zahra la acest somptuos festin…

Randa Asfur râse înfundat.

— Zahra este o femeie minunată. Cunoaşte tot ţinutul şi o mulţime de persoane interesante, ca dumneavoastră, de exemplu… Nu este decât o restrânsă cină beduină, ca în deşert.

Avea dreptate: o cină restrânsă la care serveau şase chelneri cu experienţă, cu două orchestre arabe, cu jocuri de lumini demne de un spectacol şi buchete de flori aruncate în piscină…

Randa Asfur purta o rochie lungă albastră, transparentă, al cărei decolteu pătrat, brodat cu fir de aur, lăsa să apară jumătatea sânilor bronzaţi. Avea bijuterii peste tot unde se puteau pune şi arăta ca un pom de Crăciun. Doar diamantul roz de pe inelar valora cât un secol de trudă a unei servitoare filipineze.

— Ştiţi cum să vă primiţi musafirii, o complimentă Malko.

Randa îşi flutură lungile gene false.

— Credeţi? Mi-e teamă că sunt ridicolă în această ţinută…

— Sunteţi absolut superbă! afirmă Malko.

Privirile lor se încrucişară. Pupilele negre ale Randei Asfur rămaseră fixate în ochii lui mult timp. Ea se deplasă puţin, iar sub platoul de aramă, genunchii lor se atinseră fără să şi-i

retragă. Malko luă un pumn de orez, întrebându-se dacă acest dineu va contribui cu *adevărat* la avansarea anchetei sale.

De la celălalt capăt al mesei, Zahra o întrebă:

— Fadel se simte mai bine?

Randa Asfur luă o mină posomorâtă.

— Săracul! A suferit ca un martir. Criza de rinichi este groaznică. Se tăvălea pe jos şi mă implora să-l omor…

— Şi ai putut să te abţii? zise Zahra cu venin.

Stăpâna casei izbucni într-un râs puţin forţat.

— Zahra, dragă, eşti un monstru! Acum se simte mai bine şi va veni acasă în câteva zile. Trebuie să mai stea în spital.

Tăcură, asurziţi de un nou trio – cântăreţul, tamburinele şi flautul. Malko îşi zise în sinea lui că Randa era un „teren neted”, o frumuşică roşcată, mondenă, nu prea sălbatică, neştiind cum să-şi cheltuiască banii. Cu toate astea, învăţase că agenţii „adormiţi” au întotdeauna acoperiri extrem de solide. Comunicaţiile primite şi transmise prin *Inmarsat* erau o probă. Însă, chiar dacă eră sigur că Randa Asfur continua să colaboreze cu serviciile irakiene, tot nu ştia ce descoperise Tadeusz Zirkowski la Bagdad.

Randa Asfur îl lăsă să converseze cu un general iordanian de aviaţie, un bărbat frumos, cu profil de şoim şi tras la faţă. Cina se apropia de sfârşit. Zahra îşi puse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Dansează, Randa! Dansează!

Gazda refuză energic, până ce Zahra veni s-o ia de mână şi o forţă să se ridice.

— Nu pot să dansez în ţinuta asta, protestă ea.

— Spune-i lui Flor să-ţi aducă alte haine.

— Flor nu mai este aici.

— Ei bine, du-te şi schimbă-te!

Randa dispăru fandosindu-se.

Când reveni, mulţimea o aplaudă. Purta un sutien roşu brodat ce-i susţinea sânii grei şi o fustă despicată până la jumătatea coapselor. Brăţări mari din argint îi zornăiau la glezne. Începu să danseze în picioarele goale, în faţa lui Malko. Se ondula cu senzualitate în strigătele de bucurie ale invitaţilor care băteau din palme în ritmul muzicii interpretate de orchestră. Zahra se ridică şi ea şi, înnodând o eşarfă împrejurul mijlocului, veni lângă Randa. Imediat se porni delirul.

Cele două femei dădeau tot ce puteau în dansul lor senzual. În sfârşit, Randa se prăbuşi râzând alături de Malko.

— V-aţi găsit vocaţia! remarcă el.

— Adevărat? făcu ea cu cochetărie. Ştiţi, tehnica este foarte simplă. Este suficient să te gândeşti că dansezi pentru un bărbat pe care vrei să-l seduci.

— Şi pentru cine dansaţi adineauri?

Drept răspuns, ea îi zâmbi şi bău pe nerăsuflate tot paharul de Taittinger Comtes roze, din 1986.

Orchestra continua să cânte în surdină, în timp ce le era servită cafeaua. Apoi invitaţii se ridicară. În zece minute, toţi erau plecaţi. Malko şi Zahra rămaseră printre ultimii.

— Sper că nu v-aţi plictisit prea tare, îi spuse Randa lui Malko. Locuiţi la *Intercontinental,* nu-i aşa?

— Da, dar mai rămân doar câteva zile.

Ea îi conduse. Malko îi sărută mâna, apoi se îndreptă spre maşină împreună cu Zahra.

Malko se strâmbă.

— N-am reuşit să avansez nici un pic. Dacă Randa Asfur mai lucrează pentru irakieni, nu avea totuşi să-mi confirme acest lucru într-o simplă discuţie. Ai putut să verifici dacă îl cunoaşte pe şeicul Beni Khaled?

— Încă nu.

Sosiră în Zahran Street. Zahra îi surâse lui Malko.

— O iau la stânga, sau la dreapta?

La stânga, se afla apartamentul ei, iar la dreapta. *Intercontinentalul.*

— Cum doreşti…

Ea viră la stânga.

*

* *

Randa Asfur urcă în camera ei şi îşi aprinse o ţigară. Aparenta veselie de pe chipul ei se risipi, făcând loc unei noi îngrijorări. Furtul comis de filipineză făcea să planeze deasupra capului ei o ameninţare nemaipomenită.

Întoarse pe faţă şi pe dos toate ipotezele. Neputând fi încuiată decât pe dinăuntru, în vilă nu pătrundea nimeni din exterior, deci poşeta a fost furată de Flor sau de o prietenă venită în vizită, lucru ce se întâmpla destul de des. În orice caz, filipineza deţinea cheia misterului. Or, prezenţa lui Zahra la ea în compania aşa-zisului ziarist austriac îi aprinse toate beculeţele de alarmă. De la vizita ei la şeicul Beni Khaled, ştia la ce trebuia să se aştepte…

Strivindu-şi ţigara în scrumieră, se schimbă şi se duse să-şi ia

maşina din garaj. Pe tot traseul până la Shmeisani, răsucea în minte şi pe-o parte şi pe alta toate datele problemei. Era foarte simplu. Câtă vreme nu-şi va găsi poşeta, trebuia să facă astfel încât să îndepărteze de ea orice ameninţare.

*

* *

Zahra Sirb tocmai intra în birou, când secretara îi spuse la interfon că domnul căpitan Hakim Al Tahrir îi aducea paşapoartele colaboratorilor săi care plecau în Israel şi că dorea să o salute.

— Spune-i să intre, se auzi vocea lui Zahra.

Ofiţerul de la Securitatea generală îi servea uneori drept informator şi îi înlesnea unele demersuri de ordin administrativ. Desigur, îi făcea o curte asiduă, ca de altfel tuturor femeilor pe care le întâlnea... Intră, foarte elegant, în cămaşă verde, cu mustaţă lucitoare, cu privirea deja pofticioasă. Îi înmână paşapoartele vizate cum trebuie şi se aşeză surâzător.

Nu aveau mare lucru să-şi spună şi totul fu rezolvat rapid. Zahra Sirb trăgea cu ochiul la computer, întrebându-se de ce ofiţerul înţepeni locului. Văzând că intenţiona să-l expedieze, căpitanul Al Tahrir prinse curaj.

— Am o mică problemă, spuse el. Ştiu că dumneavoastră cunoaşteţi multă lume. Aţi putea să mă ajutaţi?

— Cu plăcere. Despre ce este vorba?

— Vreau să dau de urma unei filipineze care a fugit din casa unde lucra...

Zahra izbucni în râs.

— Dar dumneavoastră sunteţi mai bine echipat decât mine, aveţi poliţişti, fişe...

Căpitanul Hakim Al Tahrir coborî vocea:

— Nu este o anchetă oficială, preciză el. Vreau să-i fac un serviciu cuiva. Această femeie şi-a părăsit stăpânul furându-i un obiect de valoare. Va încerca desigur să iasă din ţară. Mi-aţi spus cândva că ştiţi o femeie care vinde vize false.

Brusc, Zahra nu mai avu chef să-l dea pe uşă afară.

— Aş putea să încerc, zise ea fără să-i promită. Cum se numeşte filipineza?

Îi întinse o bucată de hârtie şi citi: „Flor Balagan, născută pe trei septembrie 1974, la Mindanao”. Era însoţită chiar şi de o fotografie: o fată destul de drăguţă, cu privirea stinsă.

— Este fotografia din dosarul ei, zise ofiţerul. Bineînţeles, nu

am adresa ei actuală.

— La ce familie lucra? întrebă Zahra Sirb cu indiferenţă.

Căpitanul Al Tahrir se întristă.

— N-am dreptul să vă spun. Stăpânul ei nu doreşte decât să-şi recupereze în mod discret bunul furat...

— Bine, am să văd, încheie Zahra. Vă voi telefona.

— *Chukran! Chukran!*[30]

Căpitanul se retrase, plin de adâncă recunoştinţă.

Rămasă singură, Zahra se uită gânditoare la foaia de hârtie. Numele, fotografia... Cea pe care o căuta Al Tahrir era exact filipineza care lucrase la Randa Asfur.

O chemă pe secretară şi îi spuse:

— Sună la numărul acesta, dar vorbeşte cu accent străin. Ceri să vorbeşti cu Flor.

Secretara execută ordinul şi închise aproape imediat.

— Flor nu mai lucrează acolo.

Zahra îşi aprinse o altă ţigară şi se întinse. Era ciudat ca servitoarea Randei Asfur s-o şteargă după o ceartă banală, iar ca să fure era şi mai puţin posibil. Toate aceste fete erau terorizate de ideea expulzării şi a înapoierii într-o ţară unde salariul mediu era doar de cincizeci de dolari pe lună. În plus, pretinsa boală a lui Fadel Asfur părea mai mult decât bizară. De ce refuza Randa să depună o plângere *oficială?* Este ceva putred la mijloc. Subiectul îl interesa în mod sigur şi pe Malko.

*

* *

— V-aţi înapoiat târziu aseară, cu toate că nu era mare lucru de tăcut în Amman.

Vocea Randei Asfur lăsa să transpară un grăunte de gelozie. Ea îl sunase în momentul în care Malko trebuia să se întâlnească cu Zahra ca să ia masa împreună. Astfel, ea încercase să-l prindă pe când se găsea la Zahra. Randa bănuia ceva, dar, ca un gentleman, Malko învălmăşi lucrurile în aşa hal, încât, până la urmă ea se resemnă.

— Este adevărat, n-am urcat imediat, o linişti el. M-am dus să beau un pahar la *Forte Grande*, la barul *Jiggler.* Mi-aţi deschis apetitul să revăd un dans oriental. Zahra nu a vrut să vină cu mine, fiindcă se ducea devreme la lucru.

Randa Asfur râse tulburată.

— Nu mă gândeam că voi provoca un asemenea efect...

[30] Mulţumesc! Mulţumesc!

Aseară, nu reuşeam să adorm. Am băut prea multă şampanie… Aveam chef să stăm puţin de vorbă. Mă plictisesc fără soţul meu.

Era o minciună gogonată, dar Malko s-a prins.

— Pot să vă invit diseară la cină, la *Il Castello?* îi propuse el.

După o scurtă pauză, Randa îi răspunse:

— Nu-mi prea face plăcere să ies fără soţul meu. Amman este un oraş mic… De ce n-am cina acasă?

Malko nu se aşteptase, dar ar fi fost neinspirat dacă ar fi refuzat-o. A fost de acord să vină la ora nouă. Pe urmă se duse s-o caute pe Zahra la *Romero,* cel mai vechi restaurant din Amman, situat pe o străduţă vizavi de *Intercontinental.* Tânăra zâmbi ironic atunci când află intenţia Randei Asfur.

— Târâtura asta a sunat şi la mine! Am găsit două mesaje pe bandă. Dar nu spunea nimic.

— Ce crezi că înseamnă asta?

Zahra îi aruncă o privire ştrengară.

— Că procedează ca întotdeauna. Adoră să fure amanţii prietenelor ei. Stai liniştit că nu sunt geloasă… Apropo, am aflat o chestie bizară.

Între două *meze,* ea îi relată vizita căpitanului Al Tahrir.

— E într-adevăr ciudat, recunoscu Malko, dar ce are în comun filipineza cu povestea noastră? Cu-atât mai mult cu cât nici nu a fost martora unei scene compromiţătoare legată de omorul lui Tadeusz Zirkowski. De ce a venit Al Tahrir *la tine*?

— Ştie foarte bine că am o prietenă, Mona, care s-a specializat în falsificarea vizelor. Când cineva doreşte să iasă clandestin din ţară, ei i se adresează. O să-i facem o vizită.

*

* *

Salonul de coafură *World of Beauty*, situat în Bayoniyai Street, o străduţă comercială de pe colina Hussein, nu făcea impresie când îl vedeai pe din afară. Zahra împinse uşa şi se adresă unei tinere angajate:

— *Mona is here?*

Coafeza dispăru în spate şi reveni împreună cu o femeie arabă, însoţită de o tânără cu trăsături aspre şi părul roşu vopsit cu hena. Faţa i se lumină când o recunoscu pe Zahra. Nu vorbea decât araba, iar Malko trebui să se mulţumească doar să le asculte.

— Mona nu a auzit vorbindu-se de această fată, spuse Zahra. Dacă voia să iasă din Iordania, ar fi venit la ea. Poate să

furnizeze vize pentru Slovacia sau vize de tranzit pentru Spania. Însă Mona crede că Flor Balagan este căutată, deci nu va încerca să părăsească ţara. Ar fi prea periculos.

Zahra îi mulţumi Monei, apoi plecară. Ancheta se înfunda aici.

— Mă mai gândesc, spuse Zahra.

Îl lăsă pe Malko la hotel şi se duse la birou. Devenea din ce în ce mai pesimist. Dacă moartea lui Tadeusz Zirkowski era clarificată, în ce priveşte maşinaţia lui Saddam Hussein nu avansase nici măcar un milimetru. Chiar identificarea unui agent „adormit” ca Randa Asfur nu ducea nicăieri. Misiunea lui consta în găsirea unei *probe* a jocului dublu al lui Saddam Hussein, nu în curăţarea terenului pentru serviciile iordaniene.

*

* *

Malko coborî fără grabă pe Al Cairo Street, aruncând în trecere o privire spre vila familiei Asfur de unde nu răzbătea nici o lumină. Apoi înconjură rondul şi urcă înapoi până la fundătura ce începea la dreapta, chiar în faţa vilei. Se angajă pe străduţă şi se opri în faţa imobilului în construcţie, întorcându-se pe jos pe acelaşi traseu ce ajungea la intrarea principală a vilei din Al Cairo Street.

Era ora nouă punct şi spera ca Randa să fi primit trandafirii roz pe care îi trimisese el. Auzind zgomot în spatele lui, se întoarse.

Un bărbat acoperit cu un *kefi* şi îmbrăcat cu o lungă robă beduină de culoare închisă ţâşni din umbră. Probabil că stătuse ascuns pe şantierul de peste drum.

Precaut, Malko rămase pironit locului. Bărbatul se apropia. Deodată, când se afla la doi metri de Malko, scoase mâna dreaptă din buzunar. Ţinea un ciocan enorm, o sculă de dulgher, pe care îl înălţă deasupra capului cu un mormăit sălbatic, apoi încercă să-l lovească pe Malko cu toată puterea în cap.

Capitolul XII

Ciocanul se abătu spre el, dar lovi în gol; Malko avu reflexul să sară în lături. Mintea i se învârtea ca o morişcă. Nu te baţi cu un nebun înarmat cu un ciocan. Trebuia să fugă. Dar bărbatul cu ciocanul se găsea între el şi Al Cairo Street. Era o nebunie să se refugieze în maşină, fiindcă geamurile Cherokee-ului nu l-ar feri de arma grea.

Ţinând ciocanul cu amândouă mâinile, bărbatul se năpusti din nou, încercând de astă dată să lovească pe orizontală. Malko se feri dintr-un salt, iar ciocanul lovi grilajul vilei cu un zgomot surd. Ucigaşul îl ataca iarăşi. De astă dată, Malko nu avu altă soluţie decât să înainteze şi să încerce să-l dezarmeze. Adversarul fu mai rapid, iar ciocanul fu îndreptat spre capul lui Malko. Ca prin minune, omul purtat de elan, merse prea departe şi doar mânerul îl atinse pe Malko la umăr.

Cu o lovitură violentă, el îşi împinse adversarul şi, profitând de spaţiul eliberat, se repezi în stradă. Nu ajunse prea departe. Un şoc violent la genunchiul stâng îl făcu să-şi piardă echilibrul. Căzu cu faţa în jos. Nebunul aruncase ciocanul la picioare. Cu coada ochiului, îl văzu aplecându-se şi luând arma de jos. În această clipă, Malko îşi pierdu stăpânirea de sine şi urlă cu toată puterea:

— *Help! Help!*

Era încă în patru labe când celălalt se năpusti asupra lui cu ciocanul ridicat, gata să-i spargă ţeasta ca unei vite la abator. Tot ce reuşi să facă, fu să se rostogolească într-o parte. Deodată, observă două siluete care apărură pe Al Cairo Street. Se auzi un pocnet de pistol. Ciocanul zbură prin aer la câţiva centimetri de obrazul său, iar agresorul se prăbuşi alături de el, fără să lase arma din mână.

Cei doi se apropiară în pas alergător, vorbindu-i lui Malko în arabă. El se ridică şi se trezi în faţa unui mustăcios în cămaşă, cu pistolul pregătit. Celălalt rostogoli cu vârful pantofului sport corpul agresorului. Malko zări la lumina unei lanterne un obraz supt, neras, cu ochii înfundaţi în orbite şi dinţi de aur. Un val de sânge ţâşnea din gâtlejul perforat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă mustăciosul cu un puternic

accent.

— Bărbatul ăsta m-a atacat, îi explică Malko. Şi nu înţeleg de ce.

Celălalt avu o discuţie cu cineva la telefonul lui portabil. Malko remarcă atunci un Volvo oprit puţin mai încolo. Nu mai avu timp să reflecteze: imediat apăru o maşină de poliţie, cu girofarul învârtindu-se. Mai mulţi poliţişti coborâră, înconjurându-l pe Malko şi cadavrul. Un gradat i se adresă politicos lui Malko:

— Sunteţi rănit?

— Nu, în afară de câteva vânătăi. Cine este bărbatul ăsta?

Poliţistul înălţă capul.

— Un nebun periculos. Noi îi spunem Abu Chakuch[31]. A atacat deja mai multe persoane ca să le jefuiască. Până acum, nu am reuşit niciodată să-l prindem asupra faptului. Aţi avut noroc.

Tulburat, Malko nu răspunse. Poliţiştii care îl salvaseră nu păreau grăbiţi să-i pună întrebări. Îi controlară doar paşaportul. Sosi o salvare în care urcară cadavrul ucigaşului doborât de glonţul ce îi secţionase aorta.

— Puteţi să vă întoarceţi la hotel, conchise poliţistul. Treceţi mâine pe la comisariatul din Islamic Scientific College Street. Este lângă *Intercontinental.*

După trei minute, se pomeni singur în fundătură. Se uită la ceas. Se scursese abia o jumătate de oră de când îşi parcase maşina. Privea cu ezitare faţada întunecată a vilei familiei Asfur. Poliţiştii păreau să-l cunoască pe agresor, iar ciocanul nu era tocmai o armă de ucigaş profesionist. De ce voia Randa Asfur să-l vadă mort? Chiar şi în viaţa oamenilor normali existau coincidenţe.

Umărul îl durea, de şchiopătat, şchiopăta, însă pofta de viaţă se manifesta mereu în acelaşi fel: avea nevoie de o femeie. Împinse poarta, ajunse în faţa uşii de sticlă a vilei şi bătu încetişor. Încercă de mai multe ori, mirat că Randa nu îi deschidea. Ar fi putut foarte bine să întârzie o jumătate de oră dintr-un motiv oarecare. Focul de armă nu tulburase în nici un fel calmul acestui cartier paşnic.

Îşi pipăi umărul care îl durea. Era un miracol că nu îi zdrobise clavicula şi al doilea că reuşise să se ferească într-o parte, înainte ca bărbatul cu ciocanul să-l lovească în cap pe la spate.

După ce dibui prin întuneric soneria, apăsă. Câteva clipe mai târziu, zări, în fine, prin sticla mată a uşii aprinzându-se o lumină.

[31] Nebunul cu ciocanul.

O voce strigă ceva în arabă.

— Eu sunt, Malko, răspunse el în engleză.

Mai întâi se făcu tăcere, apoi auzi zgomote de zăvor şi uşa se întredeschise, iar Randa Asfur apăru într-o rochie de casă din mătase albă, demachiată, cu papuci în picioare. Orbitor, adevărul se dezvălui în faţa lui Malko. Dacă era dezbrăcată, însemna că ştia că nu va mai veni. Deci Abu Chakuch nu se găsea pe acolo din întâmplare.

Privirile lor se încrucişară, iar ce citi el în ochii iordanienei îl edifică pe deplin: un amestec de panică şi de stupefacţie. Ea se uita la Malko exact ca la o stafie. Reuşi cu greu să surâdă, apoi bâigui cu voce stinsă:

— Am crezut că nu mai veniţi. Am aşteptat, pe urmă m-am dus la culcare. Ce s-a...

Vocea suna fals, privirea era rătăcită. Scârbit, Malko fu cât pe ce să-i trântească uşa în nas. Dar, un violent impuls sexual îl împiedică. După cele întâmplate, nu avea decât un singur mijloc de a se răzbuna. După fiecare flirt cu moartea, simţea întotdeauna aceeaşi dorinţă sexuală oarbă, viscerală, primitivă. O dorinţă animalică. Randa observă că privirea lui îi învăluia trupul şi, ca o femeie adevărată ce era, ghici imediat ce-i trecea prin cap.

Ea înghiţi cu greutate şi îi spuse cu un surâs forţat:

— Am luat un somnifer, am putea să ne vedem mâine...

Expresia lui Malko o îngheţă.

— De ce mâine? Un incident neprevăzut m-a împiedicat să vin la timp, însă asta nu are nici o importanţă.

Intră trântind uşa după el şi veni lângă ea. Fără s-o sărute, îndepărtă mătasea albă, descoperind o cămăşuţă de noapte din dantelă verde, transparentă, care se termina la înaltul coapselor. Mâinile lui se crispară în jurul sânilor şi o împinse înapoi, până la o banchetă largă îmbrăcată în catifea peste, care o răsturnă. Se năpusti asupra ei, ridicând cămăşuţa până la pântece, depărtându-i cu brutalitate coapsele. Randa se apăra destul de anemic, iar contactul cu pielea ei călduţă îi provocă instantaneu lui Malko o erecţie puternică. Într-o clipită, se dezbrăcă şi se afundă fără milă în ea. Randa scoase un ţipăt, de data asta cât se poate de sincer.

— Încetaţi, mă doare!

Malko pătrunsese cu violenţă într-un lăcaş strâmt şi uscat, fără blândeţe, dar mai încet, după ce simţi lăcaşul umed destinzându-

se în mod progresiv. Totuşi, Randa continua să se vaite:

— Nu. Vă rog! Mă doare! Mă arde!

Fiecare vorbă a ei mărea plăcerea lui Malko. Sub violenţa cu care o poseda, Randa alunecă înapoi, iar părul roşu se răsfiră pe sol. Malko explodă în ea cu o intensitate rară.

Ea se ridică fără prea multă atenţie. Dezechilibrată, Randa se prăbuşi. Malko se îmbrăcă. Nu mai era nevoie să joace teatru. Fără un cuvânt, în timp ce tânăra se ridica, el şi ajunse la uşă, o deschise şi o trânti în urma lui.

*

* *

Cu braţul înfăşurat în eşarfă, aplecat peste balustradă, în pijama şi cu părui răvăşit, Fadel Asfur îşi privea soţia urcând primele trepte. El o apostrofă tremurând de mânie:

— Târâtură! Am văzut tot. Te-a regulat.

Era în culmea isteriei. Randa îi ţinu piept strâmbându-se de furie.

— Ei şi! Ai văzut clar, m-a violat!

— Te-a violat?!

Simţea că se sufocă. Randa ridică din umeri şi-i aruncă o privire turbată.

— Nu e prima oară când mă las regulată de un alt bărbat şi nici ultima! Doar că, de obicei, nu te uiţi... Nu era prevăzut, o ştii prea bine. Imbecilul de Abu Chakuch a ratat lovitura.

Acest lucru avea mai multă importanţă pentru Randa decât „violul" propriu-zis. Însemna că neplăcerile aveau să se ţină lanţ. Se aşeză pe marginea patului şi îşi aprinse o ţigară.

Din cauza hoaţei de filipineze, comisese o imprudenţă gravă. Nu îşi făcea nici o iluzie: dacă agentul de la CIA bănuia ceva, nu cu mult înainte, acum avea o certitudine. Nu putea să fugă în Irak înainte să pună mâna pe poşetă, sau să se gândească la un plan. Era priponită la Amman ca o capră de ţăruşul ei, dar în interesul major al ţării sale. Ridică privirile. Soţul ei o contempla cu un aer bizar. Privirea îi coborî şi observă movila din pantalonul de pijama.

— Dacă vrei să mă regulezi, făcu ea pe un ton plin de indiferenţă, nu te jena.

Fadel se apropie cu un aer răutăcios.

— Nu să te regulez vreau eu! Pentru că eşti o târfă, poartă-te ca o târfă!

El îşi desfăcuse deja şliţul de la pantaloni. Cu mâna sănătoasă,

o prinse pe Randa de păr şi o forţă să îngenuncheze în faţa lui.

*

* *

— Generalul Al Kaisi v-a salvat viaţa, îl anunţă Christopher Angleton.

Era deja la curent cu incidentul lui Abu Chakuch, când Malko sosi în biroul său. Din păţania sa, se alesese cu un hematom enorm pe umăr şi cu o durere care îi zvâcnea în genunchiul stâng.

— Cum de aţi aflat?

— M-a sunat azi-dimineaţă, la şapte. Oamenii lui vă urmăreau de mai multe zile. Nu aţi băgat de seamă? Sunteţi *foarte norocos.* În momentul în care v-aţi dus în vizită la Randa Asfur, nu v-au mai filat. Unul dintre ei a vrut să verifice dacă nu cumva aţi plecat în altă parte... L-au văzut pe tip cum vă ataca şi au intervenit.

— Mulţumiţi-i generalului Al Kaisi din partea mea, zise Malko. Oare cu ce se potriveşte această agresiune? Fără îndoială că Randa a pus-o la cale. Dar în ce scop? Pentru ea eu nu reprezint nici un pericol *direct.* Nu putem s-o implicăm în omorul lui Tadeusz Zirkowski. Şi, cu atât mai puţin, să găsim o legătură cu fuga generalului Hussein Kemal. Deci, ne mai rămâne această istorie cu servitoarea dispărută şi poşeta furată...

Christopher Angleton arboră un surâs dezinvolt al cărui secret îl deţinea numai el.

— Nu mai spuneţi! După părerea mea, este ceva *foarte* compromiţător pentru Randa Asfur în această poşetă. Din fericire, nu suntem imbecili. Randa, sau altcineva, s-a speriat când a văzut că-i daţi târcoale. Au vrut să vă elimine. O eroare tactică.

— Credeţi cu adevărat că există vreo legătură cu fuga lui Hussein Kemal?

Ochii albaştri ai şefului centralei sclipiră.

— Da, confirmă el. Nu v-am spus încă totul. Acest Abu Chakuch este foarte cunoscut de poliţie. A comis deja mai multe agresiuni şi a ucis patru persoane. Este un fel de nebun al regelui. Un beduin protejat de şeicul Beni Khaled. Este unul dintre grădinarii lui şi locuieşte la el. A fost arestat o dată, dar şeicul a obţinut eliberarea.

— Asta înseamnă că şeicul Beni Khaled lucrează cu irakienii, conchise Malko.

Americanul făcu un gest dezinvolt.

— De ce nu? Irakienii şi iordanienii au fost mereu în termeni excelenţi. Nu uitaţi că regele Hussein a luat partea lui Saddam în timpul războiului din Golf.

— Credeţi că Al Kaisi ar putea să ştie cine este în realitate Randa Asfur?

— Nu e imposibil, zise Christopher Angleton, dar nu va recunoaşte *niciodată.* Vă rămâne un singur lucru de făcut: s-o găsiţi pe filipineză. Cred că Zahra poate să vă ajute. Fiţi atent: oamenii lui Al Kaisi se ţin scai de dumneavoastră.

— Nu sunt singurii, remarcă Malko. Mă simt vulnerabil…

Angleton ezită câteva clipe, apoi deschise un sertar şi scoase un pistol lung şi negru, cu aspect neobişnuit, care îi amintea lui Malko de pistolul său extraplat pe care nu-l putea lua cu el din cauza controalelor de pe aeroporturi.

— Luaţi-l, îl îndemnă americanul; este un cadou de la omologul meu din Mossad: un Magnum LR 22. Poate străpunge şi un elefant dintr-o parte în alta şi nu face mult zgomot. Dar vă implor, nu-l folosiţi decât în cazuri de extremă urgenţă.

— Jur, spuse Malko în timp ce strecura arma la curea. Mai întâi aştept să mă omoare.

*

* *

— O singură persoană poate să te ajute, afirmă Zahra, părintele Moussa. Este un preot catolic ce ţine liturghia în engleză la biserica parohială Şiragul de Mătănii. Toate filipinezele o frecventează. Părintele Moussa este foarte apropiat de ele, ţinând loc şi de asistentă socială. Se ocupă şi de irakienii în exil. Este un tip foarte simpatic.

— Bine, dar eu ce-o să-i spun? se nelinişti Malko.

— Că eşti ziarist. Vei pretinde că doreşti să scrii un articol despre situaţia filipinezelor din Iordania. Îi voi telefona.

— Perfect. Poţi să mai adaugi că mi-ai vorbit despre o filipineză care a fost nevoită să fugă de la stăpânii ei, fiind acuzată de furt pe nedrept.

— Dar nu este urmărită *pe nedrept,* obiectă Zahra.

Malko surâse.

— Nu. Însă, dacă acest preot o găseşte pe Flor Balagan, îi va transmite informaţia şi asta îi va da încredere…

— Îl sun imediat, zise Zahra zâmbind. Acum înţeleg de ce CIA îţi oferă un castel nou-nouţ.

*

* *

Cu toate că se ocupa de nevoiaşi, părintele Moussa era un bărbat pântecos, cu tenul neted şi lucios, al omului care ştie să trăiască bine. Malko l-a găsit în biroul său, în spatele bisericii Şiragul de Mătănii, peste drum de colegiul cu acelaşi nume, pe o străduţă foarte apropiată de Primul Cerc, în centrul colinei Amman.

Malko îşi făcu numărul. În permanenţă întrerupt de telefon, părintele asculta distrat expunerea lui Malko. Acesta încheie:

— Zahra Sirb mi-a vorbit de o filipineză, Flor Balagan, care a fugit de la stăpânii săi, fiind acuzată pe nedrept de furt.

— N-am auzit vorbindu-se despre asta, remarcă preotul Moussa, dar pot să mă interesez.

— Aş dori tare mult să vorbesc cu această fată, insistă Malko. Este curios că nu s-a prezentat la poliţie.

Atinsese coarda sensibilă.

— La poliţie! exclamă părintele Moussa. Dar le consideră pe toate fetele de teapa ei nişte târfe, nişte nulităţi; chiar cele care sunt musulmane. Cu musulmanele, este şi mai rău... Nu, această nefericită trebuie să se ascundă undeva de teamă să nu fie aruncată în închisoare.

— Dar stăpânii ei n-ar apăra-o? întrebă cu perfidie Malko.

Părintele Moussa îi aruncă o privire plină de dezamăgire.

— Cu siguranţă că au exploatat-o, ca şi alţii. Aceste fete sunt tratate îngrozitor, ca nişte animale, mormăi el. Tot timpul primesc plângeri. Le bat, le plătesc prost şi uneori chiar le violează. Veniţi duminică pe la unsprezece, vor fi toate aici. Între timp, încerc să aflu ceva.

Când Malko părăsi biroul, vreo doisprezece refugiaţi irakieni amărâţi stăteau la coadă pentru a obţine gratis medicamente. El se întoarse la Zahra şi-i rezumă întâlnirea sa.

— Este singurul om care te poate ajuta, fu concluzia jurnalistei. Filipinezele au încredere în el. Le cunoaşte pe toate.

— Aş vrea tare mult să ştiu ce s-a petrecut cu Flor Balagan, zise Malko.

Zahra se opri din scris.

— Tocmai am sunat-o pe Randa ca să-i mulţumesc pentru cină, îl anunţă ea. Nu era acasă şi am dat peste Jamal, majordomul. L-am tras de limbă şi mi-a spus că, după ce a furat poşeta, filipineza a înnebunit, l-a rănit cu cuţitul pe soţul Randei

şi a omorât câinele. Jamal a îngropat animalul.

— Ciudat, foarte ciudat, făcu Malko. De ce a pretins Randa că soţul ei a suferit o criză de rinichi, dacă în realitate l-a rănit servitoarea? Totul se învârteşte în jurul ei. Nu putem face nimic până mâine?

Zahra închise capacul brichetei sale ornate cu „Z” din diamante şi făcu un gest de neputinţă.

— Nimic.

Nu mai rămânea decât să se roage ca Flor Balagan să nu cadă în mâinile Randei Asfur înainte ca ei s-o găsească.

Hotărât lucru, căile CIA erau, ca şi cele ale Domnului; nebănuite. Malko nu s-ar fi gândit niciodată că, venind la Amman, misiunea lui ar putea consta în căutarea unei servitoare de origine filipineză şi hoaţă pe deasupra.

Capitolul XIII

Căpitanul Hakim Al Tahrir îşi parcă Volvo-ul într-un loc interzis de pe Al Hashimi Street, chiar peste drum de poştă şi se amestecă în mulţimea ce mişuna pe artera comercială a Oraşului de Jos. Era aproape ora şase seara şi începeau să se formeze cozi interminabile pe esplanada ocupată de staţia de taxiuri şi de autobuze. El o luă la dreapta, ajungând într-un fel de forum învecinat cu Teatrul roman, un spaţiu descoperit, împresurat de zeci de cafenele sub cerul liber, ale căror clienţi – toţi bărbaţi – se uitau la televizor trăgând din narghilea. Alţii stăteau direct pe zidul din piatră ce mărginea esplanada ornată cu un ceas mare pătrat şi căscau pe rupte. Hakim Al Tahrir reperă o femeie brunetă, înaltă, neînsoţită, cu un *hijab* alb pe cap, însă cu faţa descoperită. El se apropie de ea cu un surâs promiţător.

— Saja! *Kifak?*

Adoptase un ton blând, iar femeia ridică spre el o privire stinsă.

— *Chuaia, chuaia*[32], făcu ea fără să zâmbească.

El se aşeză pe marginea din piatră alături de ea şi-i oferi o ţigară.

Saja Rashid a venit din Irak cu paisprezece luni în urmă. Soţul ei fusese ucis în timpul războiului din Kuweit, iar ea nu mai avea cu ce să trăiască. Plătise viza de ieşire din Irak cu ultimii bănuţi şi supravieţuia prostituându-se în Oraşul de Jos, cu toţi muncitorii imigranţi celibatari. De două luni, viza de sejur îi expirase şi nu dispunea de cei patru sute de dinari pentru a o reînnoi. În concluzie, era pasibilă cu expulzarea, ceea ce însemna înapoierea în Irak. Prezenţa căpitanului Al Tahrir nu era de bun augur.

Se aplecă la urechea ei:

— Am o ofertă, Saja, zise el. Dacă îmi faci un serviciu, pot să-ţi acord viza pe un an şi un permis de muncă.

Privirea femeii se lumină. Cu un permis de muncă, putea să fie femeie de serviciu, chiar vânzătoare, nu contează ce meserie, însă rezonabilă. Era cu siguranţă o cursă.

— Ce vrei? îl întrebă ea neîncrezătoare.

[32] Aproape.

Căpitanul Al Tahrir scoase o fotografie din buzunar şi i-o întinse.

— Găseşte-o pe fata asta! E o filipineză şi se numeşte Flor Balagan. A fugit de stăpânii ei. Cunoşti multe fete. Am nevoie doar de adresă. Nimeni nu va şti de la cine am aflat.

Saja alungă sentimentul care ar fi determinat-o să-l refuze. Era trist să trădezi o tovarăşă de suferinţă. Dacă acest căpitan Al Tahrir o căuta pe filipineză, nu o făcea cu bune intenţii. Ştia că toate cele care se chinuiau prin Amman se cunoşteau sau, cel puţin, se întâlneau din când în când. Şi ele se prostituau în zona Teatrului roman pentru cinci sau zece dinari.

— Este tot ce ştii despre ea? îl întrebă irakiana resemnată.

Căpitanul adăugă:

— Probabil că încearcă să vândă o frumoasă poşetă verde din piele de crocodil.

Saja se ridică. De o bucată de vreme, un tânăr, un client de-al ei se tot învârtea în jurul lor. Nu era de pierdut aşa o ocazie.

— O să văd, promise ea.

Se îndepărtară fiecare în direcţia lui. Fericit, Karim Al Tahrir îşi zise că pentru o viză va câştiga poate o sută de dinari şi, ca primă, pe apetisanta Randa Asfur... Ca un bun poliţist ce era, nu se mulţumise doar cu vizita la Zahra Sirb, ci exploată şi toate celelalte piste posibile. Pentru a doua zi, mai avea o momeală de aruncat.

În culmea fericirii, se hotărî să se cinstească cu un *Defender* la barul din *City Hotel*, acolo unde îşi făceau veacul cele mai frumoase *call-giris* din Amman.

*

* *

— *Gloria in Exelsis Deo!*

— *Gloria in Exelsis Deo!* repetară sute de voci firave în naosul bisericii Şiragul de Mătănii.

Spectacolul era uimitor. Biserica era ticsită numai cu filipineze. Numai vreo şase bărbaţi, filipinezi şi ei, puteau fi zăriţi acolo.

Malko, prezent la slujbă, le văzuse sosind, unele în taxiuri, altele pe jos, iar câteva dintre ele aduse cu maşina de stăpânii lor. Venind din cele patru colţuri ale Ammanului se cunoşteau, se îmbrăţişau, apoi pătrundeau în naos. Singurul moment de destindere din viaţa lor de sclave era liturghia de duminică.

Zahra rămăsese în maşina oprită puţin mai departe. Malko privea marea de chipuri asiatice. Oare fata pe care o căuta el era

acolo? După părerea lui, semănau toate între ele şi fotografia încredinţată lui Zahra de căpitanul Al Tahrir nu era prea clară.

Liturghia se apropia de sfârşit. Ieşind în piaţa din faţa bisericii, Malko reperă doi bărbaţi cu figuri stânjenite care, văzându-l, se îndepărtară şi se urcară într-un automobil, dar nu plecară.

Moukhabarat Al-Amat se afla mereu pe urmele lui. Urmăritorii se întrebau probabil ce căuta acolo. Deodată, valul de filipineze îl înghiţi. Flecărind, râzând, adunându-se în grupuri, îi aruncară priviri mirate. Cu părul blond, cu alura lui, nu semăna nici cu un arab şi nici cu un caucazian… Croindu-şi drum prin mulţime, el ajunse la părintele Moussa în prezbiteriul său. El tocmai îşi dezbrăca patrafirul. I se adresă cu o figură crispată.

— Am primit o vizită neplăcută adineauri, îi spuse el.

— De la cine?

— Veniţi să vedeţi.

Îl conduse pe Malko în pragul prezbiteriului şi îi arătă un bărbat în cămaşă verde, fumând lângă grilajul ce separa intrarea bisericii de stradă.

— Cine este?

— Un căpitan de la *Moukhabarat,* Securitatea generală. Mi-a arătat legitimaţia. Caută o fată, Flor Balagan, care se pare că s-a făcut vinovată de furt.

Era bărbatul care venise în vizită la Zahra şi care îi pusese, involuntar, pe urmele filipinezei. Malko intră din nou în prezbiteriu.

— Ce i-aţi spus?

Preotul îl fulgeră cu privirea.

— Că m-am născut la Jarash şi că, în calitate de bun cetăţean iordanian, chiar dacă nu sunt musulman, îi voi da de ştire imediat ce voi afla ceva.

El zâmbi.

— Nu este adevărat, fireşte! Chiar dacă nefericita a furat, are scuze. Nu au nevoie de mine ca s-o găsească.

— Ştiţi unde se află?

Preotul scutură din cap.

— Sincer să fiu, nu. Dar vă voi ajuta. Multe dintre aceste tinere mă aşteaptă, Mi-au cerut o întrevedere. Le fac nenumărate mici servicii, le dau sfaturi. Printre ele, este una pe care am convocat-o după vizita dumneavoastră de ieri. Este la Amman de opt ani, cunoaşte pe *toată lumea* şi are norocul să lucreze într-o ambasadă unde este tratată bine. Îi spuneţi povestea

dumneavoastră. Poate că va reuşi să vă ajute. Cât timp aşteptaţi, vă rog să treceţi în camera alăturată, ca să nu atrageţi atenţia *Moukhabaratului.* Mai vin cu alte fete, iar el nu trebuie să afle cine este.

Dădu la o parte perdeaua şi îi arătă un scaun lui Malko.

— Aşteptaţi aici.

*

* *

Draperia se dădu în lături, iar părintele Moussa apăru surâzând:

— Veniţi!

Malko pătrunse în micul birou. În faţa preotului stătea o filipineză „uriaşă", de aproape un metru şaizeci, mai curând drăguţică, cu faţa rotundă şi buzele cărnoase, îmbrăcată cu un tricou înflorat, în blugi şi cu o poşetă Chanel de duzină. Era foarte machiată. Îl fixă pe Malko, fără să-şi ascundă neîncrederea.

— Ea e Rebecca, i-o prezentă părintele Moussa. I-am spus povestea dumneavoastră.

— O cunosc pe Flor, fata de care vă interesaţi, zise filipineza cu voce subţire. Este foarte amabilă şi foarte blândă. De regulă, vine în toate duminicile la slujbă. Azi n-a venit pentru că îi este teamă.

— Ce i s-a întâmplat?

Rebecca ezită, apoi, încurajată de o privire a părintelui Moussa, reluă:

— O poveste îngrozitoare. A fost acuzată de un furt pe care ea nu l-a comis. Stăpânii ei au bătut-o, au dat-o câinelui lor. Atunci, ea a fugit.

— De ce nu s-a dus la poliţie?

Filipineza lăsă ochii în jos.

— Aici, poliţia este întotdeauna de partea arabilor. Ar fi băgat-o la închisoare.

Malko zise în sinea lui că a avansat puţin.

— Cum a reuşit să fugă?

— A înnebunit de groază, îi explică fata. Atunci, a luat un cuţit de bucătărie şi a omorât câinele, pe urmă a fugit…

— Asta e tot? insistă Malko.

— Cred că l-a ameninţat şi pe stăpân cu cuţitul…

Totul se confirma, în afară de dispariţia poşetei. Dacă Flor nu o avea, la ce bun s-o mai caute? El continuă totuşi:

— Au acuzat-o că a furat bani?

— Nu, doar o poşetă, îi explică Rebecca. Poşeta stăpânei sale, foarte frumoasă, din piele de crocodil. Se întorcea de undeva şi a lăsat-o prin casă. Poşeta a dispărut şi au spus că Flor a furat-o.

— Şi n-a fost ea?

— Nu, bineînţeles! făcu indignată filipineza care începea să dea semne de nervozitate.

Mulţumită lui Zahra, Malko ştia că Randa Asfur era convinsă că Flor îi furase poşeta. Or, această versiune era total diferită. Unde se ascundea adevărul?

— Ce conţinea poşeta?

— Nu ştiu, răspunse Rebecca. Stăpâna ei se înapoia dintr-o călătorie. Poate că avea mulţi bani.

Se ridică, gata să plece.

— Trebuie s-o întâlnesc pe Flor Balagan.

Figura interlocutoarei se crispa.

— Este imposibil, se ascunde. Îi e prea teamă.

— Pot s-o ajut.

— Cum?

Căută un răspuns plauzibil… Cum să-i explici acestei menajere că îl ancheta pe un general irakian, fie că era adevărat sau fals fugar! Era peste puterea ei de înţelegere.

— Ziarul la care lucrez poate să-i ofere protecţie. Uitaţi-vă ce s-a petrecut în Emirate! Presa mondială a salvat de la pedeapsa capitală o tânără filipineză.

Argumentul păru s-o tulbure pe Rebecca.

— Lăsaţi-mi numărul de telefon, îi sugeră ea. Voi vorbi cu ea şi poate că vă va suna. Acum trebuie să plec. Am treabă la ambasadă.

De-abia plecase, că părintele Moussa îl întrebă repede pe Malko:

— Sunteţi mulţumit? Este tot ce am putut să fac. Sunt foarte prudente, iar eu le înţeleg. Ştiţi, în caz că refuză să se întâlnească cu dumneavoastră, mai am şi alte cazuri interesante.

Malko nu putea să-i explice că celelalte cazuri de filipineze maltratate nu-l prea interesau. Părintele Moussa îl conduse până la uşă şi se despărţiră cu o călduroasă strângere de mână. Piaţa din faţa bisericii era practic pustie. Nu mai rămăsese decât un grup de vreo zece filipineze care flecăreau râzând în gura mare.

Căpitanul Al Tahrir, sprijinit de poartă, le observa cu interes. Nu părea să-i dea atenţie lui Malko atunci când trecu prin faţa ofiţerului de la *Moukhabarat* şi ajunse la maşină.

— A fost bine?

— Viitorul ne-o va spune, făcu Malko.

*

* *

Noaptea se lăsase de mult, aprinzând deasupra fiecărui minaret un ochi de neon verde. Malko studia un orar al companiei Air France pentru o eventuală întoarcere prin Cairo, când telefonul sună. Ridică receptorul. O voce firavă şoptea câteva cuvinte de neînţeles. Îi trebuiră mai multe secunde să priceapă că era vorba de numele lui, rostit pocit şi cu un accent îngrozitor.

— *Yes, it's Malko Unge,* confirmă el.

— *This is Flor, Mister,* zise o voce firavă.

Pulsul îi crescu vertiginos. Se scurseseră numai opt ore de la terminarea slujbei.

— *Where are you?*

— Într-o cabină de pe King Talal Street. De ce aţi vrut să vă întâlniţi cu mine?

— Ca să vă ajut, afirmă de îndată Malko. Sunt ziarist. Tăcerea se prelungi atât de mult, încât el crezu că Flor închisese telefonul. În fine, ea răspunse:

— Puteţi veni aici? La colţul străzii Al Hashimi. Este o cabină. Port *hijab.*

— Vin imediat, zise Malko, am o maşină mare, albă. Rămâneţi în apropierea cabinei.

Închise şi coborî în fugă scările, grăbindu-se spre parcare, însă, când înconjură rondul de la al Treilea Cerc, bucuria îi pieri pe dată. O maşină ieşise în acelaşi timp cu el din parcarea de la *Intercontinental* şi acum îl urmărea.

Capitolul XIV

Malko înconjură de două ori rondul ca să aibă timp de gândire. O Honda de culoare închisă, cu doi bărbaţi la bord, efectua aceeaşi manevră. Dacă erau oamenii generalului Al Kaisi, nu ştiau nimic despre această Flor Balagan şi nu i-ar acorda prea mare atenţie. Dacă erau amicii căpitanului Al Tahrir, atunci era şi mai rău. Malko nu dispunea de prea mult timp; Flor nu-l va aştepta la infinit lângă cabina telefonică, iar el n-ar mai avea nici un mijloc s-o găsească.

Deodată – îşi aduse aminte de o particularitate topografică aflată la câţiva metri mai încolo. Intră pe Zahran Street, marea arteră prezidenţială ce urca spre vest, mărginită de ambasade, de palatul reginei mamă şi de vile luxoase.

Zahran Street urca în linie dreaptă, pe mai bine de un kilometru. Asigurat că nu-l va pierde din vedere, şoferul maşinii care-l urmărea ridică piciorul de pe pedala acceleratorului, lăsându-l pe Malko să ia puţină distanţă. De pe partea stângă a străzii, acesta supraveghea Ambasada Franţei. La două sute de metri mai departe, o trecere interzisă printr-o barieră din lemn comunica cu o străduţă paralelă cu Zahran Street. Malko îşi aduse aminte că bariera nu închidea complet trecerea. Dacă se urca pe trotuar, putea să se strecoare cu uşurinţă.

Bariera se vedea, iar maşina urmăritorilor era la o sută de metri. Malko încetini şi escaladă trotuarul. Norocul îl însoţea: în faţa lui, o maşină cobora pe Zahran Street şi avu timpul necesar ca să treacă.

Schimbă viteza şi viră în acelaşi timp. Maşina urcă pe trotuar, şterse puţin bariera şi se înfundă în pasaj. În oglinda retrovizoare, Malko observă că maşina urmăritorilor se opri în mijlocul şoselei, obligată să aştepte să treacă altă maşină care cobora. Apăsă pe accelerator. Când ieşi din pasaj, urmăritorii lui tocmai intrau. Strada din faţa lui era în sens unic, ducând spre vest. O luă pe contrasens cam o sută de metri, apoi viră la dreapta pe o străduţă, tot cu sens unic. Ajunse într-o altă stradă, paralelă cu Zahran Street.

Nu era nimeni în spatele lui. În câteva clipe, ajunse pe Abd Al

Mumim Street, o mare arteră ce cobora în valea unui wadi[33], separând colinele Amman şi Al Akhdar. Ajuns acolo, putu să accelereze, amestecându-se în traficul intens. În timp ce conducea, consulta harta Ammanului. Trebuia să ajungă în Ibn Talib Street, care înconjura djebelul Amman, ca să revină în Oraşul de Jos, prin Al Hashimi Street, unde îl aştepta Flor Balagan.

Semaforul arăta culoarea roşie. Inspectă rapid intersecţia şi trecu. Când se uită în urmă, după cincizeci de metri, constată că nu mai era urmărit.

Un kilometru mai departe, la intrarea în Al Hashimi Street, unde numeroase magazine mai erau deschise, zări la colţul străzii King Tahal cabina telefonică. Era goală, dar peste drum se vedea o siluetă sprijinită de zid. Malko opri Cherokee-ul şi sări jos. Se îndreptă spre filipineză şi o salută surâzând:

— *Mabuhay!*[34]

Un fulger de bucurie străbătu ochii sumbri ce se iveau din hijab.

— *You speak tagalog*[35]*?*

— Nu, răspunse Malko, dar vă cunosc ţara. Veniţi.

Nu neglija nici un amănunt ca să-i câştige încrederea. El o ajută să urce în Jeep. Flor era aşa de mică, încât abia se zărea de afară. Capul abia depăşea parbrizul. Malko demară imediat şi traversă Oraşul de Jos.

Unde să se ducă? Intercontinentalul nu intra în discuţie, era un loc public. Nu rămânea decât să găsească un loc liniştit unde să oprească; parcarea unui hotel. Viră la stânga, apoi ajunse aproape de palatele regale şi urcă spre djebelul Hussein.

— Unde mergem? întrebă cu sfială Flor Balagan.

— Într-un loc sigur, o linişti Malko, nu vă fie teamă.

Flor nu mai deschise gura până când ajunseră în parchingul hotelului *Jerusalem,* pe Al Jamira Street, departe, spre nord-vest. Se găseau acolo vreo douăzeci de vehicule, cele mai multe cu numere albe saudite. La intrare, nu era nici un portar, doar un bec chior. Malko parcă în spate. În caz de nevoie, pistolul israelian oferit de Christopher Angleton ar evita surprizele neplăcute. Opri motorul, stinse farurile şi se întoarse spre Flor Balagan.

---

[33] Canion.

[34] Bună ziua!

[35] Limba vorbită în Filipine.

— Acum spuneţi-mi povestea dumneavoastră.

*

* *

Trebuia să aplece urechea spre ea ca să înţeleagă cuvintele rostite cu întrerupere de Flor Balagan. Engleza filipinezei lăsa de dorit, iar frica şi timiditatea o făceau să se bâlbâie; ceea ce spunea era aproape de neînţeles. Ajunsese la episodul cu câinele.

— Priviţi, spuse ea.

Ridicându-şi rochia, îi arătă lui Malko urmele vineţii lăsate de colţii ascuţiţi pe coapsă. Plaga oribilă era acum vindecată.

— Şi pe urmă?

— Îmi era teamă că o să lase câinele să mă sfâşie de tot, mărturisi ea. Am luat un cuţit şi l-am omorât. Pe urmă am fugit. Cred l-am rănit şi pe domnul Asfur. A ţipat, dar nu m-a urmărit.

— Ce-aţi făcut după aceea?

— Am ajuns la celălalt capăt al colinei Amman, pe jos, nu voiam să iau un taxi. Mă durea tare piciorul. M-am refugiat la o prietenă care are o cămăruţă închiriată aproape de King Talal Street. N-am mai ieşit de atunci. Sunt sigură că mă caută. Ei cred într-adevăr că eu am furat poşeta.

— Şi nu este adevărat?

— Nu, bineînţeles.

— Dar ce s-a întâmplat cu ea? insistă Malko.

— Poate că doamna a pierdut-o sau a uitat-o la aeroport, îşi dădu cu părerea Flor Balagan. Se întorcea dintr-o călătorie. N-am furat-o eu.

Tăcu, smiorcăindu-se. Mintea lui Malko se puse în mişcare. Randa Asfur era convinsă că Flor îi furase poşeta. Deci, n-o pierduse. Acest obiect avea legătură cu afacerea Hussein Kemal. Era singura explicaţie. Malko se împotmolise.

— Flor, întrebă el cu o voce dulce, eu am impresia că nu-mi spuneţi totul. Poşeta nu a dispărut ca prin farmec. Asfur n-a pierdut-o. Trebuie să ştiţi *cine* a furat-o, dacă nu aţi făcut-o dumneavoastră…

Din tăcerea absolută a filipinezei, el simţi că lovise în plin. Dar ea rămase mută ca un peşte. Apoi întoarse capul spre el.

— V-am relatat absolut totul. Acum mă duceţi înapoi…

Mai avea de încercat un singur lucru, destul de urât. Malko îi surâse cu tristeţe.

— Pentru că nu aveţi nimic să vă reproşaţi, vă veţi duce la

poliţie... Eu vă apăr.

În timp ce-i spunea acest lucru, el porni motorul. Auzind cuvântul „poliţie”, trăsăturile lui Flor se crispară.

— *Na polisi! Na polisi!* îl imploră ea.

— Dar de ce? Nu aţi făcut nimic rău...

Ea ridică spre el ochii înlăcrimaţi, deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Spuneţi-mi adevărul şi nu mergem la poliţie, o sfătui el. Ştiu că îmi ascundeţi ceva.

Liniştea se prelungi mai multe clipe. Cu o voce imperceptibilă, Flor rupse tăcerea:

— Juraţi-mi că nu veţi spune nimănui.

Atunci, cu cuvinte întrerupte, pline de pudoare, ea îi povesti cum a fost violată de muncitorul egiptean. Malko a înţeles perfect ce s-a petrecut.

— El a furat poşeta?

Ea plecă privirile.

— Numai el a pătruns în casă, apoi a fugit pe uşa principală. Poşeta era la intrare, aşa că a luat-o în trecere...

— De ce nu aţi încercat să-l căutaţi?

Filipineza se cutremură de oroare.

— Nu-i ştiu numele, ci numai prenumele: Mahmud. Va nega totul... Probabil că de atunci s-a debarasat de poşetă. Sunt sigură că el a luat-o.

Ea plângea în hohote fără reţinere. Malko o lăsă să se potolească. Mai exista poate o şansă ca să fie găsită faimoasa poşetă, însă fără ajutorul lui Flor Balagan, era imposibil.

— Flor, zise el, nu puteţi să vă ascundeţi la infinit. Poliţia vă va prinde în final. Vă fac o propunere: ajutaţi-mă să găsesc poşeta şi vă ofer protecţie. Mai întâi, vă voi adăposti într-un loc unde *nimeni* nu va veni să vă caute. Pe urmă, o să vă ajut să ieşiţi din ţară. Legal, fiindcă nu aveţi nimic să vă reproşaţi.

— Chiar dacă înapoiez poşeta, tot voi intra la închisoare. L-am rănit pe domnul Asfur şi i-am omorât câinele.

Să omori un câine într-o ţară musulmană nu era un păcat capital, iar rănirea unui palestinian proaspăt îmbogăţit se putea aranja într-un fel sau altul. Flor se pregătea să deschidă portiera, gata să sară din maşină. Dar Malko o reţinu.

— Acceptaţi propunerea mea? Vă conduc la un prieten diplomat. Este echivalent cu adăpostirea într-o ambasadă.

Cuvântul „ambasadă” o făcu să tresară.

— De ce faceţi toate astea pentru mine? îl întrebă filipineza.

Malko ezită câteva secunde. Avea nevoie de colaborarea totală a lui Flor Balagan.

— Flor, poşeta conţine ceva foarte important, iată de ce doamna Asfur era aşa de mânioasă. Şi eu îmi doresc s-o găsesc. Este la mijloc o afacere politică ce vă depăşeşte.

Ea se uită la el perplexă, dar nu spuse nimic. Malko aprinse farurile şi demară. Era inutil să-i dezvăluie mai multe.

— Acum trebuie să mă ajutaţi să-l găsesc pe egiptean.

— Nu mai ştiu nimic de el, suflă Flor Balagan. Poate că nici nu mai lucrează acolo.

Malko ieşi din parching. Christopher Angleton se va trezi cu personal suplimentar... Un sfert de oră mai târziu, când ajunseră la colina Abdun, el o sfătui pe Flor:

— Ghemuiţi-vă pe podea, *nimeni* nu trebuie să vă vadă.

În faţa vilei americanului era întotdeauna un post de pază. Sosit lângă poartă, el coborî şi apăsă butonul interfonului. Îi răspunse Christopher Angleton.

— Am noutăţi, îl preveni Malko.

*

* *

Foarte elegant, într-o haină de casă vişinie, şeful Centralei CIA o contempla pe Flor Balagan cu neîncredere şi nelinişte, trăgând dintr-o *Gauloise blonde...*

— Christopher, aveţi o nouă menajeră, îi spuse Malko. Filipineza părea şi mai pirpirie. Înnebunită, se ghemui într-un colţ cu pleoapele plecate.

Apoi, Christopher Angleton o conduse într-o odăiţă de serviciu liberă, alături de bucătărie şi reveni la Malko.

— E fata care a fugit de la familia Asfur?

— Exact!

Când îşi termină istorisirea, Angleton isprăvise deja două ţigări.

— Ce poate să conţină poşeta? se întrebă el gânditor.

— Habar n-am, mărturisi Malko. Ceva foarte important, pentru că Randa Asfur aproape că a înnebunit de când a dispărut. La banii ei, nu stă într-o poşetă Hermes, chiar dacă e din piele de crocodil. Dacă ar fi totuşi vorba de obiecte de valoare, tot n-ar fi alertat *Moukhabaratul*. Or, nu vrea ca poliţia să găsească poşeta... Mâine îl voi căuta pe muncitorul egiptean. Zahra mă va ajuta. Voi veni s-o iau pe Flor mâine dimineaţă.

— Oamenii lui Al Kaisi sunt pe urmele dumneavoastră.

— Ştiu. Dar avem un mic avans.

*

* *

Căpitanul Hakim Al Tahrir aştepta în picioare, în holul somptuoasei vile a familiei Asfur. Randa coborî rapid scara, machiată şi elegantă. Poliţistul o prevenise cu o jumătate de oră mai devreme că va sosi, iar ea îl întrebă îndată:

— Ai găsit-o?

În graba ei, uitase să-i dea bună ziua.

— *Marhaba,* zise politicos căpitanul de la *Moukhabarat.* Nu încă.

Jamal aşează cu mişcări lente o sticlă de *Defender* pe masa joasă cu doi îngeraşi şi o placă din sticlă, apoi se îndepărtă.

— De ce ai venit aşa devreme? îl întrebă ea cu brutalitate.

Ofiţerul îi surâse umil.

— Voiam să te pun la curent cu unele lucruri…

Imediat, ea îl duse la canapeaua rotundă. Hakim Al Tahrir se instală, fixându-şi privirile pe picioarele ei încrucişate. Cu trăsăturile obosite, Randa nu avea chef de glumă.

— Povesteşte-mi! spuse ea cu autoritate.

Căpitanul Al Tahrir îi relată vizita sa la părintele Moussa şi prezenţa neaşteptată a unui străin blond care părea interesat de numărul maşinii, un Cherokee alb. Fiecare cuvânt pronunţat de căpitan avea asupra Randei efectul unei lovituri de pumnal. Astfel, omul pe care ea îl considera cel mai periculos se interesa de Flor Balagan! Abia mai auzi ultimele vorbe ale interlocutorului său.

— Pot să descopăr identitatea acestui bărbat, zise el. Este uşor.

Randa îl opri cu un gest enervat.

— Inutil, vreau doar s-o găsesc pe filipineză!

Ea se ridică trăgându-şi fusta, dar cu gândul în altă parte. Simţea un nod în gât. După ce-l conduse pe căpitanul Al Tahrir, se aşeză să supravegheze desfacerea mai multor lăzi enorme sosite chiar în acea dimineaţă de la Paris, via Akaba. Erau mobile pe care le comandase arhitectului ei de decoraţiuni interioare, Claude Dalle. O magnifică bibliotecă în stil neoclasic, din lemn de smirnă, stil Carol al X-lea; o masă cu furnir de mahon şi marchetărie şi o alta, Florentină, pentru sufragerie, în marchetărie de marmură.

În timpuri normale, ar fi fost nebună de bucurie. Acum însă, îi era greu să se concentreze asupra acestui lucru.

Ca să se liniştească, îşi prepară un Cointreau Caipirinha cu lămâie verde, strivind-o cu grijă, aşa cum o învăţase pe vremuri barmanul de la *Saint-Georges,* la Beirut şi-l bău dintr-o înghiţitură. Alcoolul îi alungă puţin tristeţea. Trebuia să acţioneze imediat. Dacă acest bărbat găsea poşeta, era pierdută. Deci, nu mai era decât o soluţie. Nervoasă, îşi aprinse o ţigară. Atingerea brichetei îmbrăcate în piele de crocodil îi reaminti de poşeta dispărută. Bineînţeles că toate necazurile i se trăgeau de la obiectul dispărut. Fusese imprudentă când i-a contactat pe Abdul de la propriul ei telefon. Din păcate, circumstanţele i-au impus-o. Cu poşeta, chiar că a avut ghinion.

Ultima pacoste era eşecul lui Abu Chakuch. La fiecare iniţiativă de-a ei, evenimentele păreau să-i scape de sub control. Analiza o aducea mereu în acelaşi punct: trebuia împiedicat cu orice preţ agentul american. Nu trebuia să dea peste poşetă. Or, între el şi obiect, nu se găsea decât ea… Urcă din nou în camera ei, deschise un sertar de la măsuţa de toaletă şi luă un Walther PPK de calibrul 32, cadou de la un amant, membru al grupului Abu Nidal. Verifică încărcătorul; era plin. Puse un glonţ pe ţeavă, ridică piedica.

*

* *

Ghemuită pe podeaua Cherokee-ului, Flor Balagan era total invizibilă din exterior, graţie înălţimii parbrizului. Se vedeau doar Malko la volan şi Zahra pe scaunul de alături. Malko se dusese s-o ia întâi pe Zahra, apoi pe Flor. Cum nimeni nu putuse să-i urmărească până la vila şefului Centralei CIA, cel puţin acest secret era bine păstrat. Malko coborî pe Al Cairo Street, cu ochii numai în oglinda retrovizoare, înconjură rondul şi reveni la vila familiei Asfur, apoi viră imediat pe strada perpendiculară, de unde scăpase cu viaţă. Pe şantierul de pe cealaltă latură a fundăturii era mare forfotă. Vreo douăzeci de lucrători munceau de zor. Malko se opri peste drum şi se întoarse către filipineză:

— Trebuie să verificăm dacă acest Mahmud mai este acolo… Uitaţi-vă cu atenţie.

— Nu, nu, mi-e frică! O să mă vadă!

Ea se chirci pe podea ca un animal îngrozit. După cinci minute de insistenţe, Malko reuşi s-o determine să arunce o privire, cu obrazul ascuns în *hijab.* Muncitorii nu le dădeau nici o atenţie.

Tupilată în spatele geamului maşinii, Flor îi observa. Construiau un zid. Zahra şi Malko aşteptau cu sufletul la gură. Toţi lucrătorii de pe şantier se găseau în câmpul lor vizual. După zece minute, Flor se întoarse spre Malko, sincer dezamăgită.

— Nu-l zăresc, nu este aici.

Malko simţi că-l cuprinde deznădejdea. Să progresezi atât şi să eşuezi în ultimul moment. Se întoarse spre Zahra:

— Du-te să vorbeşti cu ei, întreabă-i unde este Mahmud.

— Nu vor spune nimic, pentru că vor crede că le aducem neplăceri, obiectă iordaniana. Numai Flor trebuie să se ducă. Să le spună că vrea să-l vadă.

Practic, trebui s-o împingă pe Flor afară din maşină. Malko crezu că va fugi ca din puşcă. Poate că aşa ar fi procedat dacă unul dintre muncitori n-ar fi observat-o pe trotuar şi n-ar fi strigat-o. Zahra trase cu urechea.

— O întreabă dacă îl caută pe Mahmud.

Nu mai auziră răspunsul lui Flor. Muncitorul aşeză placa de marmură şi veni mai aproape să discute cu ea. Abia se despărţiră, că Flor se grăbi să se urce în maşină, ca şi cum ar fi fost diavolul pe urmele sale. Tremura ca varga.

— Să plecăm! Să plecăm! îi imploră ea.

Malko întoarse şi urcă apoi pe Al Cairo Street.

— Unde este Mahmud?

— A avut un accident, i-a căzut un bloc de piatră pe picior, le explică ea. Se odihneşte la prietenii lui.

— Aveţi adresa?

— Da, în cartierul Al Hashimi Al Jumi, pe Al Aatmamiah Street, la numărul 25, lângă poştă. Acolo sunt mai multe apartamente ocupate de imigranţi.

Malko acceleră. Doar dacă egipteanul nu s-a debarasat cumva de poşeta din piele de crocodil!

Capitolul XV

Strada Al Aatmamiah domina Al Istiqual, marele bulevard ce ducea spre nord-vest, nu departe de centru. Cartierul Al Jumi adăpostea mai ales irakieni şi muncitori imigranţi. Un Montmartre păduchios cu o vedere superbă spre nordul oraşului, cu străduţe în pante abrupte, cu magazinaşe şi nelipsita moschee.

Malko claxonă energic pentru ca un grup de tinere în uniformă verde şi *hijab* să se dea la o parte, uitându-se la ei cu priviri ostile. În acest cartier sărac şi integrist, orice străin era suspect. Zahra exclamă:

— Uite poşta!

Era un mic imobil cu trei etaje care părea gata să se prăbuşească. Copiii băteau mingea în faţa lui.

— Du-te şi interesează-te, îi ceru el lui Zahra.

Tânăra coborî, îşi înfăşură *hijabul* şi pătrunse în clădire. Ieşi după câteva minute şi-i făcu semn lui Malko să vină.

— Este aici, la etajul al doilea, îi explică ea. Este un apartament ocupat de egipteni.

— Haide, făcu Malko nerăbdător.

Simţea la centură pistolul israelian, dar erau puţine şanse ca el să-i fie de folos cu Mahmud, efemerul amant al filipinezei. Malko regreta totuşi pistolul lui extraplat care-l aştepta la Liezen, întreţinut cu dragoste de Elko Krisantem. În acest mediu musulman, turcul ar fi făcut minuni…

Urcară scara mâncată de carii. La mijloc, Flor Balagan era moartă de frică. La al doilea etaj nu era decât o uşă. Malko bătu de două ori. Se auzi o harababură în interior, iar o voce de bărbat întrebă ceva în arabă. Zahra răspunse cu o voce veselă şi uşa se deschise. Malko observă un obraz neras şi supt, doi ochi negri cu o expresie înfricoşată sub părul ca o perie.

Văzând un străin, bărbatul vru să închidă repede. Însă Malko îl împiedică, strecurându-şi piciorul prin deschizătură.

Un singur brânci fu suficient ca să deschidă uşa. Nu era decât o singură cameră mare, un spălător într-un colţ, fără robinete, saltelele erau aşezate direct pe sol, hainele agăţate în cuie bătute în perete sau spânzurate pe sfori, ferestrele erau

acoperite cu cartoane. Pe masă, un reşou aprins pe care se încălzea o cratiţă. Peste tot domnea mizeria. Bărbatul care stătea în faţa lor avea un pansament enorm la picior, părând complet impacientat şi evitând să se uite la Flor.

— Mahmud? îl întrebă Zahra.

— *Aiwa...* mormăi egipteanul.

Ea se întoarse spre Flor Balagan.

— El este?

Filipineza confirmă din cap, albă ca varul. Egipteanul păru deodată că se trezeşte şi începu să vorbească repede, repede. Zahra traduse.

— Jură pe Coran că nu a siluit-o el... Ea i-a făcut avansuri şi l-a dus în casa unde locuia.

— Spune-i că nu-l acuzăm, explică Malko. Vrem numai să ştim ce a făcut cu poşeta pe care a furat-o din casă. O poşetă verde, din piele de crocodil.

Privirea egipteanului se tulbură. La început, negă, dar Malko nu mai avu răbdare să-i asculte bâlbâielile... Nu se aşteptase să mărturisească imediat. Îl lăsă să se obosească, apoi îi transmise prin Zahra că nu erau de la poliţie şi nu doreau să-i facă neplăceri, dar ţineau cu tot dinadinsul să recupereze poşeta cu tot ce se găsea în ea.

Egipteanul continua să nege. Flor Balagan urmărea scena tăcută. De un sfert de oră amantul ei nu vorbea decât în arabă, iar ea era redusă la rolul de spectator. Mahmud începu să ridice tonul, asigurat de faptul că vizitatorii lui nu erau de la poliţie. Malko înţelese că trebuia să oprească această comedie.

Când văzu pistolul lung îndreptat spre el, egipteanul amuţi brusc. Privirea se muta când la Malko, când la Zahra, fără măcar s-o bage în seamă pe filipineză, apoi bâigui câteva cuvinte dintre care Malko nu prinse decât *Moukhabarat...* Zahra traduse:

— Crede că eu sunt de la *Moukhabarat,* iar dumneata eşti proprietarul poşetei.

— Spune-i că-i acord cinci minute ca să-mi spună unde e poşeta. Dacă nu, îi trag un glonţ în picior.

Ea traduse. Mahmud se descompuse, dar nu ceda, reluându-şi litania în care alternau bâlbâielile cu *Wahiet Allah.* Secundele se scurgeau... Zahra întoarse capul spre Malko şi zise cu calm:

— Trebuie să faci ceva, altminteri nu te crede...

Malko înclină ţeava pistolului spre podea. Egipteanul scoase un urlet, căzu în genunchi, pe urmă se târî până la una din

rogojine şi scoase un pachet pe care i-l întinse lui Malko. El îi deschise. Conţinea un inel cu un safir foarte frumos, un etui pentru ţigări, un stilou şi un teanc de bancnote: dolari, franci elveţieni, lire libaneze şi bancnote de douăzeci de dinari iordanieni.

Toate obiectele din poşeta Randei Asfur erau de valoare, însă nici unul dintre ele nu putea avea vreo legătură cu fuga lui Hussein Kemal.

În timp ce Malko examina prada, Mahmud continua să se jeluiască, făcând mereu apel la blestemul lui Allah asupra călăilor lui. Malko se întoarse spre Zahra:

— Întreabă-l unde e poşeta?

Urmară alte explicaţii confuze.

— A vândut-o, traduse tânăra. I-a fost frică s-o păstreze. A primit pe ea o sută de dinari.

O poşetă care valora zece mii de dolari!

— Mai era şi altceva în ea?

— Da, nişte hârtii şi un paşaport. Le-a vândut o dată cu poşeta.

Ţeava pistolului se îndreptă spre fruntea lui.

— Cui? strigă Zahra la el.

Numai când auzi zgomotul piedicii ridicate, Mahmud dădu un răspuns clar.

— A vândut-o unui proprietar de restaurant, îi traduse Zahra.

— Unui proprietar de restaurant?

În faţa expresiei lui Malko, Mahmud se lansă într-o nouă tiradă, tradusă treptat de Zahra.

— Un iordanian asociat cu un israelian. Amândoi ţin restaurantul *Al Qods,* pe strada cu acelaşi nume. Însă iordanianul este şi peşte. Face rost de târfe pentru cinci dinari muncitorilor imigranţi. În felul acesta l-a cunoscut Mahmud. Asociatul lui le exportă în Israel.

— Unde îl putem găsi?

— La restaurant, dar la ora asta, s-ar putea să fie închis.

Malko o întrebă pe Zahra:

— Crezi în povestea asta?

— Am auzit de un restaurant care serveşte bucătărie „caşer” turiştilor israelieni, spuse tânăra. Acesta trebuie să fie.

— Bine, încheie Malko. Spune-i lui Mahmud să ne conducă acolo. O să încercăm să recuperăm poşeta, dacă o mai au.

Au fost nevoiţi să-l târască afară cu forţa pe muncitorul

egiptean care a sculat în picioare tot imobilul. Malko trebui să-i proptească ţeava pistolului în tâmplă ca să-l liniştească.

Zahra trecu la volan, iar Flor Balagan veni alături de ea şi Malko se aşeză pe bancheta din spate ca să păzească „prizonierul”. Rătăciră aproape o jumătate de oră prin traficul haotic din Oraşul de Jos până să ajungă pe Al Qods Street. În afara unei inscripţii în ebraică, scrisă cu vopsea albă, localul „caşer” nu se distingea deloc dintre vecinii săi care serveau *kebab* sau *chawerma.*

Era închis. Mahmud catadicsi să-i spună lui Zahra că patronul locuieşte deasupra. La apartamentul lui se ajungea pe un culoar vecin cu localul.

— O lăsăm pe Flor în maşină, zise el.

Era inutil s-o mai chinuie pe micuţa filipineză. Se înfăşură în *hijabul* ei ca să scape de privirile indiscrete şi se ghemui pe scaun. Malko îl târî practic pe egiptean până la primul etaj. Nefericitul nu reuşea să urce treptele cu piciorul bandajat... Transpira din abundenţă şi exhala un miros înfiorător, de credeai că piciorul îi intrase deja în putrefacţie. Judecând după culoarea pansamentului, gândeai că aşa şi este.

În faţa lor apărură două uşi. Malko o alese pe cea din stânga şi bătu. Nimic. Începu să bată din nou şi deodată se deschise uşa din dreapta, iar în prag apăru un bărbat cumsecade, aproape chel, neras, cu ochelari mari rotunzi, îmbrăcat într-un trening verzuliu. Privirea le învălui pe cele trei persoane, oprindu-se asupra lui Mahmud şi, fără nici o vorbă, se dădu înapoi cu intenţia de a închide. Malko fu mai rapid decât el, împingându-l cu umărul până în sufragerie. Bărbatul răsturnă un scaun, se agăţă de bufet şi răcni:

— Moshe!

Nou-venitul se năpusti de îndată în încăpere. Cu alură de sportiv, la cei patruzeci de ani ai săi, cu părul grizonat, tuns scurt, cu ochii albaştri şi cu aerul răutăcios, îi apostrofă pe intruşi în arabă, cu voce deloc curtenitoare.

— Am venit după poşeta pe care ţi-a vândut-o Mahmud! îl anunţă Zahra.

Moshe schiţă o strâmbătură dispreţuitoare şi strigă:

— *Khaza alek! Rouh!*[36]

Cum nimeni nu mişca, băgă mâna într-un sertar, scoase un satâr enorm şi se avântă spre Zahra.

[36] Mă plictiseşti! Şterge-o!

Malko i-o luă înainte. Totul se petrecu foarte repede: Zahra făcu un salt înapoi, satârul se înfipse în masă şi se auzi o detonaţie înăbuşită. În mod voit, Malko nu-l vizase pe israelian, dar un clopoţel aflat alături se făcu ţăndări.

Israelianul se opri brusc cu satârul în mână.

— Lasă satârul! îi strigă Malko autoritar în engleză.

Moshe trebuia să aibă câteva noţiuni de engleză, căci puse docil satârul pe masă, cu o privire plină de ură. Îl apostrofă pe Mahmud în arabă pe un ton plin de furie, iar egipteanul lăsă capul în jos. Revenindu-şi din turbare, Moshe întrebă cu voce aspră:

— *What de you want?*

Malko îi răspunse tot în engleză.

— Acest bărbat v-a vândut o poşetă din piele de crocodil pentru suma de o sută de dinari. Obiectul a fost furat, iar eu îl vreau înapoi.

Israelianul scutură din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi… Eu am un restaurant.

— Bine, spuse Malko fără să se enerveze. Zahra, telefonează la *Moukhabarat.*

Tânăra nu ajunse încă la uşă, că o discuţie violentă izbucni între cei doi asociaţi. Până la urmă, iordanianul se întoarse spre Zahra şi rosti o frază lungă pe un ton plângăreţ.

— Spune că a cumpărat o poşetă din plastic de la egiptean, care i-a spus că era a unei filipineze aflată la strâmtoare.

— Unde este?

— O să v-o înapoieze.

Fără să-şi ia ochii de la arma ce era mereu îndreptată spre el, proprietarul restaurantului se aplecă, deschise uşiţa unui bufet şi scoase un pachet învelit într-o pânză gri. Malko îi făcu semn lui Zahra.

— Deschide-o şi examinează conţinutul!

Ea îndepărtă pânza gri. Apăru o splendidă poşetă Hermes din piele de crocodil, în culoarea ochilor săi. O deschise şi băgă mâna înăuntru.

— Este plină cu hârtii, spuse ea.

— Întreabă-i dacă au luat ceva din ea.

Cei doi bărbaţi răspunseră în cor că nu se atinseseră de poşetă. Abia dacă ştiau de existenţa ei. Între bandiţi, Piaţa Comună arabo-israeliană exista deja…

— Bine, încheie Malko, ia poşeta şi hai să mergem!

În momentul în care se pregăteau să iasă, vocea tremurătoare a patronului de restaurant îl opri:

— Ce spune?

— Vrea să-i dăm înapoi cei o sută de dinari, traduse Zahra. Afacerile îi merg prost. Au investit mulţi bani în ingredientele pentru bucătăria „caşer”, dar turiştii israelieni nu vin aici. Preferă mâncarea arăbească.

Moshe aproba energic din cap. Malko prefera să nu se enerveze. Plecară fără nici un răspuns. Mahmud era atât de bucuros s-o şteargă, că îşi regăsi în mod miraculos forţa de a-şi folosi piciorul rănit ca să coboare singur scara.

Văzând poşeta, Flor Balagan scoase un strigăt de bucurie.

— Asta e! Asta e!

Îl duseră pe Mahmud până la locuinţa lui. Egipteanul se despărţi de ei fără o vorbă şi plecă şchiopătând până la uşă. Malko trecu la volan şi porniră în direcţia colinei Abdun. Era grăbit să vadă, în fine, ce conţinea poşeta la care ţinea atât de mult Randa Asfur.

*

* *

— Arată-ne actele! Viza şi permisul de şedere.

Cei doi mustăcioşi îl aşteptau pe Mahmud pe palier. În bluzon, zdraveni, bine hrăniţi, cu aerul răutăcios şi plin de siguranţă al poliţiştilor din Lumea a Treia, îl îmbrânciră pe muncitor atât de tare, încât acesta căzu înapoi în cameră şi se târî ca să-şi scoată actele dintr-o sacoşă. Cei doi le examinară cu atenţie, pe urmă le aruncară pe jos. Din ele nu deduseră nimic…

— De unde vii? îl întrebă cel mai masiv dintre ei.

— Am fost în oraş, la farmacie.

— La farmacie? Unde sunt medicamentele?

— Eu…

Nu apucă să-şi termine fraza. Poliţistul mătăhălos îşi aşeză cizma pe piciorul rănit şi apăsă cu toată puterea. Desigur, nu era prea subtil, dar…

Când Mahmud încetă să mai urle, să se zvârcolească pe podea, cu faţa plină de sudoare, cel mai scund dintre mustăcioşi îl ridică şi căută să-l calmeze pocnindu-l cu capul de perete. Pe urmă, îl altoi cu o lovitură de picior în coaste. Fără răutate însă, ci numai să-l facă să-şi dea seama că era în interesul lui.

— *Ya habibi!*[37] Să ne spui cine erau oamenii care au venit la

[37] Amice

tine şi ce voiau.

Mahmud nu mai putu să reziste şi le povesti tot. Cei doi agenţi ai generalului Al Kaisi notau, uşuraţi. Pierduseră Cherokee-ul în aglomeraţie şi habar nu aveau unde dispăruse.

— Ştii ce conţinea poşeta? îl întrebă şeful poliţiştilor.

— Nişte hârtii, gemu el, dar eu nu ştiu să citesc… Am luat doar banii.

— Era o poşetă *frumoasă?*

Mahmud ridică din umeri. Pentru el era doar o poşetă şi atât. Zdrahonul îl prinse de claia de păr şi-l pocni din nou cu capul de perete.

— Să nu spui *nimănui nimic!* Altminteri nu mai vezi niciodată Egiptul.

— *Wahiet Allah!* jură egipteanul. Nimănui.

Ieşiră fără să închidă uşa. Mahmud avea dureri îngrozitoare. Simţea că n-ar fi trebuit să fure afurisita aia de poşetă. Prea mulţi oameni importanţi se interesau de ea. Dar acum era prea târziu. Se ruga lui Allah să nu mai audă niciodată de această afacere.

*

* *

Flor Balagan dispăruse în camera ei, epuizată de emoţiile dimineţii. Zahra scotea una câte una toate hârtiile din poşeta verde din piele de crocodilii le punea pe măsuţa joasă, în faţa lui Malko. Până acum, nu era nimic pasionant. Carnete de cecuri, un paşaport, scrisori, o agendă cu adrese, ce vor trebui descifrate, un pachet rigid albastru de ţigări. Fleacuri şi, ca în orice poşetă de femeie, mai era şi o trusă de machiaj. Zahra întoarse poşeta, o scutură şi înălţă capul.

— Nu mai e nimic altceva.

— Şi în buzunarul lateral?

Zahra trase fermoarul şi scoase un etui din plastic transparent ce conţinea două bucăţele de hârtie. Prima era un virament bancar emis de domnul Barzan Al Takriti pentru Union des Banques Suisses, din Geneva, în contul societăţii Aramex, având credit tot la UBS. Viramentul era datat 10 august 1995. A doua hârtie era un extras de cont al societăţii Aramex, datat 30 august şi reprezenta un sold creditor de 28 186 887 dolari. Adică valoarea viramentului, plus dobânzile, mai puţin un debit de două milioane de dolari. Pulsul lui Malko se acceleră. Barzan Al Takriti era fratele vitreg al lui Saddam Hussein, reprezentantul

său în Elveţia, omul care controla toate circuitele financiare secrete ale Irakului.

Examină îndelung cele două documente. Că „finanţistul” lui Saddam Hussein virase treizeci de milioane de dolari la două zile după defecţiunea generalului Hussein Kemal nu avea în mod obligatoriu legătură cu fuga lui, dar era totuşi o afurisită de coincidenţă.

Trebuia să afle ce se ascunde în spatele siglei Aramex. Şi cum de se găseau aceste două documente în poşeta Randei Asfur? În ziua în care i se furase, tocmai se înapoia din călătorie. Era interesant să afle de unde…

Christopher Angleton avea mult de muncă.

*

* *

— Randa Asfur s-a întors de la Geneva miercuri, când i s-a furat poşeta, cu zborul Royal Jordan RJ 120, la şase seara. Plecase în sâmbăta precedentă tot la Geneva, de astă dată cu zborul 8173 al companiei Air France via Paris, unde a şi dormit, apoi a plecat a doua zi cu zborul 2874 pentru Geneva.

Malko îşi zise că forţa calculatorului era nemaipomenită. Să găseşti itinerarul unui pasager printre cele cincisprezece milioane de persoane transportate anual de Air France! Era extraordinar.

Christopher Angleton era în al nouălea cer.

— Iată cum a recuperat ea documentele, conchise Malko. Şi Aramex?

— Trebuie să sosească, zise americanul. Am cerut o informaţie „flash” centralei noastre de la Berna.

Nu termină bine vorba, că secretara intră în birou şi-i întinse un document care tocmai sosise. Christopher Angleton citi cu voce tare:

— Iată, Contul Aramex a fost deschis pe 6 iulie 1995. Înainte de 10 august nu a funcţionat. La această dată a fost creditat cu viramentul de treizeci de milioane de dolari. De atunci nu s-a mai efectuat decât o singură operaţiune bancară: un virament de două milioane de dolari într-un cont din Bermude.

Schimbară priviri semnificative. Deci, generalul Hussein Kemal a operat într-un cont din Bermude, atunci când a sosit în Iordania, în profitul unei bănci din Amman.

— Cui îi aparţine Aramex?

Şeful Centralei CIA îşi ridică ochii albaştri. Lui Malko i se păru

că erau scăldaţi în lacrimi de bucurie.

— Aramex este o societate britanică *off-shore*[38], creată la 1 iulie 1995, cu un singur acţionar: generalul Hussein Kemal.

Malko avea chef să strige şi el de bucurie. Trebui însă să-şi stăpânească elanul ca să poată rosti concluzia.

— Iată proba pe care o căutaţi. Acest virament n-a putut fi efectuat decât cu acordul lui Saddam Hussein. El a fost creditat la *două* zile după defecţiunea lui Hussein Kemal. În concluzie, este vorba de o falsă defecţiune. Lui Saddam Hussein nu-i stă în obicei să-i recompenseze pe trădători.

[38] În afara ţării.

Capitolul XVI

Christopher Angleton radia. Flutură documentul pe sub nasul lui Malko.

— Datorită dumneavoastră, zise el, am în fine dovada că ipoteza mea este justă: Saddam Hussein a pus la cale o maşinaţie deosebit de periculoasă. Mai întâi, a lăsat să se creadă că a fost trădat şi, forţat de această trădare, să dea la iveală secrete fără importanţă reală. Pe urmă, a încercat să obţină, graţie presiunii opiniei publice mondiale, ridicarea embargoului petrolier.

— Uitaţi ce este mai important, remarcă Malko. Faptul că Saddam Hussein ar putea obţine ridicarea embargoului fără să piardă armele bacteriologice şi chimice secrete, pe care pretinde că le-a distrus. Saddam Hussein a pus la cale toate aceste maşinaţii pentru a obţine ridicarea embargoului şi ca să conserve potenţialul său de arme nimicitoare. Datorită acestor documente, avem o şansă, poate, să întoarcem maşinaţia împotriva lui.

— Mărturisesc că nu văd cum, zise Christopher Angleton.

— Avem două posibilităţi, explică Malko. Să facem publice aceste două documente imediat. Proba duplicităţii lui Saddam Hussein fiind făcută, ridicarea embargoului va fi amânată până la calendele greceşti. Prietenul nostru, prinţul Turki, va destupa şampania, regele Hussein îi va cere probabil lui Hussein Kemal să se întoarcă în Irak, iar noi vom reveni la situaţia de dinainte de defecţiune. Însă, Saddam Hussein va deţine pe mai departe armele secrete. Dar va avea un motiv în plus să se servească de ele: furia provocată de eşecul maşinaţiei sale.

— Sunt de acord cu toate astea, aprobă şeful Centralei CIA. Dar mai vedeţi şi un alt mod de a proceda?

— Da, zise Malko. Sunteţi absolut convins că Saddam Hussein mai are un potenţial important de armament bacteriologic şi chimic?

— Absolut.

— Bine. O persoană este desigur la curent: Hussein Kemal. Cu aceste două documente, avem un avantaj faţă de el. Şi faţă de Randa Asfur. Indirect, din cauza ei, suntem noi în posesia acestei bombe cu efect întârziat. Deci ea constituie veriga slabă a

lanţului. Dacă Saddam Hussein află ce s-a întâmplat, mi-e teamă pentru pielea ei. Atât timp cât documentele rămân secrete, avem un atu în plus şi încă destul de puternic. Este rândul nostru să-l manipulăm pe Hussein Kemal.

Tăcerea se prelungi mai mult timp. Christopher Angleton reluă, în sfârşit:

— Asta presupune să nu menţionez despre existenţa acestor documente nimănui. Nici măcar la Langley.

— Absolut.

Şeful Centralei CIA reflectă îndelung, apoi spuse:

— Este o decizie care atrage după ea foarte multe consecinţe. Cel puţin, pentru mine…

— Recunosc, admise Malko. Dar dacă Langley este la curent, nu vor putea să-şi ţină gura… Vor fi Casa Albă. Departamentul de Stat, ONU şi alţii. Pentru moment, nu ştim decât noi doi. Dacă dosiţi bine aceste hârtii, nimeni nu va afla nimic. Să mai aşteptăm o săptămână.

Christopher Angleton privea fix biroul. Înălţă capul şi zise cu o voce care nu era a lui:

— Este cea mai dificilă decizie din cariera mea.

Toată formaţia lui de funcţionar ascultător se revolta la gândul că trebuia să ascundă o descoperire de importanţă vitală pentru şefii săi. Malko îl înţelegea. Loialitatea e calitatea principală a unui slujbaş al statului. A fost şi mai mişcat când îl auzi pe Christopher Angleton spunând:

— Malko, îţi acord trei zile. Din cauza lui Tadeusz Zirkowski. Asasinat datorită acestei poveşti afurisite şi pentru că eu cred în steaua ta norocoasă.

*

* *

Moshe Medmelstein îşi înfundă capul între umeri văzând lovitura care se abate asupra lui. Dar nu fu destul de rapid ca să evite crosa pistolului ce-i deschise arcada stângă până la os. Prins cu cătuşe de fotoliul asemănător cu al său, asociatul lui, Tarik Rasha, semăna cu o pătlăgică roşie, prea coaptă ce stătea să crape. Cu el, cetăţean iordanian, oamenii generalului Al Kaisi nu afişau aceeaşi blândeţe cu care îi tratau pe străini, fie ei şi israelieni.

În jurul prânzului, cei doi bărbaţi culeşi de oamenii de la *Moukhabarat Al-Amat* fuseseră duşi direct la noul sediu, un complex de clădiri din piatră construit pe o colină, la care se

ajungea pe un drum fără nici un indicator: Al Shaab Street, pe şoseaua spre Jarash. Ansamblul era impresionant: un fel de fortăreaţă presărată cu minarete în care vegheau santinele înarmate. Serviciile iordaniene tocmai se mutaseră acolo. Se simţea încă mirosul vopselei şi, în lipsa tablourilor, un poster mare cu regele Hussein şi cu soţia fusese prins în pioneze în holul de la intrare.

Interogatoriul începuse imediat, cu o singură întrebare laitmotiv: ce conţinea poşeta din piele de crocodil?

Exact acelaşi lucru uriaşe în urechile lui Moshe Medmelstein tânărul locotenent care conducea interogatoriul. Israelianul înghiţi puţin sânge care îi curgea din arcadă şi îi adresă o privire rugătoare asociatului său. Din păcate însă, acesta nu era pentru moment în stare să-i vină în ajutor. El răspunse că a pus bine poşeta fără s-o deschidă, convins că nimic interesant nu scăpase lăcomiei lui Mahmud. Muncitorul egiptean înşfăcase deja tot ce era de valoare...

Nu-l credeau. Cu toate astea, nu putea să jure pe Coran...

— N-am deschis, poşeta, repetă el pentru a suta oară. Sunt un comerciant cinstit şi...

Tăcu pentru a evita o nouă lovitură de crosă. Locotenentul rânji:

— Cinstit! Dacă israelienii care vin aici sunt ca tine, mai bine continua războiul. Tu eşti o secătură şi dacă nu vorbeşti, vei fi înmormântat aici, chiar sub peluză. Este loc destul.

Locotenentul se uită la ceas. Trebuia să-şi redacteze raportul pentru generalul Al Kaisi.

— Băgaţi-l în celulă, ordonă el celor doi soldaţi care asistau, în cea mai mare taină.

*

* *

Generalul Mustafa Al Kaisi, masiv, cu alură oxfordiană şi cu ochelari cu rame aurii, amintea mai mult de un *civil servant* britanic de rang înalt, decât de un beduin. Cu toate acestea, era unul dintre cei mai credincioşi susţinători ai regelui Hussein, care-i încredinţase unul din posturile cele mai importante din regat.

Se strâmbă fiindcă locotenentul a lăsat urme de praf pe superbul covor Naim în tonuri pastelate de albastru şi gri pe care omologii săi iranieni i-l oferiseră cu ocazia unei călătorii oficiale. Citi încă o dată raportul privind afacerea cu poşeta din piele de

crocodil, în timp ce îşi termina băutura Gaston de Lagrange VSOP cu tonic. De când vizitase Franţa, a renunţat definitiv la gin. Uimit, îi veni în minte o poveste de-a Agathei Christie. De ce se zbătea CIA atât de mult ca să recupereze poşeta Hermes, dacă nu conţinea decât nişte hârtii? Fără îndoială că figuranţii nu l-ar informa cu nimic. Trebuia doar să-i ţină în şah până la elucidarea cazului.

Cei care puteau să-i lumineze calea, erau numai patru: Christopher Angleton, Zahra Sirb, Malko Linge şi stăpâna poşetei, Randa Asfur.

Nici unul dintre cei patru nu i-ar fi încredinţat de bunăvoie ceea ce ştia. Trebuia deci să întrebuinţeze alte metode. Ca să ajungă la Christopher Angleton, nici măcar nu era de imaginat, nici la cel care lucra cu el, prinţul Malko Linge. Pentru iordanieni, americanii erau sacri. Se pregăteau să livreze două escadroane de F 16, aproape noi, armatei iordaniene, iar dacă un singur gest nelalocul lui ar duce la eşecul acestei frumoase iniţiative, generalului Al Kaisi nu-i mai rămânea decât să-şi tragă un glonţ în cap.

Mai era Zahra Sirb, cetăţeana iordaniană. Dar, cu legăturile ei cu CIA şi făcând parte dintr-o familie puternică, nemaipunând la socoteală şi numeroşii amanţi sus-puşi, era o ţintă prea delicată. Mustafa Al Kaisi auzea deja sunând telefonul dacă se agăţa de ea. Nu era *sigur* dacă nu cumva fusese şi amanta regelui... Bănuind-o pe ea, *ipso facto,* era bănuit şi suveranul...

Ce oroare. Îi mai rămânea doar Randa Asfur. Îi reciti fişa. Nimic important, afară de originea ei irakiană. Dar erau câteva zeci de mii ca ea. Niciodată nu i-au fost aduse la cunoştinţă activităţi suspecte, chiar în legătură cu grupurile palestiniene disidente. Soţul ei era desigur o canalie, dar putea să-i servească drept informator *Moukhabaratului* şi fidelitatea sa faţă de regele Hussein era un punct bun. Trebuia totuşi să fie interogată.

Generalul Mustafa Al Kaisi închise ochii pentru câteva clipe. Afacerea cu poşeta ajunsese să-l obsedeze. Mâzgăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie şi sună.

— Aduceţi-mi persoana asta de îndată ce o găsiţi, ordonă el unui maior care tocmai intra. Să nu afle nimeni, e o operaţiune absolut secretă.

*

* *

Malko îşi simţea capul uşor, ca şi cum bulele sifonate ale

şampaniei Taittinger Comtes roze, din 1986, împărţită cu Christopher Angleton mai pluteau încă. Dejunul *tete a tete* cu americanul pecetluise înţelegerea lor. Avea şaptezeci şi două de ore ca să-şi pună la punct operaţiunea. Primul lucru era să se întâlnească cu Randa Asfur. Sunase la ea, dar era plecată. Nu avea decât să mai încerce din când în când.

Împinse uşa camerei. Aerul condiţionat nu funcţiona. Se îndreptă spre fereastră, când, deodată, observă o sclipire în geam. O femeie ţâşnise din baie: era Randa Asfur cu un pistol automat negru în mână. Avea trăsăturile crispate. Ridică braţul, ochindu-l pe Malko în spate, fără să-i spună o vorbă. Venise special ca să-l ucidă...

Malko simţi că viaţa lui atârna doar de un fir de aţă. Avea o fracţiune de secundă ca să acţioneze. Dacă se întorcea, ea ar fi tras imediat. Fără să se mişte, zise cu o voce blândă:

— Prea târziu, Randa, am găsit poşeta şi ordinul de plată.

Secundele care urmară i se părură secole. Malko îşi goli plămânii şi se întoarse foarte încet. Pistolul era mereu îndreptat spre el. Trăsăturile crispate ale Randei Asfur păreau sculptate în piatră, iar o flacără de ură îi juca în pupilele întunecate.

— Ce vreţi să spuneţi? răcni ea înţelesese perfect. Altminteri, ar fi primit deja un glonţ în spate. Dar amânarea execuţiei era prea fragilă. De asemenea, furia putea s-o determine să apese pe trăgaci.

Malko răsuci şi mai tare cuţitul în rană.

— Ştiu că aţi fost la Geneva special pentru recuperarea acestor documente. Cum speraţi să le transmiteţi generalului Hussein Kemal?

Pupilele negre se măriră şi mai mult, încât Malko se gândi că va trage. Se afla la câţiva paşi de eternitate. La această distanţă, chiar un Walther PPK de calibrul 32 putea ucide.

— Deci dumneavoastră mi-aţi trimis *Moukhabaratul* pe cap! zise ea cu voce egală.

Era rândul lui Malko să fie surprins.

— N-am trimis pe *nimeni* pe capul dumneavoastră, protestă el. Doar Cristopher Angleton, şeful Centralei CIA din Amman şi cu mine suntem la curent cu aceste fapte. Ce s-a întâmplat?

— Doi tipi de la *Moukhabarat* au trecut azi pe la mine. Mă căutau. Jamal m-a avertizat la telefon.

Asta complica lucrurile.

Malko încerca să înţeleagă. Înainte de toate, Randa nu trebuia

să încapă pe mâna *Moukhabaratului.* Şi să nu-l omoare pe Malko. Stăteau tot timpul faţă în faţă. Malko era înarmat, dar până să pună mâna pe pistol, Randa Asfur avea suficient timp să-şi golească încărcătorul. El îi adresă un surâs aproape călduros şi zise cu o voce liniştită:

— Documentele sunt în siguranţă la Ambasada Statelor Unite. Dacă mă omorâţi, nu veţi mai avea timp să ajungeţi în Irak. Dacă acceptaţi să mă ascultaţi, mai aveţi o şansă să vă salvaţi.

— Ce aveţi de spus?

Vocea ei era încărcată de ură şi ţinea pistolul mereu îndreptat asupra lui. Randa Asfur nu era uşor de îmbrobodit. Era o profesionistă. Pentru a pune capăt acestei confruntări periculoase, Malko înaintă până la fotoliu, apoi se aşeză. Ţeava armei îl urmări.

— Vreau să vă propun o *afacere.* Persoana dumneavoastră nu mă interesează. Irakul are sute de agenţi „adormiţi". Însă noi urmărim alt ţel. Dacă acceptaţi să ne ajutaţi, vom face în aşa fel încât să nu aveţi probleme cu iordanienii, iar viaţa dumneavoastră să poată continua ca înainte. Veţi recupera chiar şi superba poşetă.

Ea nici nu se clinti.

— Nu voi trăda, îi aruncă ea pe un ton provocator. Prefer să vă omor, apoi să mă sinucid.

Dacă lirismul arab ieşise la iveală, mai exista o speranţă.

— Randa, zise Malko cu blândeţe, nu este nevoie să se ajungă la extreme.

Tânăra rămase câteva clipe tăcută, apoi lăsă în jos ţeava pistolului.

— Ce doriţi? îl întrebă ea cu voce slabă.

Umerii se pleoştiră, privirea pierduse flacăra de ură, ca şi cum ar realiza deodată gravitatea situaţiei.

— Vreau să contez pe absoluta dumneavoastră colaborare, ca să întoarcem propria maşinaţie a lui Saddam Hussein împotriva lui.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu faceţi pe proasta, zise Malko autoritar. Saddam Hussein a vrut, graţie falsei defecţiuni a lui Hussein Kemal, să obţină ridicarea embargoului, păstrându-şi mai departe armele secrete.

— Nu sunt la curent cu programele militare, obiectă Randa.

— Dumneavoastră nu, dar Hussein Kemal ştie totul în legătură cu acest subiect.

Ea nu-i răspunse. Pistolul Walther PPK se odihnea acum pe genunchi. Malko se ridică şi, cu gesturi foarte calme, i-l desprinse dintre degete şi îl aşeză pe o măsuţă. Ea nu protestă. Căută în poşetă, scoase un pachet de *Gauloise blondes* şi bricheta Zippo îmbrăcată în piele de crocodil, apoi o aprinse.

Îşi recăpătă sângele rece. Era o femeie energică, ştiind să se folosească de toate avantajele sale, fără scrupule, cu ferocitate.

— Nu aţi părăsit niciodată serviciile irakiene? o întrebă Malko.

Ea îi aruncă o privire grea, uşor ironică.

— Cred că nu asta e problema.

— Aveaţi misiunea să asiguraţi legătura cu generalul Hussein Kemal de la bun început?

— Da.

Ea trase din ţigară mici fumuri scurte, în timp ce îşi contempla pantofii.

— De ce aţi transmis dumneavoastră ordinul de asasinare a lui Tadeusz Zirkowski?

Ea înălţă capul, cu privirea stinsă.

— A cui?

Malko încerca să-şi stăpânească furia. Nu se dădea bătută. Pentru asta minţea, trişa, trăgea de timp.

— Nu faceţi pe vicleana cu mine. Ştiu multe lucruri. Deţinem extrasul comunicaţiilor dintre *Inmarsat*-ul lui Abdul şi locuinţa dumneavoastră. Vreau numai să-mi spuneţi de ce aţi intervenit şi de ce a fost ucis?

Trase din nou un fum din ţigară, ca şi cum ezita să răspundă, apoi rosti cu voce obosită:

— Nu l-au prins la timp.

— De ce voiau să-l ucidă?

— Obţinuse de la un trădător o casetă cu înregistrarea convorbirii dintre preşedinte şi generalul Hussein Kemal. Puneau la punct ceea ce numiţi dumneavoastră „manipulare”.

— Ce s-a întâmplat cu caseta?

— Chiar eu am distrus-o. Abdul mi-a adus-o la Amman.

Acesta era deci misterul morţii lui Tadeusz Zirkowski.

Randa se exprima cu voce neutră, fără să manifeste nici o emoţie. Se vedea că fusese formată la şcoala KGB-ului.

Malko voia să afle cât mai multe înainte ca ea să se răzgândească. Un lucru era vital pentru evenimentele care urmau.

— Cum comunicaţi cu Hussein Kemal? Vă duceţi la el?

— Încă nu am avut legături cu el, zise ea. Trebuia să anunţ prin intermediul unei croitorese de pe strada Abu Bakr As Siddik. Soţia lui Hussein Kemal este o clientă bună. Era suficient să mergem amândouă la atelier. Patroana este irakiană, stabilită de mult timp în Iordania.

— Speraţi să-i transmiteţi astfel şi documentele bancare?

— Da.

Mirosul ţigării uşoare umplea încăperea. Aparatul de aer condiţionat nu funcţiona şi începeau să se sufoce. Malko mai voia să afle un lucru.

— De ce acest virament de treizeci de milioane de dolari? A fost o imprudenţă.

Pentru prima oară, Randa renunţă la tonul ei neutru.

— Pentru că Hussein Kemal nu avea încredere în preşedinte. Îi era teamă că, după ce îşi juca rolul, îl abandona. Era un idiot, zise ea cu vocea tremurând de dispreţ, dar nu a renunţat niciodată la mentalitatea lui de vagabond. La început, strângea pariurile de la curse, iar suma o depunea în contul partidului. Şi pe urmă, îi era teamă de Udei. Întotdeauna i-a fost teamă că acesta îşi va întoarce tatăl împotriva lui. Toată averea lui Hussein Kemal se găseşte în Irak: pământuri, imobile, tot felul de afaceri. În afara Irakului nu are absolut nimic, iar până acum patru ani nici măcar nu i-a depăşit graniţele. Este un tip primitiv, foarte crud şi extrem de neîncrezător.

Ea tăcu brusc, realizând că vorbise prea mult.

— Nu prea îl aveţi la inimă, nu-i aşa?

Spuse fără să ezite:

— Nu, este suspicios şi laş. Interesat şi corupt. Ca fire, este opusul preşedintelui.

Malko o întrerupse dintr-o dată:

— Mulţumesc pentru informaţii, conchise el. Voiam să fiu sigur că sunteţi pregătită să colaboraţi. Acum trebuie să vă punem la adăpost de *Moukhabarat.* Asta este partea noastră de înţelegere.

— Şi a mea?

— Vreau informaţii cu-adevărat secrete despre programul irakian de arme bacteriologice şi chimice de distrugere în masă apte de funcţionare.

Randa Asfur îşi stinse ţigara în scrumieră şi puse frumoasa brichetă Zippo în poşetă.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, zise ea cu un ton aparent supus, dar cred că generalul Hussein Kemal a spus deja

totul.

Privirea se afundă în ochii lui Malko.

El tăcu, dar chiar în acea clipă era sigur că „acordul” ei nu era decât pură făţărnicie. Se va da o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Capitolul XVII

— Ce faceţi pentru *Moukhabarat?*

Randa Asfur îşi stăpânea vocea perfect. Era o întrebare care cerea un răspuns imediat. Malko se gândise la ea în timpul discuţiei.

— Cred că trebuie să le ascundem adevărul, căci nu ştiu *nimic* despre poşetă, o sfătui Malko. Dacă vă întreabă, prefăceţi-vă că nu înţelegeţi de ce CIA s-a interesat de ea. Îl cunoaşteţi pe generalul Al Kaisi?

— Puţin, ne-am întâlnit pe la petreceri.

— Oamenii lui au trecut pe la dumneavoastră?

— Da.

— Cel mai abil lucru ar fi să-i telefonaţi de îndată ce vă duceţi acasă. Veţi părea mirată de acest demers. Dacă insistă să vă întâlniţi, povestiţi-i despre furtul poşetei, dar numai atât. M-ar mira ca el să meargă mai departe.

— Aţi promis că mă ajutaţi.

— E adevărat, recunoscu Malko, dar în acest stadiu, remediul face mai rău decât boala în sine. În secunda în care generalul Al Kaisi va afla că noi vă protejăm, va dori să ştie *pentru ce.* Iar acest lucru nu putem să i-l spunem. Evident, dacă v-ar aresta, noi am interveni imediat.

Randa Asfur părea să accepte explicaţiile lui Malko. Stând în picioare, gata de plecare şi înfăşurată în *hijabul* ei, îl întrebă:

— Când ne mai vedem?

— După ce vă veţi întâlni cu Raghad Kemal. Voi veni la dumneavoastră şi îmi veţi da paşaportul lui Flor Balagan. Veţi recupera poşeta şi conţinutul ei, obiectele de valoare şi documentele. Vă voi da amănunte în legătură cu propunerea pe care o veţi transmite generalului Hussein Kemal, explicându-i ce s-a petrecut.

Deschise uşa şi Randa Asfur se strecură pe coridor şi se îndepărtă legănându-şi cu graţie şoldurile. După ce ajunse la ascensor, se întoarse şi-i spuse lui Malko cu o voce aproape veselă:

— Dacă ne-ar vedea cineva acum, s-ar putea gândi că tocmai am petrecut împreună momente agreabile…

Cabina care sosea îi curmă răspunsul lui Malko. În orice caz, Randa Asfur îşi revenise complet.

El aşteptă puţin, apoi coborî. Cele şaptezeci şi două de ore de răgaz erau abia la început, iar el şi pusese în funcţiune maşina infernală. Christopher Angleton va fi mai puţin îngrijorat.

*

* *

— Dacă va merge, înseamnă că este cea mai frumoasă lovitură din îndelungata dumneavoastră carieră, recunoscu şeful Centralei CIA. Dar…

Lăsă fraza neterminată. Malko îşi înmuie buzele în ceaiul fierbinte. Scepticismul americanului îl agasa puţin. Funcţionarii de la CIA erau toţi la fel: îţi băgai capul în gura leului şi ei spuneau că tot nu-i destul… Mai trebuia să-l tragi şi de limbă. Christopher Angleton întrebă cu un ton detaşat:

— Ce târg îi veţi propune lui Hussein Kemal?

— Unul foarte simplu, zise Malko. Este la înghesuială. Dacă le dezvăluim iordanienilor şi saudiţilor că nu este decât unealta secretă a lui Saddam Hussein, regele Hussein nu îi va mai acorda mult timp ospitalitate. Voi aranja să i se transmită lui Hussein Kemal că Statele Unite vor cere expulzarea lui în Kuweit… Pentru că Saddam Hussein a declarat în mod public că Hussein Kemal l-a obligat să invadeze Kuweitul. Iar poporul kuweitian va fi fericit să-l trateze după cum merită.

Americanul îşi învârtea încetişor ceaiul, cu privirea pierdută.

— Este o idee bună. Dar dacă Hussein Kemal fuge?

Malko zâmbi.

— Unde? în Irak? Ar duce de râpă toată maşinaţia. În Arabia Saudită? Îi vor suci gâtul imediat. În Israel? E ridicol. În Siria? Nici nu poate fi vorba. Hafez el-Assad l-ar băga în pământ până la gât în aşteptarea Judecăţii de Apoi. Nici o altă ţară nu va voi să-l primească. Credeţi că ameninţarea mea va fi mai credibilă în ochii lui?

— Cam cincizeci la sută, aprecie Christopher Angleton.

— După părerea Randei Asfur, Hussein Kemal este un laş, zise Malko. Asta îl va face să treacă de partea „bună” şi nu va risca.

Americanul bău o înghiţitură de ceai.

— Rămâne de văzut, recunoscu el. Puteţi fi sigur că în acest moment, Randa Asfur este pe cale să ne joace o festă. Dispune de reţeaua clandestină irakiană din Iordania, plus câţiva vechi terorişti din grupul lui Abu Nidal.

— Asasinarea mea nu-i serveşte la nimic, obiectă Malko. Ştie că sunteţi în posesia documentului.

— Exact, aprobă Christopher Angleton. În schimb, în situaţia în care se află ei, a-l lichida pe Hussein Kemal nu ar aduce decât avantaje. Ar lua cu el secretele în mormânt şi ar confirma definitiv fuga sa.

— Este o posibilitate pe care am întrezărit-o, spuse Malko. Din fericire, este bine apărat şi nu iese din palat. Să aşteptăm răspunsul Randei Asfur.

*

* *

Randa Asfur aştepta cu receptorul la ureche şi cu inima bătând. La trei metri de ea, cei doi mustăcioşi de la *Moukhabarat* admirau calmi ultimele mobile livrate de Claude Dalle. N-ar avea niciodată posibilitatea să-şi ofere asemenea piese. O interceptaseră pe Randa Asfur în momentul în care se întorcea acasă, iar iordaniana le ceru de îndată s-o lase să telefoneze şefului lor, generalul Mustafa Al Kaisi, pe care îl cunoştea personal. Fâstâciţi, nu au îndrăznit să se opună.

— Vi-l dau pe general, anunţă vocea neutră a secretarei.

— *Marhaba!* Aici Al Kaisi.

— Mustafa? Ce se întâmplă?

Vocea Randei era deosebit de călduroasă. Era mirată de prezenţa celor doi agenţi secreţi care insistau s-o ducă la şeful lor. Făcuse ceva rău?

— Nu, nu chiar, o asigură Al Kaisi; vreau doar să vorbim despre o afacere ciudată.

Nu se aşteptase ca tânăra să-l sune. Randa Asfur izbucni în râs.

— Dar, Mustafa, putem sta de vorbă când doreşti. Poţi veni joi seară la cină? Organizez un mic *mensam.* Vei fi invitatul meu de onoare.

Ascultă răspunsul generalului, apoi, cu un gest maiestuos, întinse receptorul unuia dintre mustăcioşi.

— Excelenţa sa doreşte să vorbească cu voi.

Mustăciosul mai mare în grad se grăbi să ia receptorul, ascultă, punctă conversaţia cu câteva *aiwa,* apoi închise. După aceea, se îndreptară cu toţii spre uşă, asaltând-o cu scuze pompoase. De îndată ce rămase singură, Randa Asfur se repezi la bar, scoase o sticlă de Cointreau, una de tequila şi lămâie verde şi îşi prepară un cocteil Margarita să doboare şi o cămilă,

adăugând mai multă tequila. Cu cuburi de gheaţă, băutura răcorea gâtlejul şi sufletul… Deşi îi tremurau picioarele, era mândră de ea. Îndrăzneala ei fusese profitabilă şi-apoi, Mustafa Al Kaisi nu detesta compania femeilor drăguţe. Soţia lui, înfăşurată în văluri din cap până-n picioare, nu ieşea niciodată afară.

După ce fumă o ţigară, plecă din nou, coborî până la al Treilea Cerc şi se strecură într-o cabină telefonică. Dădu trei telefoane, lăsă mesajele pe robot şi se urcă în maşină. După şocul resimţit cu o oră în urmă, se calmă şi deveni stăpână pe sine. Într-un fel, această confruntare directă cu *Central Intelligence Agency* nu-i displăcea. Va dovedi cât de tare este.

Când se întoarse acasă, soţul ei era acolo, jucând domino cu unul din prieteni, ţinând încă braţul în eşarfă. Randa se apropie de masa lor, adresă un surâs tulburător celor doi bărbaţi şi zise cu o voce plină de subînţelesuri:

— Vino sus, după ce termini.

Se îndreptă spre scară legănându-şi puţin cam tare şoldurile. Invitatul amesteca piesele de domino. După cinci minute, Fadel ţâşni în cameră cu privirea pofticioasă. Randa îl linişti aruncându-i o privire de aisberg.

— Am o problemă, îi spuse ea. Aşază-te.

— Iarăşi! făcu Fadel Asfur îngălbenindu-se. Ce este…

Randa îl puse în temă, fără să-i ascundă nimic. Trebuia să se teamă şi el. După ce termină, el avea aerul unui boxer care a încasat pumni timp de cincisprezece runde de la un adversar înrăit.

— Mai eşti prieten cu profesorul Khaldun Al Dalubi?

— Da, bineînţeles, de ce?

— Poţi să-i ceri un serviciu?

— Depinde ce…

— Este o nimica toată pentru el.

Îi explică ce vrea de la prietenul lui medic, pe urmă aprinse o ţigară.

— Trebuie să vorbesc cu Hussein Kemal, încheie ea. În secret.

Fadel nu îndrăznise niciodată s-o înfrunte pe Randa. El bolborosi:

— O să-i cer.

— Trebuie să accepte.

Tonul ei nu admitea replică. Duelul ei cu CIA era ca o partidă de şah. Un război al inteligenţei. Cei doi adversari dispuneau de

mijloace formidabile. Toată reţeaua clandestină irakiană era la ordinele lui Randa Asfur. I-ar fi iertate toate greşelile, numai eşecul nu.

Telefonul sună. Era cineva de la casa de modă Abdali care o anunţă că trebuia să meargă la probă la ora şase. Îi rămânea exact timpul necesar să aranjeze tot ce avea de făcut. Supus, Fadel încercă să scape, dar urmă un ordin scurt:

— Contez pe tine, Fadel!

Rămasă singură în odaie, Randa se schimbă. Se îmbrăcă deosebit de sugestiv: corset şi ciorapi negri. O lungă rochie verde acoperi aceste accesorii tentante, iar hijabul o transformă într-o bună musulmană. Pe urmă, îşi pregăti o porţie zdravănă de Cointreau Caipirinha, zdrobind cu grijă lămâia verde cu un pisălog şi-l bău dintr-o suflare. Era pregătită să-l înfrunte pe şeicul Beni Khaled. Trebuia să conteze pe toată bunăvoinţa. Se mai opri o dată din drum ca să dea un telefon. Timpul ei era limitat.

*

* *

Jamal, majordomul, îi deschise ceremonios uşa lui Malko şi îi conduse în cealaltă extremitate a imensului salon, care dădea spre piscină.

— *Mrs. Asfur is coming,* îl anunţă el.

Într-adevăr, Randa îşi făcu apariţia coborând scara, îmbrăcată într-o rochie roz, mulată pe corp şi foarte decoltată, care părea turnată pe ea. În mână avea un paşaport. Se aşeză cam prea aproape de Malko, făcându-l să profite din plin de parfumul cu care se dăduse.

— Iată paşaportul lui Flor Balagan, spuse ea pe un ton neutru.

Malko puse documentul în buzunar şi îi arătă un pachet pe care îl aşezase pe măsuţa joasă.

— Poşeta dumneavoastră, cred că nu lipseşte nimic din ea.

Se uită la pachet fără ca măcar să-l deschidă.

— Mulţumesc, spuse ea simplu.

— Aţi primit veşti de la *Moukhabarat?*

— Da. Totul a decurs bine.

Ea îi rezumă întrevederea cu cei doi agenţi ai generalului Al Kaisi. Din partea asta, aveau o amânare. De altfel, la sosire, Malko nu reperase nici o prezenţă suspectă. Până să-şi dea seama *Moukhabaratul,* totul ar fi terminat.

— Aţi putea s-o întâlniţi pe soţia lui Hussein Kemal?

— Întâlnirea a fost fixată. Va veni la probă la Abdali, astăzi, la ora şase, pe Abu Bakr As Siddik Street la numărul 18. Ce trebuie să-i spun?

— Că îi acordăm lui Hussein Kemal patruzeci şi opt de ore ca să ne dezvăluie amplasarea stocurilor de arme bacteriologice şi chimice rămase în posesia Irakului. Acelea aşa-zis distruse din ordine date verbal.

Randa Asfur nu se clinti.

— Şi ce obţine în schimb?

— Nimeni nu va afla de existenţa viramentului de treizeci de milioane de dolarii Iar lui Hussein Kemal îi va fi recunoscută postura de fugar cinstit. În măsura posibilităţilor, va putea, când va fi cazul, să participe la o guvernare democratică în opoziţia irakiană.

Cu singura excepţie, că opozanţii irakieni visau să-l vadă spânzurat de cârligul măcelarului… Randa îşi încrucişă picioarele cu un fâşâit de mătase şi zise:

— Eu nu am decât cuvântul dumneavoastră…

— Sunt termenii acestui acord, zise Malko tranşant.

— Dar de ce vă este atât de teamă de Saddam Hussein? întrebă Randa cu voce dulce.

— Pentru că este imprevizibil, ca rechinii, zise el zâmbind. După ce a pierdut un milion de oameni în războiul împotriva Iranului, credeam că s-a calmat. Ei bine, în schimb, a atacat Kuweitul! Nimic nu ne spune că, într-un moment de furie, nu se va gândi să omoare câteva milioane: dintre vecinii lui. Cu riscul de a-şi lăsa oasele pe acolo. Aduceţi-vă aminte de Hitler. El a rezistat până la capăt.

Randa se ridică.

— Saddam Hussein nu este Hitler. El e mult mai inteligent. Când ne mai întâlnim?

— Astăzi după-amiază, după ora şase.

— Nu veniţi şi dumneavoastră?

— Nu. Dar Zahra Sirb va asista la întrevederea cu soţia lui Hussein Kemal. Eu voi aştepta în maşină. Prefer ca *totul* să fie „zăvorât”.

Ea se ridică, semn că întrevederea a luat sfârşit.

— Nu aveţi încredere în mine, remarcă Randa în timp ce îl conducea până la uşă.

Malko îi luă mâna şi i-o sărută cu un zâmbet abia schiţat.

— Nu în totalitate. Pe curând.

*

* *

— Sper că aţi prevăzut totul, spuse Christopher Angleton. Sunt foarte vicleni.

— Mai este o singură măsură suplimentară, sugeră Malko. Să ne asigurăm că *nimeni* nu are acces la Hussein Kemal. Nici un vizitator necontrolat şi mai ales, Randa Asfur. *Lese des?*

— Omologii mei mi-au spus că nu iese deloc, zise americanul, dar eu cred că nu mişcă. Iordanienilor le este tot atât de frică să nu fie împuşcat de agenţii lui Saddam Hussein.

— Bine, încheie Malko. Ne mai rămân mai mult de patruzeci şi opt de ore ca să-l forţăm pe Hussein Kemal să se clatine.

— Sper că nu va încerca să ne tragă-n piept... oftă americanul.

Circulau cu nouăzeci la oră pe autostrada spre aeroport, fiind obligaţi să încetinească din cauza lucrărilor. O conduseseră pe Flor Balagan la avionul care o ducea în Filipine. În acest moment, zbura cu unul dintre cele două sute de aparate ale companiei Air France, în drum spre Manila, cu o escală la Paris. Şeful Centralei CIA îi dăduse un plic cu zece mii de dolari în bancnote de o sută, scoase din fondurile secrete ale agenţiei. Fără ea, Christopher Angleton ar mai fi încă în căutarea probei sale.

Căile Domnului erau fără îndoială nebănuite. În ziua în care Saddam Hussein ar afla că o maşinaţie sinuoasă care a pus în încurcătură cele mai eficiente servicii secrete din lume a eşuat pentru că o servitoare filipineză fusese în călduri şi-ar înghiţi pe loc mustaţa.

Nici, măcar Randa nu ştia exact ce s-a petrecut în realitate. Acum că Flor Balagan era departe de ghearele ei, Malko era nebun de plăcere să o pună în temă.

*

* *

Strada Abu Bakr As Siddik era plină de magazine de modă ce expuneau în vitrine rochii lungi cu broderii bogate şi strălucitoare, purtate în afara căsătoriilor tradiţionale. Pornind de la Primul Cerc, în sens unic, era punctul de întâlnire al celor care refuzau moda şi cultura occidentale.

Malko şi Zahra opriră nu departe de Abdali, unul dintre cele mai mari magazine de pe această stradă. Era ora şase fără zece.

— Uite, anunţă Zahra.

Malko zări BMW-ul parcat în faţa lor. Randa Asfur coborî. Era îmbrăcată tot în rochia ei roz, mulată pe corp, cu o poşetuţă în

mână.

Trecătorii se opreau brusc în faţa acestei apariţii extravagante care nu indica direcţia spre Mecca... Cei mai îndrăzneţi urmăreau balansul şoldurilor până când intră în magazin. Zahra schimbă o privire semnificativă cu Malko.

— Nu cred că s-a îmbrăcat aşa pentru întâlnirea cu Raghad, remarcă ea.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Un Mercedes negru fără număr, încadrat de alte două gri, tocmai oprise în faţa magazinului de modă. Vreo doisprezece mustăcioşi corpolenţi ţâşniră din cele trei vehicule, formând un adevărat gard viu, înconjurând o femeie care nu rămase mai mult de douăzeci de secunde pe trotuar. Era Raghad, fiica mai mare a lui Saddam Hussein. Gărzile sale de corp o însoţiseră până aici.

Malko se simţi invadat de o mare bucurie. Până aici, Randa şi-a jucat rolul. Se întoarse spre Zahra:

— Du-te şi asistă la convorbire!

Tânăra ieşi din maşină şi se îndreptă spre magazin, apoi dispăru înăuntru. Malko trebuia să aştepte, ca de altfel şi gorilele doamnei Kemal care se plimbau pe trotuar.

Zahra lipsi vreo zece minute. De abia ieşise, că fiica lui Saddam Hussein apăru în spatele ei, acoperită până la ochi şi imediat fu înconjurată de gărzile sale. Maşina demară în momentul în care Zahra ajunse lângă Malko.

— A mers bine? o întrebă el.

— Da. Randa vrea să te vadă şi te aşteaptă înăuntru.

— Să mergem.

Malko îşi luă pistolul care fusese ascuns sub scaun şi-l puse sub centură. Învăţase să fie prudent. Se îndreptă spre magazinul de modă.

Împinse uşa şi descoperi o mică încăpere cu pereţii ticsiţi cu umeraşe care stăteau să cadă de atâtea rochii, unele mai somptuoase decât altele. Lângă o rochie de mireasă împodobită ca un pom de Crăciun, trei femei îşi beau ceaiul în jurul unui platou încărcat cu dulciuri. Un miros ameţitor plutea în odaie şi o muzică arabă se auzea în surdină. Malko parcurse magazinul cu privirea, în timp ce Zahra rămase în prag. Nici urmă de Randa. Înainte ca el să poată deschide gura, patroana îi indică din cap o draperie în fundul camerei. Apoi îşi reluă flecăreala cu cele două prietene, ciugulind bucăţele de rahat.

Malko dădu la o parte draperia şi, printr-o deschizătură

îngustă, ajunse într-o odăiţă ticsită cu baloturi de ţesături, cu modele de rochii pe manechine şi cu două minuscule taburete. Sprijinită de masa de croit, Randa îi zâmbea.

— V-a spus Zahra că am transmis mesajul?

— Când voi primi răspunsul?

— Poimâine, la aceeaşi oră.

— Nu mai devreme?

— Este o decizie importantă pentru el, remarcă ea. Preşedintele nu-l va ierta *niciodată.* Va fi hăituit până la sfârşitul zilelor sale şi nimeni nu-l va apăra.

Asta era de netăgăduit. Malko remarcă:

— Este valabil şi în cazul dumneavoastră...

Randa plecă privirile.

— Poate că nu. Îi voi explica situaţia lui Rais. Eu nu sunt o trădătoare, nu fac altceva decât să deznod o situaţie încâlcită. Şi pe urmă, dacă o fi să mor, *Inch Allah,* ştiu că hotărârea mea va salva mii de copilaşi irakieni, iar compatrioţii mei nu vor mai avea de suferit.

Lui Malko i se aprinseră toate beculeţele. Era prea de tot. Puţin îi păsa ei de copilaşii irakieni.

— Hussein Kemal nu prea are de ales, reluă Malko.

— Ba da, i-o tăie Randa, ar putea să se sinucidă.

Cunoscându-l cât de cât, ştia că acest lucru nu-i stătea în fire. Deodată, Randa îşi schimbă atitudinea.

— Zahra vă aşteaptă în maşină?

— Cred că da, răspunse Malko. De ce?

— O să-i jucăm o festă, spuse tânăra cu dezinvoltură.

Malko nu avu timp să întrebe în ce consta festa. Ea se lipi brusc de el, strivindu-şi sânii de haină, cu pubisul strâns de pântecele lui. Gura ei o întâlni pe a lui Malko. El se aprinse ca o torţă. Când simţi coloana dură în lungul pântecelui ei, Randa îşi răsfrânse buzele groase într-un rictus plin de lăcomie.

— *Yallah!* zise ea încetişor.

Prinzând rochia stretch cu ambele mâini, la înălţimea şoldurilor, ea o ridică rapid deasupra pubisului, descoperind un triunghi de astrahan, de un negru strălucitor. Cu picioarele uşor depărtate, ea îl ghidă pe Malko între coapse şi slobozi un suspin când se afundă în ea. Atunci îşi depărtă picioarele şi mai mult.

— Sânii, gâfâi ea, mângâie-mi sânii.

El îşi strecură mâinile sub ţesătura roz şi prinse mugurii întăriţi. Cu siguranţă, Randa nu juca teatru. Malko avea impresia

că se scaldă în fântâna Trevi. Începu să alunece încetişor. Cu mâinile la ceafă, Randa îşi unduia bazinul cu mişcări din ce în ce mai rapide. Când seva lui Malko se răspândi în ea, îi smulse un mârâit răguşit. Unghiile femeii se înfipseră în ceafa lui şi, cu capul dat pe spate, scoase un strigăt care se auzi desigur în tot atelierul... Şi nu era ţipătul de durere al unei femei înţepate de croitoreasa neîndemânatică...

Cu gesturi lente, ea se şterse cu o bucată de cârpă şi îşi lăsă în jos frumoasa rochie roz. O licărire de veselie dansa în ochii săi întunecaţi.

— Păcat că Zahra nu a auzit strigătul meu de plăcere! făcu ea. Îi datorez asta din plin acestei secături.

Surprinzător personaj. Aflată într-o situaţie dramatică, îşi găsise totuşi timp să se răzbune. Malko nu fusese decât un instrument.

El dădu perdeaua la o parte. Când trecu prin dreptul unei oglinzi, realiză că era murdar de ruj precum un clovn. Randa îşi însemnase victima. În momentul în care deschidea uşa dinspre stradă, vocea irakienei răsună în spatele lui:

— Poimâine, la aceeaşi oră.

Ajungând la Cherokee, Malko se întreba ce capcană îi va pregăti tânăra femeie în decursul celor patruzeci şi opt de ore care au mai rămas.

Capitolul XVIII

Cuprins de tristeţe, generalul Hussein Kemal se uita la pantofii lui din piele de crocodil. Ştirea uimitoare adusă de soţia lui îl lovise ca un bici. Ordinul preşedintelui Saddam Hussein transmis prin Randa Asfur era de a fixa o întâlnire cu un reprezentant al CIA la Amman – fără martori – şi de a-i remite toate secretele pe care el le ascunsese din ordinul expres al acestuia. Randa Asfur, pe care o auzise totdeauna vorbind numai de bine despre *Rais* şi a cărei fidelitate faţă de regim o cunoştea, o asigurase pe soţia lui că era vorba de o negociere *globală,* având drept scop scoaterea Irakului din impas şi permisiunea de a deveni o ţară puternică. Într-adevăr, în schimbul acestui gest de bunăvoinţă, Statele Unite ar face presiuni asupra Consiliului de Securitate al ONU pentru a „îndulci" Rezoluţia 687, uitând de cei şase sute şaizeci de dispăruţi din Kuweit, morţi şi îngropaţi de multă vreme şi modificând condiţiile de control cele mai umilitoare pentru Irak. Pe scurt, această nouă schimbare de conduită intra în cadrul misiunii sale secrete.

Nu se ivea decât o singură problemă: această directivă mergea în sensul opus celor auzite de el mereu. Din 1990, Saddam Hussein s-a agăţat de programul armelor bacteriologice şi chimice, singura posibilitate de a-şi speria vecinii. Nu putea declanşa decât un mic apocalips, limitat la ţările vecine. Dar era mai mult decât nimic... Fără această armă secretă, dar deosebit de periculoasă, Irakul rămânea o putere de mâna a doua în regiune.

Hussein Kemal îşi plimbă privirile peste dealurile deşertice, dincolo de terasa unde vegheau două santinele. În total, îl supravegheau trei sute de oameni. Rolul său de fugar îl forţa să se ascundă pentru a-şi asigura credibilitatea şi a renunţa la orice posibilitate de a comunica cu Bagdadul în alt mod decât prin filiera Randa Asfur.

Aceasta reprezenta cea mai bună investiţie a regimului irakian de la Amman. Neputând fi bănuită, devotată trup şi suflet *Raisului,* inteligentă, ea nu-i lăsa în nici un chip posibilitatea de a alege. Cu toate acestea, ar fi ţinut mult să aibă confirmarea directă a Bagdadului, înainte de a livra ultimele sale secrete.

Acestea erau ascunse în cinci camioane blindate care l-au însoţit în „fuga” sa, în mijlocul unui teanc de documente fără importanţă.

Telefonul sună. Din centrala palatului Achemeih fu întrebat dacă voia să vorbească cu profesorul Khaldun Dalubi, medicul care-l supraveghea după ablaţia tumorii sale pe creier.

— Bineînţeles! aprobă Hussein Kemal.

Uşor neliniştit, se simţi vinovat când auzi vocea sonoră a medicului.

— Plec mâine la un congres în Statele Unite, îl anunţă acesta. Tocmai ţi-am citit dosarul: prevăzusem un control săptămâna viitoare, însă nu voi fi aici. Poţi să vii mâine dimineaţă la Centrul medical, la ora unsprezece?

— Te nelinişteşte ceva?

— Nu, nu, îl linişti profesorul. Este o simplă vizită de rutină. Ştii că aceste tumori „cresc din nou” uneori. N-ai tulburări de vedere? Vreo reducere a câmpului vizual?

— Nu, nu cred.

— Atunci, să vii mâine ca să stai liniştit timp de şase luni. O să-ţi facem radiografii şi o să stăm de vorbă.

— De acord, aprobă Hussein Kemal. Îi voi anunţa pe şefii securităţii.

După ce închise, ceru unei santinele să-l vadă pe colonelul responsabil al palatului Achemeih. Ofiţerul se prezentă după douăzeci de minute. Hussein Kemal îl informă despre vizita la medic şi încheie întrevederea cu o altă doleanţă:

— Aş dori ca Excelenţa sa Marwan El Kassem să stabilească o întâlnire cu al doilea consilier al Ambasadei americane. Pentru sâmbătă, dacă este posibil.

Toate contactele externe erau stabilite de palat. În absenţa regelui, primul consilier se ocupa de acest lucru. Fapt ce i-ar putea permite un răgaz de câteva zile ca să. Reflecteze şi poate că i-ar determina pe americani să-şi schimbe părerea în legătură cu punerea în aplicare a ameninţării lor.

*

* *

Malko ajunse la masa unde-l aştepta Christopher Angleton pentru micul dejun. Americanul avea o întâlnire pe lângă *Intercontinental* şi telefonase cu o oră mai devreme.

Malko dormise puţin şi prost. Nu-i mai rămâneau decât patruzeci şi opt de ore. Ziua îi părea nesfârşită. Următorul

contact cu Rada Asfur era prevăzut pentru a doua zi, ca să-i dea răspunsul lui Hussein Kemal la ultimatumul său. În ciuda timpului splendid, Malko nu reuşea să-şi alunge deznădejdea. Figura luminoasă a lui Christopher Angleton îl mai destinse puţin. Şeful Centralei CIA radia.

— Am primit azi-dimineaţă un telefon de la palat, anunţă el înainte de a-i da bună ziua. Hussein Kemal vrea să ne întâlnim sâmbătă la ora patru.

Malko avu impresia că menghina care îl sufoca îşi slăbise strânsoarea.

— Numai să nu încerce să ne tragă în piept, zise el.

Bucuros, Christopher Angleton îi alungă îndoiala.

— Cred ca micul dumneavoastră truc a reuşit. Am prevenit-o pe Zahra. Va veni şi ea.

Malko reuşi să schiţeze un zâmbet chinuit.

Zahra Sirb se fofilă printre mesele cofetăriei în aer liber cam pe la zece fără un sfert. Era îmbrăcată într-un pulover negru şi cu o fustă plisată, părul lins şi cu un dosar gros sub braţ. Ea îi aruncă lui Malko o privire complice, semn că nu-i purta pică. Se pare că mica „răzbunare” a Randei a lăsat-o rece. Politicos, Christopher Angleton o întrebă ce doreşte să comande.

— Am luat deja micul dejun, spuse tânăra. Oferiţi-mi un Cointreau Caipirinha, asta o să mă trezească puţin.

Îndată ce chelnerul se îndepărtă, Christopher Angleton îi spuse:

— Avem o veste mare! Generalul Hussein Kemal mi-a fixat o întâlnire pentru sâmbătă. Cea de mâine de la ora şase nu mai are rost.

— Îi este frică! exclamă Zahra. Deci trucul dumneavoastră a prins. Este superb. Însă şi eu am o ştire *micuţă,* o informaţie ce ar trebui verificată. Agenţia mea are un colaborator ocazional la Centrul medical Hussein. El m-a sunat azi-dimineaţă devreme să mă informeze că *Moukhabaratul* i-a anunţat pe şefi că accesul în secţia a patra va fi interzis între zece şi jumătate dimineaţă şi unu după-amiază, din cauza vizitei unei înalte personalităţi.

— Ce înseamnă secţia a patra? o întrebă Malko.

— Este secţia unde lucrează profesorul Al Dalubi, cel care l-a operat pe Hussein Kemal de o tumoare pe creier, îi explică Zahra. Am aflat că acesta a venit de mai multe ori la control. Am încercat să aflu cine a venit azi-dimineaţă, dar şefii au tăcut chitic. Nici în timpul vizitelor familiei regale nu sunt atât de

discreţi.

— Să ne întoarcem la birou, propuse Angleton, care deveni dintr-o dată nervos. Voi încerca să aflu mai multe.

Plăti la repezeală şi se îndreptară spre colina Abdun.

— După toate astea, remarcă americanul, s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu ceea ce se petrece.

— Prefer să fiu pesimist, replică Malko. În palatul Achemeih, ar trebui o divizie de blindate pentru a-l atinge, în timp ce afară…

Americanul nu mai continuă. De abia ajunse în biroul său, că se şi repezi la telefon şi sună direct la palat. Până la urmă, reuşi să vorbească cu un responsabil cu care avu o lungă convorbire în arabă. După aceea, încordat, închise.

— Este vorba chiar despre Hussein Kemal, spuse el. Face o vizită de rutină la sugestia profesorului Al Dalubi, astăzi, la ora unsprezece, l-am cerut şefului securităţii să-mi spună dacă s-au luat toate măsurile de prevedere, dar el mi-a râs în nas! Hussein Kemal se deplasează în propriul lui Mercedes blindat cu care a venit din Irak. Blindajul rezistă chiar la proiectile de mitralieră grea. În schimb, va fi protejat de o escortă puternică a gărzii regale şi de mai multe vehicule echipate cu mitraliere grele. Traseul nu are decât aproximativ opt kilometri.

Malko se uită la ceas. Era zece şi douăzeci şi cinci de minute.

— Hai să ne asigurăm că totul merge bine, sugeră el, eu nu sunt liniştit.

Angleton aruncă o privire pe agenda sa de întâlniri.

— Aveam o şedinţă foarte importantă, însă am s-o amân.

*

* *

Micul convoi se ivi de după gardul cu grilaj al palatului Achemeih păzit de beduini cu berete verzi, la ora zece şi jumătate fix. În frunte, era un Volvo al poliţiei, urmat de un Range Rover cu mitralieră în spate şi patru bărbaţi. În fine, un Mercedes cu geamuri verzui, ermetic închise, urmat de alte două Range Rover transportând fiecare câte şase soldaţi înarmaţi cu M 16. Un altul, care încheia convoiul; era echipat cu o mitralieră grea, cu banda pregătită.

Soldaţii glumeau între ei, stând cu armele pe genunchi şi părând mai degrabă destinşi. Traseul dintre palatul Achemeih şi centrul medical, cocoţat pe o colină, chiar în faţa noilor clădiri ale *Moukhabarat Al-Amat,* traversa o zonă puţin urbanizată. Câteva vile sau loturi noi se ridicau în vârful colinelor golaşe.

Trecură în mare viteză în partea de vest a Ammanului, către sensul giratoriu al celui de-al Optulea Cerc. Înconjurară în mare viteză rondul, apoi se angajară pe Al Tibiyya Street, un bulevard larg ce cobora spre sud. King Hussein Medical Center se afla pe dreapta drumului şi ocupa practic toată colina. Se ajungea acolo pe un drum în serpentine care pleca de pe Al Tibiyya Street, la două sute de metri după rond.

*

* *

Abdul Al Ahmar era aşezat pe vine pe solul bolovănos al unui spaţiu verde încă lipsit de construcţii, peste drum de colina care adăpostea centrul medical, pe cealaltă latură a străzii Al Tibiyya. Privirea lui fixa întruna sensul giratoriu din cel de-al Optulea Cerc. Stătea alături de Range Rover-ul său, care avea capota ridicată. Un beduin era aplecat peste motor, ca şi cum ar căuta cauza unei pene. Trei alte vehicule erau aliniate pe coasta colinei, ca un convoi oprit de un incident mecanic.

Se găseau la cincizeci de metri de drum şi nimeni nu le dădea atenţie. Armele lor erau ascunse cu grijă sub prelate. Le-au trebuit douăzeci şi patru de ore ca să vină de la Al Ruwayshid. În mici etape, deplasându-se doar pe drumuri lăturalnice ca să evite punctele de control care prezentau pericol şi să ajungă la locul stabilit cu două ore mai devreme.

Abdul Al Ahmar ţinuse să le vorbească celor douăzeci de oameni angajaţi în această operaţiune. Războinici extrem de curajoşi, se simţeau stingheriţi în aşezarea ce semăna a oraş. Nu ştiau să citească şi se orientau numai după soare. Dar ordinele şeicului Beni Khaled nu erau niciodată discutate, ci executate. Acum că ora acţiunii se apropia, începuseră să dea semne de nervozitate.

Abdul Al Ahmar auzi sirena poliţiei înainte de a zări maşina alb cu albastru, care era în fruntea convoiului, având pe capotă o ghirlandă de luminiţe colorate. Se ridică dintr-un salt şi urlă:

— *Yallah!*

Într-o clipită, toţi oamenii săi luară armele, iar prelatele care ascundeau mitralierele fură smulse. Cele cinci vehicule ale convoiului lui Hussein Kemal defilau la cincizeci de metri, puţin mai la vale.

Ţeava Duşkăi lui Abdul se răsuci, ochind maşina poliţiei. Ordinele erau clare: mai întâi, trebuiau să imobilizeze convoiul şi să neutralizeze paza, apoi să distrugă Mercedesul. Totul trebuia

să dureze cinci minute. Întăriturile nu vor întârzia să vină de la tabăra militară vecină şi de la sediul *Moukhabarat Al-Amat,* situat pe colina de lângă centrul medical.

*

* *

Şoferul maşinii de poliţie observă în stânga lui cele patru Range Rover oprite în teren deschis. Simţi un ghem în stomac şi întoarse capul spre sergentul de alături.

— Sergent! Este...

Nu a apucat să-şi termine niciodată fraza. Flăcări scurte ţâşniră din Duşka, iar un proiectil îi sfărâmă ţeasta. Sergentul apucă să-şi ia microfonul, dar nu mai putu să se servească de el. Enormele proiectile din Duşka găureau tabla, spărgeau geamurile, îi masacrau pe cei patru poliţişti într-un zgomot oribil de sticlă pulverizată şi tablă ciuruită.

Motorul se opri; rezervorul fiind atins, Volvo luă foc blocând şoseaua. Luaţi prin surprindere, soldaţii din escortă nu puteau reacţiona, fiind măcelăriţi de focul intens din cele patru mitraliere ale beduinilor lui Abdul Al Ahmar.

Range-ul din frunte avea pneurile sparte şi capota smulsă. Ocupanţii celorlalte două camionete săriseră în şanţ să se adăpostească de gloanţe. Cei mai mulţi au fost seceraţi înainte de a se adăposti. Proiectilele măturau drumul şi semănau moartea. În mai puţin de un minut, trei sferturi din efectivul soldaţilor era scos din luptă. Alţii erau morţi sau răniţi.

Mercedesul cu pneurile sparte semăna cu o imensă insectă neagră. Lungit pe burtă, un ofiţer urla într-un microfon, cerând ajutor. Numai servantul de la mitraliera de 12,7 mm rămăsese la postul lui: era un tânăr caporal-şef cu beretă verde. Fără să se sinchisească de proiectilele ce zburau în jurul lui, îndreptă ţeava armei spre prima Duşka şi apăsă pe trăgaci.

Capul servantului lui Abdul Al Ahmar dispăru într-un jet de sânge. Abdul se urcă pe camionetă şi împinse corpul camaradului său pe platformă. Răsuci ţeava Duşkăi şi deschise focul asupra celui care tocmai îi omorâse prietenul. Începu să tragă puţin cam jos, văzu impactul urcând în lungul caroseriei şi, în sfârşit, îl avu în linia de ochire pe servantul mitralierei. Văzu cum proiectilele îl loveau din plin în piept şi corpul se prăbuşi pe spate, în timp ce ţeava mitralierei se îndrepta spre cer. Abdul mai trase câteva cartuşe asupra celorlalte vehicule ale convoiului, golind cutia cu muniţii. Soldaţii care au supravieţuit

erau adăpostiţi în şanţ, după vehicule. De îndată ce acţionau, beduinii îi împroşcau cu focuri susţinute.

Cu un gest rapid, Abdul Al Ahmar luă o cutie nouă cu muniţie şi anclanşă primul cartuş în Duşka. De când începuse tirul se scurseseră două minute şi jumătate. Escorta era scoasă din luptă. Rămânea de îndeplinit partea a doua a operaţiunii şi cea mai importantă. Îndreptă ţeava mitralierei spre geamul din spate al Mercedesului şi apăsă pe trăgaci. Văzu clar impacturile pe geamurile verzi groase de cincisprezece; centimetri. Acestea se umplură de stele, dar nu se pulverizară.

Calm, Abdul se concentră asupra geamului, încercând să menţină arma imobilă. În fine, eforturile lui nu fură în zadar: geamul începu să cadă în bucăţi mici. Dar, în ritmul acesta, mai avea nevoie de timp. Iar ocupanţii vehiculului, protejaţi de blindajul portierelor, nu aveau de ce să se teamă.

Prevăzuseră şi acest lucru. Abandonând Duşka, beduinul i sări jos şi alergă până la cabina Range-ului. Luă un RPG 7 gata de atac şi se lăsă pe vine, la adăpostul camionetei. Avea de parcurs treizeci de metri pe teren deschis, ca să fie în bătaia armei. Le făcu semn oamenilor săi. Tirul lor deveni mai intens, iar el porni la atac aplecat înainte.

*

* *

Hussein Kemal era ghemuit pe podeaua Mercedesului, cu nasul în mochetă, iar garda lui, deasupra, strivindu-l cu cele optzeci de kilograme ale sale. I se părea că detonaţiile durau o veşnicie. Văzuse clar prima parte a atacului, explozia maşinii de poliţie. Pe urmă, toţi, inclusiv şoferul, se aplecaseră ca să se adăpostească. Loviturile surde ale mitralierei zguduiau caroseria Mercedesului la fiecare impact.

— Dar ce naiba fac? înjură generalul irakian printre dinţi.

El se gândea la armată, la iordanieni. Pistolul mare al gărzii lui de corp părea inutil în faţa acestei dezlănţuiri de arme…

— Încearcă să porneşti, urlă el la şofer.

Acesta, culcat pe banchetă, nici nu-i răspunse. Era imposibil de manevrat, partea din faţă a Mercedesului era înfundată în Range. Hussein Kemal nu şi-ar fi închipuit niciodată un atac atât de violent în plin Amman! Zgâlţâit şi ameţit de detonaţii, îi era greu să-şi adune gândurile. O singură idee revenea în mod obsesiv: Randa Asfur îl minţise.

Numai Saddam Hussein putea să declanşeze un asemenea

infern… Hussein Kemal ar fi dat orice ca să-l poată convinge de fidelitatea sa! Scoase un ţipăt şi se ghemui şi mai tare. Deodată, geamul din stânga zbură în mii de cioburi. Acum proiectilele se loveau de blindajul din interiorul Mercedesului şi ricoşau. În timpul unei scurte acalmii, i se păru că aude sirenele. Inima îi tresări în piept.

Loviturile zdruncinau acum portierele. La fiecare impact, irakianul strângea din dinţi, aşteptându-se să vadă tabla uşilor făcută zob. Cu toate acestea, maşina lui era construită să reziste la atacul cu mitraliere de mare calibru. O încercase chiar el atunci când era în construcţie, apoi ceruse să fie modificată…

Deodată, mitraliera tăcu. Liniştea era atât de surprinzătoare, încât el încercă să se ridice şi aruncă o privire în exterior. Ceea ce văzu îi făcu rău. Un bărbat se depărtă de vehicule şi porni o ambuscadă. Alerga pe drum, aplecat, cu un RPG 7 pe umăr: era un lansator de rachete antitanc. Blindajul maşinii nu era prevăzut să reziste unui asemenea atac…

— Să ieşim! urlă el. Să ieşim!

Cu disperare, se zbătea să împingă garda de corp. Aceasta se ridică, atinse mânerul uşii şi trase. Nimic: sistemul de închidere automată era blocat! Acum erau prizonieri. Hussein Kemal se uită din nou afară. Tirul reîncepuse, mai puţin intens. Soldaţii din escortă nu se mai arătau. Stăteau pitiţi în şanţuri. Pentru rege, ar fi luptat până la moarte, dar nu şi pentru un străin.

Bărbatul cu lansatorul de grenade se ridică şi porni mai departe alergând, cu arma pe umăr. Trebuia să se mai apropie puţin. Racheta ar transforma interiorul Mercedesului într-o combustie de două mii de grade… Hussein Kemal îşi zise că s-a terminat cu el.

*

* *

Malko şi Christopher Angleton observară în acelaşi timp coloana de fum ce se înălţa pe drum, la cinci sau şase sute de metri înaintea lor. Americanul sări ca ars. Proverbialul său calm englezesc se destrămă sub tristeţea apăsătoare.

— *Shit! Shit! Shit!*

O defecţiune idioată la sistemul de securitate al ambasadei îi făcu să întârzie. Cilindrul din oţel, care trebuia în mod normal să se înfunde în sol, ca să-i lase să treacă, refuzase cu încăpăţânare să dispară.

Pe urmă, coborâră în viteză nebună până la al Şaptelea Cerc,

apoi urcară spre nord. Ţinând cont că întârziaseră, se duseră direct la centrul medical. Dacă Hussein Kemal plecase la timp de la palatul Achemeih, trebuia deja să fie acolo.

Malko simţi că i se strângea inima în faţa spiralelor înalte de fum. Numai să nu fie măsura de care se temea cel mai mult: eliminarea lui Hussein Kemal… Dacă murea, rolul său de fugar devenea o certitudine, iar ei nu ar mai putea afla nimic.

Christopher Angleton viră brusc, să evite un camion care avea o pană de cauciuc. Deodată, şoseaua apăru pustie în faţa lor. Nici măcar o singură maşină nu mai venea din sens opus. Oamenii coborâseră din vehiculele oprite pe margini şi le făceau semn să stea pe loc. Nu mirosea a bine. Drumul şerpuia până la sensul giratoriu al celui de-al Optulea Cerc. Departe, în stânga lor, observară clădirile Centrului medical Hussein. Malko scoase pistolul israelian de la centură şi îi verifică încărcătorul.

Christopher Angleton trecu în toată viteza ultima curbă dinaintea liniei drepte de unde pornea drumul ce ducea la centrul medical şi descoperiră sursa trâmbei de fum negru. De-a curmezişul şoselei, un automobil era în flăcări. În spatele perdelei de fum, distingeau mai multe vehicule staţionate. Americanul opri şi ieşiră împreună din Chrysler.

O scurtă rafală răpăi exact în faţa lor. Apoi auziră pocnituri izolate. Era o adevărată bătălie. În frunte, cu pistolul în mână, Malko împreună cu ceilalţi se aruncă în şanţ, înaintând aplecaţi spre convoiul imobilizat. După ce parcurseră o sută de metri, încercară să arunce o privire.

Drumul era pustiu, câteva corpuri zăceau întinse pe asfalt. Soldaţii din escortă nu se mai vedeau. În schimb, Malko observă patru Range Rover oprite pe coasta dealului, în dreapta lui, într-un deşert pietros şi un bărbat tupilat în spatele unui copac se apăra de tirul ce se abătea dinspre convoi. Malko identifică imediat arma de pe umăr: un RPG 7. Cu ea putea să străpungă orice fel de blindaj, chiar şi al unui tanc. Întoarse capul şi observă un Mercedes negru înghesuit între camionetele militare. Era neatins, cu excepţia unui geam spart, în aceeaşi clipă, auzi un strigăt în spatele lui.

— *Dug! Dug!*[39]

Se întoarse: Christopher Angleton, ghemuit în şanţ, îi arăta prin gesturi ample un beduin care-i ochea cu un M 16. Malko plonjă la rândul său. În acelaşi moment, bărbatul cu lansatorul de

[39] Adăpostiţi-vă!

grenade se ridică, se sprijini de un trunchi de copac şi coborî la orizontală tubul lansatorului. În câteva secunde, ginerele lui Saddam Hussein urma să fie transformat într-o torţă vie.

Capitolul XIX

Randa Asfur fuma o *Gauloise blonde* în BMW-ul parcat exact în faţa edificiului cu numărul patru şi încerca să-şi calmeze bătăile inimii.

Locul mişuna de soldaţi care se aşezaseră în poziţie în jurul clădirii, în aşteptarea lui Hussein Kemal. Nici unul nu se interesa de tânăra care părea că aşteaptă un pacient. Deodată, un subofiţer sări dintr-un Range Rover strigând ceva. Toţi soldaţii porniră în fugă spre vehiculele lor şi, în câteva clipe, un convoi se angajă pe drumul în serpentine ce ducea la şoseaua principală.

Tânăra răsuflă uşurată. Atacul pe care îl organizase avusese deja loc. Ea nu venise acolo, decât din prevedere: în cazul improbabil în care beduinii nu ar fi reuşit, ar fi încercat ea singură să-l elimine pe Hussein Kemal de îndată ce se întâlnea cu medicul lui. Era foarte riscant, dar, datorită legăturilor de prietenie ale soţului ei cu profesorul Al Dalubi, nu era ceva imposibil. Pentru asta, îşi îndesase în poşetă un pistol echipat cu amortizor, furnizat de *Moukhabaratul* irakian. Aşteptă câteva clipe, apoi demară. Voia să verifice rezultatul atacului. În mod normal, Hussein Kemal nu mai era în viaţă.

*

* *

Malko nu ezită. Ieşind din şanţ şi rugându-se din tot sufletul, alergă în direcţia bărbatului echipat cu RPG 7. Cu pistolul său, trebuia să se apropie la mai puţin de douăzeci de metri. Asta ar fi însemnat câteva secunde de alergare în teren deschis, sub tirul beduinilor. Fugind fără oprire, se gândea că îşi risca viaţa pentru a o salva pe a unui om care avea mâinile mânjite cu sânge şi care era inamicul său.

Îl văzu pe trăgătorul cu lansator coborând uşor ţeava, vizând Mercedesul care era în spatele lui. Ca să se apere, ar fi fost obligat să abandoneze lansatorul de rachete. Nu reacţionă decât atunci când Malko apăru în câmpul lui vizual. Însă o detonaţie pocni în spatele lui şi un glonţ şuieră foarte aproape de el.

Ajuns la o distanţă convenabilă, acesta se opri, îşi ţinu respiraţia, prinse pistoletul cu ambele mâini şi începu să tragă, coborând ţeava după fiecare foc, până goli tot încărcătorul... La

al treilea proiectil, omul cu lansatorul se răsturnă pe o parte, în timp ce o limbă de foc ţâşni din ţeava sa. Racheta plecă pieziş spre cer cu un vuiet surd, iar trăgătorul rămase culcat pe o parte, agitându-se uşor. Chiulasa pistolului rămăsese deschisă. Malko se aruncă la sol. Nu avea încărcător de rezervă. Mai multe proiectile ricoşară nu departe de el, apoi, brusc, focul încetă. După câteva secunde, Malko înălţă capul auzind zgomot de motor: plecau ultimii soldaţi. Trecură peste o denivelare a terenului şi dispărură după celălalt versant al colinei.

Soldaţii din escortă ţâşniră din şanţ ca melcii după ploaie. Maşina poliţiei mai ardea încă. Se apropiau trei camioane cu sirenele urlând, din care coborâră mulţi soldaţi. În curând, Mercedesul dispăru, fiind înconjurat de oameni în uniformă. Toţi. Gesticulau şi ţipau, într-o bramburealâ totală. Unindu-şi eforturile, trei soldaţi reuşiră să deschidă portiera. Un civil mustăcios şi îndesat ieşi din vehicul de îndată, ajutat de noii sosiţi. Hussein Kemal era salvat.

Un Volvo alb îşi croia drum claxonând întruna. Doi ofiţeri coborâră din el şi se grăbiră spre oaspetele de marcă al regelui. Îl luară imediat şi maşina demară în trombă îndreptându-se spre palatul Achemeih. Christopher Angleton îl ajunse pe Malko, alb ca varul.

— E un miracol că nu v-au nimerit, spuse el repede.

— E un miracol că Hussein Kemal mai este în viaţă, replică Malko. Fără maşina blindată...

— Şi fără dumneavoastră, completă americanul. *My Good, you have balls!*[40]

Malko nu răspunse. În focul acţiunii, nu-şi dăduse seama de pericol. În asemenea momente, te crezi invulnerabil. Până în clipa în care norocul sau destinul te părăseşte. Se cutremură şi înaintă spre omul pe care îl doborâse. Era culcat pe o parte, dar puteau să-i vadă bine faţa. Malko nu avu nici o dificultate să-l recunoască pe Abdul, beduinul. Se întoarse spre Christopher Angleton. Crima purta o semnătură.

— Randa a acţionat repede, remarcă Malko. Aranjând asasinarea lui Hussein Kemal, ea rezolva problema.

— Este foarte stânjenitoare situaţia, zise cu sobrietate şeful Centralei CIA. Acest atentat îi confirmă lui Hussein Kemal statutul de adevărat fugar.

— Aşa este, recunoscu Malko, dar deţinem încă documentele

[40] Dumnezeule, sunteţi tare!

care dovedesc contrariul. Şi ceva în plus: nu ştim ce i-a spus Randa, însă Hussein Kemal e sigur că Saddam a vrut să-l asasineze. Asta poate să-l determine să aleagă partea cea bună.

— *Inch Allah!* oftă Christopher Angleton. Ce facem cu Randa?

— Nimic, zise Malko. Nu are rost să discutăm cu iordanienii, afară de cazul în care Hussein Kemal refuză înţelegerea noastră.

Ajunseră la şosea şi se îndreptară spre maşină, în mijlocul unei dezordini de nedescris. Nimeni nu-i băga în seamă, încât s-ar fi crezut că soldaţii ascunşi în şanţuri nu au remarcat intervenţia lui Malko. Acesta, de-abia instalat în Chrysler, descoperi o pată pe haina de alpaca. Încercă s-o înlăture, dar – realiză că de fapt era o gaură... O gaură mică şi rotundă. Beduinul cu M 16 nu ratase prea mult.

*

* *

Randa Asfur parcă maşina pe marginea şoselei şi merse pe jos până la locul atacului, amestecându-se în mulţimea de gură-cască, pe care soldaţii îi împingeau ca să poată încercui perimetrul. Reuşi să se fofileze până la locul unde maşina de poliţie dispărea sub un strat gros de zăpadă carbonică. Mai multe trupuri învelite în pături zăceau pe şosea. Mirosul acru al cauciucului şi al cărnii arse infesta şi mai mult atmosfera. Peste tot erau împrăştiate tuburi de cartuşe, cioburi, pete de sânge.

Ajunse lângă Mercedesul blindat şi simţi că îi opreşte inima de bucurie văzând geamul pulverizat, în ciuda grosimii sale.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe un soldat care voia s-o dea la o parte.

Dar nu rezistă zâmbetului ei.

— Nişte nebuni au atacat convoiul, zise el; cred că voiau să ucidă un invitat al Majestăţii Sale – Allah să-l aibă în pază – care se afla în acest Mercedes.

— Şi au reuşit?

Soldatul ridică semeţ bărbia în semn de negaţie.

— *La! La!*[41] Maşina era blindată. Nu au păţit nimic, dar mai mulţi camarazi de-ai lor au murit.

Randa Asfur simţi un pumnal în inimă. Situaţia era catastrofală. Chiar dacă Hussein Kemal nu ar bănui intervenţia ei, *Moukhabarat Al-Amat* va întreprinde o anchetă şi îl va interoga pe profesorul Al Dalubi. Bineînţeles, după tot ce s-a petrecut, acesta nu avea interesul să le spună adevărul: că

[41] Nu! Nu!

vechiul lui prieten Fadel Asfur îi ceruse să-l convoace pe Hussein Kemal, fără să fie nevoie de un consult medical, pentru ca soţia lui să se poată întâlni cu el. Dar generalul Mustafa al Kaisi nu era un imbecil, ştia bine că pentru a-i da lovitura de graţie fugarului irakian, singura şansă era să-l atragă în afara palatului Achemeih. Oare cât timp va rezista medicul la interogatoriu?

Randa Asfur era atât de absorbită de gândurile sale, că îmbrânci mai multe persoane în drum spre maşină, unde îşi lăsase poşeta şi pistolul. Se întoarse ca un automat, urcând din nou drumul spre colină, până la Centrul medical Hussein.

Nu era nici urmă de soldat. Locul căpătase aspectul obişnuit. Parcă maşina lângă celelalte automobile şi ajunse la clădirea cu numărul patru. Evitând ascensorul, urcă pe scară la al doilea etaj, dar nu întâlni decât o infirmieră care nu-i dădu nici o atenţie. Puţin mai departe, se afla o uşă ce dădea direct în cabinetul profesorului Al Dalubi. Acest lucru o scutea să treacă prin biroul secretarei. Randa apăsă clanţa: uşa era încuiată cu cheia.

Bătu uşor de trei ori şi aşteptă. După câteva secunde, auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa se deschise, apărând în prag chiar medicul. Randa rămase lipită de perete, invizibilă din cabinet, chiar dacă se găsea vreun pacient înăuntru. Fără să piardă nici un moment, cu braţul întins, apăsă de două ori pe trăgaci. Ţintise capul, aşa cum învăţase mai demult. Expresia de surpriză de pe chipul profesorului Al Dalubi se transformă într-o strâmbătură de durere. Privirea deveni instantaneu sticloasă. Se agăţă de batantul uşii, rămase câteva clipe în echilibru, pe urmă alunecă pe sol. Cele două gloanţe pătrunseseră în creier şi rămase cu ochii deschişi. Cu un gest natural, Randa Asfur îi mai trase un glonţ în ureche.

O luă pe coridor, întâlnind o infirmieră. Dăduse colţul când auzi un urlet: femeia descoperise trupul întins pe jos. Fără să ezite, Randa Asfur se întoarse şi îi trase un glonţ în ceafă infirmierei. Nefericita căzu ca trăsnită. După trei minute, Randa Asfur era ia volanul maşinii. Pericolul imediat fusese îndepărtat, dar rămăsese treaba cea mai importantă: să-l reducă la tăcere pe Hussein Kemal. În această privinţă, nu găsea nici o rezolvare.

Abia introduse cheia în broasca uşii de la intrarea în vilă, că soţul sări practic s-o sugrume.

— Ai auzit ştirile? lătră el.

Îşi aruncă poşeta pe pernă şi răspunse cu voce obosită:

— Da, ştiu. Atentatul ratat împotriva lui Hussein Kemal.

— Ştiai?! De asta mi-ai cerut să…

— Da, de asta!

Fadel Asfur se înmuie ca o cârpă.

— Îl vor interoga pe Khaldun; şi…

— Nimeni nu-l va interoga pe Khaldun, zise ea. A murit.

Se instală o tăcere îngrozitoare care dură aproape un minut. Fadel Asfur era pe cale să descopere o femeie pe care nu o cunoştea. Desigur, nu era nici el un copilaş nevinovat, fiind la curent cu angajamentul politic secret al soţiei lui. Dar nu era un ucigaş. În plus, într-o ţară ca Iordania, o treabă ca asta nu putea să treacă neobservată: nu erau în Liban.

Deschise gura să spună ceva, dar Randa îl luă din scurt:

— Plec, zise ea.

— Unde?

Îi aruncă o privire ironică. În ultimele cinci minute ea şi luase singura hotărâre posibilă.

— Unde ai vrea să mă duc? Am puţin avans şi voi profita de el.

— Te întorci în Irak?

— Da.

— Şi pe urmă?

Ea făcu un gest de neputinţă.

— *Inch Allah!* În orice caz, este prea riscant să rămân aici. Americanii ştiu ce am făcut. La Bagdad, nu am nimic să-mi reproşez, decât această poveste idioată cu poşeta. Voi da explicaţii.

Fadel Asfur era consternat. Perspectiva de a-şi pierde soţia îl îngrozea.

— Vin cu tine, îi propuse el.

— Nu. Este periculos. Nu ai nici o vină. Vei scăpa.

— Îţi iei maşina?

— Nu, iau Range-ul.

Fără un cuvânt în plus, urcă în camera ei.

*

* *

Christopher Angleton luă cele două mesaje pe care le găsi pe birou.

— Sunt convocat imediat la palatul Achemeih la cererea generalului Hussein Kemal, îl anunţă el pe Malko cu vocea tremurând de emoţie.

Malko avu impresia că era cufundat într-o baie de miere. Nu

avea decât o singură grijă.

— Cunoaşteţi bine dosarul ca să nu vă ducă cu preşul?

Christopher Angleton zâmbi cu ironie.

— Eu, nu. Dar sunt toţi experţii ONU în spatele meu.

— Aş dori sa vin şi eu, zise Malko.

— Nici nu plecam fără dumneavoastră, surâse bucuros Angleton.

După douăzeci de minute, ajunseră la intrarea în palatul Achemeih. De fiecare parte a porţii, erau mobilizate blindate uşoare. Peste tot mişunau soldaţi. Vehiculul lor fu imediat înconjurat de mustăcioşi ameninţători. Din fericire, Christopher Angleton vorbea araba... Un ofiţer insistă totuşi să-i percheziţioneze, chiar dacă erau diplomaţi. În acest timp, telefoanele sunau cu frenezie în tot palatul.

În fine, unda verde sosi şi, escortaţi de două vehicule ticsite cu soldaţi, urcară aleea spre clădirea principală. Şi aceasta era înconjurată de soldaţi. Fură percheziţionaţi din nou, pe urmă, trei mustăcioşi îi escortară într-un salon cu terasă de unde se vedea deşertul, spre vest. Când cerul era senin, se observau luminile Ierusalimului, de cealaltă parte a Iordanului.

Hussein Kemal se ridică să-i întâmpine. Părea încă răvăşit. Se schimbase probabil, căci ţinuta lui era impecabilă. Purta o haină din tweed, pantaloni gri, pantofi din piele de crocodil. Cu ochii în permanentă mişcare, el strânse mâna celor doi vizitatori sub privirile interpretului. Christopher Angleton spuse câteva vorbe în arabă cu o voce blândă. De îndată, Hussein Kemal îl concedie pe interpret cu un gest ce nu admitea replică. Se întoarse spre Malko şi zise cu un accent îngrozitor:

— *My english is very poor! Excuse me.*

Continuă în arabă. Rotindu-şi privirea prin cameră, Malko observă pe o masă patru cartoane plumbuite; un dosar portocaliu, de vreo douăzeci de centimetri grosime, cu încuietoare cifrată. Christopher Angleton se adresă în arabă lui Hussein Kemal. El traduse de îndată pentru Malko:

— I-am propus să continuăm discuţia pe terasă, e puţin cam cald aici...

Mai ales că trebuiau să fie atâtea microfoane câte flori pe mochetă... Generalul Al Kaisi îşi cunoştea meseria.

Docil, transfugul irakian deschise uşa de la terasă, iar cei trei bărbaţi ieşiră. Aici, mai mulţi militari stăteau de pază. Conversaţia se angajă între Angleton şi generalul irakian.

Aceasta fu scurtă şi americanul traduse pentru Malko.

— Generalul Hussein Kemal a găsit documente importante privind programul secret de arme chimice şi bacteriologice din ţara sa. Consideră că acest lucru trebuie adus la cunoştinţa Comisiei Speciale a Naţiunilor Unite, în vederea ridicării embargoului care îi constrânge ţara şi îi condamnă poporul la o moarte lentă şi nejustificată. A ales Statele Unite ca destinatar al acestor documente, în speranţa că ele vor determina ca aplicarea sancţiunilor post-embargo să fie mai puţin umilitoare pentru ţara sa.

Irakianul vorbea cu o voce monotonă, gâtuită uneori. Mici picături de sudoare îi apăruseră pe frunte. În acest moment, îşi pecetluia soarta. Saddam Hussein nu i-ar ierta în veci această trădare. Afară de cazul în care ar mai exista o înşelătorie… Malko îl pândea cu coada ochiului pe irakian. Şi dacă mai eră o capcană?

Generalul îşi termină discursul, iar Christopher Angleton se întoarse spre Malko:

— Ne va preda dosarul complet cu armele ascunse. Îmi spune că, prin aceste piese, Comisia nu va întâmpina nici o dificultate în găsirea părţilor ce lipsesc sau care au fost distruse printr-un „ordin verbal”.

Hussein Kemal se înapoiase în salon. Ei îl urmară. Generalul apăsă pe un buton şi un subofiţer cu beretă verde apăru imediat. Hussein Kemal îi dădu un ordin şi iordanianul chemă la rândul lui trei soldaţi. Fiecare luă câte un dosar şi aşteptă. Atunci, ginerele lui Saddam Hussein puse mâna pe dosarul portocaliu şi-l predă cu solemnitate lui Christopher Angleton. Acesta era roşu ca focul de emoţie… Strângând dosarul la piept, se înclină în faţa generalului irakian şi se îndreptă spre uşă, urmat de cei trei soldaţi. Nu s-a rostit nici un cuvânt despre Randa Asfur, uitată de pe acum de istorie.

Malko se gândea că, dacă Hussein Kemal ezitase întru câtva, sau dorise să facă un joc dublu, tentativa de eliminare a lui îl făcuse să aleagă tabăra cea bună…

Christopher Angleton aproape că alergă până la maşină, de teamă să nu-i smulgă cineva preţioasele documente. Pusese dosarele pe bancheta din spate. Înainte să pornească, încuie bine portierele şi nu rosti nici un cuvinţel până când ajunseră pe şosea.

*

* *

— Ticăloşii! Au scufundat totul în Tigru, în lăzi etanşe! exclamă Christopher Angleton.

El şi Malko se instalaseră în sala de conferinţe vecină cu biroul americanului. Documentele în arabă erau etalate pe masa mare. Pentru Malko rămâneau de neînţeles, cu excepţia hărţilor notate în arabă. Şeful Centralei CIA arătă cu degetul o poziţie pe una dintre hărţi.

— Aici, pe un şlep scufundat în Tigru, se găsesc cincizeci de tone de culturi bacteriene concentrate, repartizate în o sută nouăzeci de încărcături pentru rachetele Scud.

— Bombe biologice?

— Exact, confirmă americanul. Culturi de antrax capabile să decimeze milioane de oameni din Emirate, din Arabia Saudită, din Siria sau chiar din Israel! Iată raportul asupra testelor efectuate cu aceste substanţe. Le-au testat pe oi şi pe maimuţe în regiunea Muthanna, în apropiere de frontiera irakiană. Uite şi raportul oficial trimis de Saddam Hussein în persoană, încă din 1992.

— Nu eraţi la curent cu toate astea?

Christopher Angleton dădu din cap.

— Irakienii, dar mai ales generalul Hussein Kemal, au pretins întotdeauna că nu au importat decât cincizeci de kilograme de concentrat de culturi bacteriene şi numai în scopuri medicale. Sunt atâţia indivizi în lume care fabrică aceste produse, că nici nu se poate verifica. Ne gândeam că minţeau şi că le distruseseră fiindcă erau de negăsit. Iată şi cauza: niciodată nu au fost explorate numeroasele epave scufundate în lacul sărat El Arab şi în Tigru cu ocazia bombardamentelor războiului dintre Irak şi Iran. Era desigur secretul cel mai bine păstrat din Irak.

Scoase o exclamaţie de bucurie când flutură în aer un alt document.

— Uitaţi-vă! Aici se găsesc cele patru sute de tone de „nervegaz”, repartizate în conteinere ce pot echipa mici rachete şi obuze de artilerie, latâ de asemenea cum poţi să omori sute de mii de soldaţi prin paralizarea aparatului respirator. Acestea se află pe trei vapoare scufundate oficial de bombardamente pe cursul superior al Eufratului.

Impresionat, Malko privea hărţile ce indicau poziţia acestor depozite secrete.

— Şi rachetele? întrebă el. Toate aceste porcării trebuiau

totuşi să ajungă la destinatarul lor.

Christopher Angleton puse arătătorul pe un şir de dreptunghiuri punctate, în apropierea frontierei de sud a Irakului.

— Aici sunt trei depozite secrete cu rachete Scud şi cu altele care acţionează pe o rază mai scurtă. Sunt pregătite de atac… Am fost orbiţi de proiectele nucleare ale lui Saddam Hussein, atunci când nici nu visa să aibă bombe atomice. Cunoşteam, în schimb, capacităţi importante cu care ar fi putut să declanşeze un adevărat cataclism în regiunea Golfului.

Christopher Angleton răsuflă uşurat.

— Graţie ajutorului dumneavoastră, vom putea neutraliza toate astea rapid. Fireşte, cu garanţia celui care a pus la punct armamentul. Va putea chiar să depună mărturie…

— Ne rămâne o singură problemă: Randa Asfur.

Şeful Centralei CIA făcu un gest de lehamite.

— Lăsaţi-o să se descurce cu iordanienii. Doar dacă nu aveţi un cont *personal* de reglat cu ea. Noi nu mai avem nevoie de ea. Îi vom păstra, fără îndoială, o amintire urâtă.

— Şi dacă îi previne pe irakieni? Dacă vor „ascunde” toate astea?

— Din punct de vedere tehnic, este imposibil! sări americanul. Voi trimite aceste documente la Washington chiar în seara asta. Oricum, esenţialul. Începând de mâine, echipele UNSCOM vor fi în alertă. Sunt autorizate să se deplaseze peste tot în Irak… În schimb, vom asigura supravegherea prin satelit până când vom reuşi să recuperăm *totul.* Fiţi sigur că i-am smuls şi ultimele gheare lui Saddam Hussein. Afară de cazul că nu aveţi şi alte planuri, încheie Christopher Angleton cu politeţea sa deosebită, vom sărbători chiar astă-seară. O invităm şi pe Zahra. Puteţi s-o anunţaţi. Merită din plin.

— Voi trece pe la ea pe la birou.

Tadeusz Zirkowski nu a murit degeaba. Din păcate, agentul operaţional al CIA, care se odihnea acum în cimitirul Arlington, nu va şti niciodată în ce măsură şi-a îndeplinit misiunea.

Consecinţele lichidării armelor secrete ale lui Saddam Hussein erau incalculabile. Pacea va domni din nou în regiune, fără ca Irakul să fie zdrobit de cortegiul de orori care ar fi urmat. Poporul irakian va înceta să sufere inutil şi Emiratele vor putea respira uşurate… Cât despre Hussein Kemal, ar suporta probabil soarta fugarilor, cu toate milioanele sale de dolari. Într-o zi, va fi găzduit într-un palat mai mic, garda va fi mai puţin vigilentă şi, într-o

frumoasă dimineaţă, un comando de ucigaşi ar veni să-l execute. Nici irakienii, nici israelienii nu-şi vor uita răzbunarea.

Malko opri în faţa birourilor unde lucra Zahra. Un secretar sudanez se afla în anticameră. Îi surâse lui Malko.

— Doamna Sirb are o musafiră. Puteţi să aşteptaţi câteva clipe?

Malko simţi că îi năvăleşte sângele în obraji.

— O musafiră! Nu cumva este Randa Asfur?

— Ba da, dar...

Malko traversă în fugă oficiul telegramelor. Uşa biroului lui Zahra era închisă. Intră fără să bată.

Zahra Sirb era aşezată la biroul său, cu capul aşezat pe pielea roşie a mapei ca şi cum ar dormi. Mai strângea bricheta Zippo în mâna dreaptă, cu care se pregătea să-şi aprindă ţigara care-i scăpase.

Primise mai multe gloanţe în cap, iar faţa nu mai era decât o mască de sânge proaspăt încă. Pentru ca angajaţii să nu audă nimic, ucigaşa folosise o armă cu amortizor. În mod cert, afacerea Hussein Kemal nu se încheiase.

Capitolul XX

Malko simţea cum nările i se umpleau de mirosul fad şi greţos al sângelui proaspăt. În gură, avea un gust de cenuşă. Moartea Zahrei nu schimba cu nimic cursul evenimentelor. Exact ca jertfa soldatului căzut la datorie cu cinci minute înaintea armistiţiului... Doar că în acest caz, exista o voinţă premeditată de răzbunare.

Luă telefonul Zahrei Sirb şi formă numărul liniei directe a lui Christopher Angleton.

— Zahra a fost asasinată, îl anunţă el cu voce stinsă. Mai este caldă...

La capătul firului, americanul exclamă:

— Sfinte Cristoase! Cine a făcut asta?

— Randa Asfur. A ajuns cu puţin înaintea mea. A fugit pe uşa care dădea într-o străduţă lăturalnică.

— De ce? gemu americanul consternat.

— Din răzbunare, zise cu amărăciune Malko. Era singura persoană care cunoştea exact rolul Zahrei. Şi pe urmă, ca femeie, o ura, era geloasă. Asta înseamnă că s-a hotărât să plece din ţară.

— Voi anunţa imediat *Moukhabarat Al-Amat,* zise americanul.

— Mă ocup eu de asta, zise Malko. M-aţi întrebat dacă aveam un motiv *personal* să fiu supărat pe Randa Asfur. Acum am.

Nici măcar nu se mai osteni să treacă pe la birou. După ce închise ochii lui Zahra, se strecură pe uşa folosită de ucigaşă şi ajunse la maşină. Introduse un glonţ pe ţeavă şi se aşeză la volan. Zece minute mai târziu, oprea în faţa vilei familiei Asfur. Mercedesul cu numărul trei era acolo şi BMW-ul tinerei femei.

Avea tupeu dacă mai rămânea... Sună. L-a deschis majordomul.

— Doamna Asfur este acasă?

— *She is not here...*

— Dar domnul Asfur?

— *He has a meeting. Who...*

Malko îl împinse şi intră. Îl observă imediat pe soţul Randei aşezat la o masă rotundă în faţa piscinei, în compania a doi bărbaţi. Se îndreptă spre ei. Fadel Asfur, foarte palid, se ridică.

— Cine sunteţi şi ce doriţi?

— Unde este soţia dumneavoastră? îl întrebă Malko.

— Nu este acasă. Cine sunteţi?

— Unde este?

— Nu aveţi dreptul să veniţi aici... protestă iordanianul.

Fără să-i răspundă, Malko îşi scoase pistolul de la centură şi ţinti cu grijă un foarte frumos peşte din sticlă egipteană, vechi de mai multe secole, care stătea pe un soclu în formă de coloană. Superba piesă antică valora desigur mai multe mii de dolari... Proiectilul de 9 mm o făcu să explodeze în clipa în care Fadel Asfur se ridică scoţând un urlet de furie care i se opri de îndată în gâtlej. Ţeava pistolului era acum îndreptată direct spre fruntea lui, cu piedica ridicată.

Ochii aurii ai lui Malko căpătară brusc reflexe verzui. Pupilele semănau cu două pietricele dure. Reluă cu voce calmă:

— Dacă nu îmi spuneţi unde este Randa, vă trag un glonţ în cap.

Prietenii stăpânului casei, înmărmuriţi, se fereau să intervină, ţinând mâinile aşezate la vedere, pe masă. Antreprenorii de construcţii, aveau mai mult de-a face cu maşini de calculat decât cu arme automate. Fadel Asfur îşi umezi buzele uscate şi goli dintr-o dată paharul de *Defender* pus în faţa lui, apoi spuse cu o voce lipsită de vlagă.

— A plecat cu maşina.

— Spre Irak?

— Da, confirmă el încetişor.

— Când?

— Acum aproximativ o oră.

— Cu ce maşină?

— Cu un Range Rover alb cu o bandă neagră.

Malko lăsă pistolul în jos. Fadel Asfur era prea speriat ca să mintă.

— I-am spus să nu se atingă de profesorul Al Dalubi, bâigui el, era un amic de-al meu. M-a operat aproape pe gratis...

Malko îngheţă. Deci ea îl omorâse şi pe profesor. Făcu stânga-mprejur şi ieşi fără o vorbă. În cinci minute, ajunse la Ambasada americană.

*

* *

— În total, sunt patru ore, calculă Malko. Avea timp s-o omoare pe Zahra şi să iasă din oraş. În mod sigur nu a ajuns în deşert mai repede de trei ore şi jumătate.

— Drumul până la Zarka este foarte aglomerat, sublinie americanul. A pierdut mult timp. Pe urmă, se merge mai lejer. Trebuie să anunţăm toate posturile de control.

— Cu siguranţă că Randa nu a folosit şoseaua, zise Malko. Conduce un Range Rover alb cu o bandă neagră. Bănuieşte că barajele de pe şosele n-o vor lăsa să treacă.

— Am luat deja legătura cu *Moukhabarat Al-Amat,* îl anunţă americanul. Au prevenit postul de frontieră şi toate celelalte posturi de control de pe autostrada zece.

Malko se ridică şi se duse în faţa unei hărţi prinse pe perete.

— Dacă aş fi în locul ei, murmură el, aş tăia-o de-a dreptul prin deşert, pe la sud de autostrada zece. De îndată ce va fi pe teritoriul tribului Cha'alam, va găsi oameni care o vor ajuta să treacă frontiera. Dacă n-o prindem înainte de căderea nopţii, putem să ne luăm adio de la ea.

— Avem nevoie de un elicopter, încheie Christopher Angleton.

— Puteţi să-i cereţi unul ministrului de interne, Adnan Zabib?

— Da. Mai ales după asasinarea Zahrei.

În câteva minute, şeful Centralei CIA îl prinse pe ministru, iar acesta acceptă imediat cererea americanului Lăsând la o parte CIA, Randa Asfur se făcuse vinovată de două crime împotriva unor cetăţeni iordanieni, printre care şi amanta ministrului. Christopher Angleton puse receptorul în furcă cu un aer grav.

— Ne aşteaptă peste un sfert de oră la noul cartier general, lângă hotelul *Regency.* Vom utiliza elicopterul personal, pentru că nu are timp să caute altul.

Malko se uită la ceas. Dacă totul mergea strună, ar decola pe la patru şi douăzeci după-amiază. Randa Asfur se deplasa de mai puţin de o oră. Trecuse poate pe şoseaua 40 ca să câştige timp, tăind apoi de-a lungul deşertului, de la Al Azrak, acolo unde începeau punctele de control. Ar putea fi cam la şaptezeci de kilometri de Amman. Mai rămâneau încă două ore de lumină.

*

* *

De mult timp Randa Asfur nu se mai simţi atât de împăcată cu sine. Revedea expresia îngrozită, terorizată a Zahrei când a scos pistolul din poşetă şi i-a tras cu grijă cele trei gloanţe în cap. Zâmbi. Nu era numai pentru ajutorul pe care ea îl adusese CIA-ului, ci şi pentru toţi bărbaţii pe care îi suflase de sub nasul ei. Randa îi dispreţuia pe palestinieni, gândind sincer că irakienii

erau tot ce putea fi mai bun în *Oumma*[42]*...* Acum, se simţea capabilă să înfrunte furia lui Saddam Hussein. Curajul ei l-ar fi impresionat. Şi-apoi, adusese deja atâtea servicii, „întorcând”, cu ajutorul farmecului ei, ofiţerii KGB în post la Bagdad sau chiar la Moscova. Naţionalistă înrăită, se identifica perfect cu *Raisul.*

Obosită, lăsă volanul pentru câteva clipe. Părăsise Ammanul pe şoseaua 40, trecând pe lângă mirajele deşertului, apoi ajunse la Al Azrak, unde era un *check-point.*

Acum rula direct spre est, cu soarele în spate. Frontiera irakiană se găsea la o distanţă de două sute cincizeci de kilometri în linie dreaptă, preţ de şase sau opt ore de mers prin deşert, plus multă oboseală. Dar, în două ore, se făcea noapte şi atunci ar fi în siguranţa.

Bazaltul negru se întindea cât vedeai cu ochii, în aparenţă neted, dar în realitate, plin de cavităţi, de blocuri de stâncă, de mici prăpăstii pe care trebuia să le ocolească. Randa Asfur se străduia să urmărească drumeagurile abia trasate şi păstra direcţia datorită soarelui. Cunoscând moliciunea arabilor, nu risca mare lucru. Vor alarma punctele de control de la frontieră, însă cu Rover-ul putea să treacă peste tot, cu toate că rula cu cincizeci-şaizeci la oră. Cu degetele crispate pe vitezometru, dădu puţin înapoi ca să treacă un mic *wadi.*

*

* *

— Yallah!

Ministrul de interne strigă la urechea pilotului ca să acopere zgomotul turbinei elicopterului Hugues 500. Aparatul se ridică vertical, trecu pe deasupra lui Sport-City şi se îndreptă spre est. Adnan Zabib avea trăsăturile încordate, privirea fixă. În mod vizibil, moartea Zahrei îl mişcase. Cu căştile la urechi. În legătură permanentă cu solul, urmărea rapoartele punctelor de control alertate deja. Dar nu se baza prea mult pe vreo imprudenţă comisă de Randa Asfur. Se întoarse spre Christopher Angleton şi Malko, aşezaţi pe scaunele pliante din spate:

— Zburăm de trei sau patru ori mai repede decât ea. Ar trebui s-o găsim!

— Unde suntem? întrebă Malko.

— Zburăm deasupra guvernoratului Zarka, îi explică ministrul. În zece minute, vom fi deasupra bazei aeriene de la Al Azrak. Daca Randa o taie prin deşert, nu există alt drum decât pe la sud

[42] Lumea arabă.

de şoseaua 10. Dacă ar lua-o pe la nord, s-ar târî cu douăzeci pe oră. Dacă ar rămâne pe şosea, ar fi oprită la un *check-point* şi am repera-o imediat. Nu ne-ar rămâne decât să mergem s-o ridicăm de acolo.

Liniştea se instală din nou în aparat. După Al Azrak, nu mai erau decât petele maronii ale corturilor beduinilor, lacuri sărate, un relief care, sub razele oblice ale soarelui, căpăta aspecte stranii, populat de umbre gigantice. În această imensitate, o maşină nu era decât o pată minusculă. Din fericire, aveau soarele în spate...

— Mai coboară! îi porunci ministrul pilotului.

Aparatul coborî brusc. Pilotul avea atenţia mărită fiindcă deşertul era un pericol din cauza iluziilor optice. Dar cerul era senin şi ei nu se aşteptau la o furtună de nisip... Zburând la mai puţin de o sută de picioare de solul bolovănos, continuară astfel drumul vreo jumătate de oră... Neînduplecat, soarele cobora spre orizont, munţii căpătau admirabile tente violet. Se distingeau din ce în ce mai puţin detaliile, obiectele se cufundau în propria lor umbră. Pilotul întinse mâna, indicând spre stânga.

— Al Ruwayshid!

Îl şi depăşiseră... Zburară încă cinci minute, apoi ministrul zise:

— Nu a putut să ajungă atât de departe. Să ne întoarcem. Poate că a încercat să ajungă la *wadi* Umm Tyways. Este o trecătoare dificilă, dar pe urmă intră pe un drum care duce direct la frontiera irakiană, la patruzeci de kilometri spre sud de postul de poliţie din Turaybil.

Ascultător, pilotul efectuă virajul. Acum aveau soarele direct în faţă. Parcurseră astfel vreo sută de kilometri spre vest, complet orbiţi. Aplecat în faţă, ministrul inspecta solul.

— Ia-o spre sud, îi ordonă el pilotului. Pe urmă, peste vreo cinci minute, vei relua drumul spre est.

Malko se uita discret la ceas. Le mai rămâneau patruzeci de minute de lumină. Se întoarse spre est, scrutând terenul accidentat. Se pregăti să revină la poziţia de dinainte, când un punct strălucitor îi atrase atenţia câteva fracţiuni de secundă. Apoi dispăru. Ca o rapidă stea căzătoare. Tresări şi strigă:

— Am zărit ceva în spatele nostru! Să ne întoarcem.

Ministrul transmise ordinul pilotului şi elicopterul efectuă un viraj strâns la o sută optzeci de grade. Malko deschise larg ochii, dar nu mai văzu nimic. Umbrele lăsate de stânci îngreunau

vizibilitatea. În ciuda ochilor pătrunzători de beduin, ministrul nu putu zări mai mult.

Deodată, un al doilea punct luminos se materializă, de data asta înaintea lor, în dreapta elicopterului. După o secundă, realizară că o rază de soare în crepuscul era trimisă înapoi de o suprafaţă reflectorizantă.

Ministrul interpelase deja pilotul care mai coborî puţin, virând spre dreapta. Timp de câteva minute, o linişte încordată domni în carlinga încinsă de soare.

Apoi, acelaşi strigăt ţâşni deodată din patru piepturi. Un al treilea fulger îi orbise. De data asta, erau foarte aproape ca să poată distinge sursa: soarele se reflecta în geamul din spate al unui Range Rover alb, angajat într-un defileu, printre doi pereţi de stâncă.

*

* *

Randa Asfur se ghemui pe scaun, ca să fie mai greu de reperat. De îndată ce observă elicopterul, pulsul i se acceleră vertiginos. Totuşi, aparatul era destul de departe şi o depăşise cu mult. Se angajase într-un fel de canion care o ferea în mare parte să fie văzută. Oprise şi aprinse o ţigară. Trebuia doar să aştepte. În douăzeci de minute, avea să se întunece...

Apoi, elicopterul se îndreptă în direcţia ei. Mai întâi, sperase că se va întoarce la Amman. Dar virase, reluând direcţia spre est. Singura speranţă era să n-o repereze. Fireşte că era echipat cu un radio, dacă nu, putea să pună pe urmele ei o patrulă a Poliţiei Deşertului... Se aplecă peste hartă. Pista, aproape la fel de bună ca o şosea asfaltată, care ducea la frontiera irakiană, începea la douăzeci de kilometri mai spre est. Numai o jumătate de oră de mers prin defileu ar fi suficientă ca să poată ajunge acolo.

Uruitul elicopterului ce trecea pe deasupra ei îi smulse un strigăt de furie. Sosise transversal, ascuns de creasta stâncoasă. Nu se putea să n-o fi reperat. Ezită. Graniţa cu Arabia Saudită era şi mai aproape, la vreo zece kilometri.

Incapabilă să rămână acolo fără să întreprindă ceva, ea demară din nou. Acum că fusese reperată, nu mai avea prea multă importanţă. De abia parcursese vreo sută de metri, că elicopterul îi apăru în faţă, la câţiva metri de sol, ca un bondar ostil. Îi distingea uşor pe cei patru ocupanţi... Ar fi dat orice să aibă o mitralieră. Strivi frâna maşinii. Elicopterul coborî şi mai mult, ridicând un nor de praf gălbui. Se aşeză astfel încât să-i

bareze drumul. Noaptea va cădea prea târziu pentru ea.

Brusc, un calm aproape ireal o invadă pe Randa Asfur. Opri motorul şi luă o ţigară, aprinzând-o cu bricheta îmbrăcată în piele de crocodil. O contemplă câteva clipe, cuprinsă de o ironie morbidă. Dacă se găsea acolo, era numai din cauza poşetei. Înălţă ochii spre cer.

Elicopterul se aşezase pe patine, iar praful continua să se ridice în vârtejuri. Trei bărbaţi săriră din aparat. Îi studie pe toţi trei. Mâna se aşeză pe crosa pistolului care servise la asasinarea lui Khaldun Al Dalubi şi a Zahrei Sirb. Încă nu-şi spusese ultimul cuvânt.

*

* *

În spatele parbrizului nu se distingea decât o siluetă. Elicopterul Hugues 500 era separat de maşina albă doar de o distanţă de o sută de metri. Trăsăturile persoanei aşezate la volan nu se puteau distinge bine din cauza luminozităţii scăzute. Ministrul urlă ceva pilotului rămas la comenzi, cu rotorul învârtindu-se.

— Va cere ajutor prin radio! ţipă el. Pot să ajungă aici în cel mult două ore.

— Va fi noapte, obiectă Malko. Până atunci, are timp să fugă pe jos.

— Prin deşert, nu va ajunge departe, ripostă Christopher Angleton.

Malko nu răspunse. Randa Asfur îi dovedise că era o femeie puternică. Apoi, se gândea la Zahra…

— Mă duc acolo, spuse el.

— Vin şi eu, zise imediat americanul.

Malko se întoarse spre el.

— Nu sunteţi înarmat. Nici ministrul.

Fără să mai aştepte răspunsul celor doi, porni spre Range Rover-ul staţionat. Era cu soarele în ochi şi o distingea pe Randa cu mare greutate. În timp ce înainta, îşi scoase pistoletul de la centură şi-l ţinu în mână. Voia ca Randa Asfur să ştie că nu venea pentru negociere. Ca să tragă în el, va fi nevoită să iasă din maşină. Va fi un duel cinstit.

I se părea că picioarele i se înfundau mai mult în nisip. Nu se mai găsea decât la vreo douăzeci de metri şi se aştepta în fiecare secundă să vadă portiera deschizându-se. Deodată, îşi dădu seama că nu nisipul îi îngreuna mersul, ci instinctul de

conservare. Constituia o ţintă perfectă.

Mai avea de făcut vreo câţiva paşi. Soarele îl împiedica să vadă în interiorul maşinii. Brusc, avu impresia că vehiculul era gol şi că Randa Asfur fugise pe una din uşile din spate, poate că a cincea! Parcurse în fugă ultimii metri şi deschise portiera, îndreptând pistolul spre interior.

Randa Asfur era tot pe locul ei, sprijinită de volan ca şi cum ar dormi. Un firicel de sânge se prelingea din orbita goală a ochiului stâng. De acolo unde îşi trăsese un glonţ cu pistolul pe care-l mai ţinea în mână.

Fără să mai aștepte răspunsul, Malko porni spre Range Rover-ul staționat. În timp ce înainta, își scoase pistoletul de la centură și îl ținu în mână. Voia ca Randa Asfur să știe că nu venea pentru negociere.

Parcursese în fugă ultimii metri și deschise portiera, îndreptând pistolul spre interior. Randa Asfur era tot pe locul ei, sprijinită de volan ca și cum ar dormi. Un firicel de sânge se prelingea din orbita goală a ochiului stâng. De acolo unde își trăsese un glonț cu pistolul pe care-l mai ținea în mână.

Cuprins

Capitolul I 5
Capitolul II 19
Capitolul III 29
Capitolul IV 39
Capitolul V 49
Capitolul VI 58
Capitolul VII 65
Capitolul VIII 80
Capitolul IX 91
Capitolul X 99
Capitolul XI 108
Capitolul XII 115
Capitolul XIII 123
Capitolul XIV 129
Capitolul XV 137
Capitolul XVI 146
Capitolul XVII 154
Capitolul XVIII 164
Capitolul XIX 173
Capitolul XX 183
Cuprins 191

La editura TINERAMA

au apărut în seria SAS:

- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă

Lei 4.000 -3